

ZVONEČI
KEDRI
RUSIJE

Vladimir Megre

Energija
Života

Sedma knjiga

Prevod sa ruskog
Zoja Begolli

Beograd 2008.

Uvaženi čitaoci!

Svaka naredna knjiga V. Megrea predstavlja nastavak prethodne.
U seriji "Zvoneći kedri Rusije" izašle su sledeće knjige:

- Knjiga 1. "Anastasija"***
- Knjiga 2. "Zvoneći kedri Rusije"***
- Knjiga 3. "Prostranstvo Ljubavi"***
- Knjiga 4. "Stvaranje"***
- Knjiga 5. "Ko smo mi?"***
- Knjiga 6. "Zavičajna knjiga"***
- Knjiga 7. "Energija života"***
- Knjiga 8. "Nova civilizacija" - I deo***
- Knjiga 8. "Nova civilizacija" - II deo***

Obraćamo pažnju čitaocima na to da je izdavačka kuća "Dilja" pustila u svet specijalno izdanje "Zavičajne knjige" za vođenje lične porodične hronike svakog čitaoca.

Sva prava su zaštićena.
Nikakav deo knjige ne može biti štampan
u bilo kojoj formi, bez pismene
dozvole nosioca autorskih prava.

*Naslov originala:
Владимир Мегре
„Энергия жизни“
Москва – Санкт-Петербург
„Диля“ 2006.
Серия «Звенящие кедры России»*

***Sudbina čovekova! Mnogi su navikli da smatraju
da sudbinu čovekovu oblikuje neko odozgo.
A taj neko, prosto stavlja na raspolaganje svakom
čoveku
najsnažniju vaseljensku energiju,
koja je u stanju i sudbinu vladara da oblikuje,
kao i da nove galaksije sazdaje.***

Ta energija se naziva –

“ČOVEKOVA MISAO”

STVARALAČKA

MISAO

Život čovekov! Od čega, ili koga on zavisi? Zašto jedni postaju imperatori, vojskovođe, a drugi skupljaju ogriske iz kanti za đubre?

Vlada mišljenje, da je svakome već rođenjem predodređena njegova sudbina. Ako je to tako, onda je čovek - tek beznačajni šraf u sistemu nekakvog mehanizma, a ne visoko uobličeno delo Božije.

Postoji i drugo gledište: čovek ja samodovoljna tvorevina, u kojoj su sadržane apsolutno sve energije Svemira.

Ali, postoji u čoveku jedna energija svojstvena samo njemu - ona se naziva "energija misli". I ako čovek spozna šta poseduje, nauči da se služi njom u punoj meri, postaće gospodar cele Vaseljene.

Koje od ta dva, potpuno oprečna opredeljenja, jeste istinito?

Da bismo se snašli u tome, hajde da se prisetimo stare priče, koja je postala skoro anegdota.

Čovek, ljut na život svoj, otrča do šumarka na kraju grada, podiže uvis ruke stegnute u pesnice, i povika, obraćajući se Bogu:

- Ne mogu život svoj da nastavim! Nepravda i kaos se u Tvom gospodarstvu zemaljskom zbiva. Dok se jedni ljudi u skupim automobilima po gradu vozikaju, u restoranima prežderavaju, drugi po kantama za đubre ogriske skupljaju! Meni, na primer, nedostaje novca čak i za to, da obuću novu nabavim. Ako si Ti Bog pravedni, ako Ti uopšte postojiš, učini da moj loz dobije premiju!

Razišli su se olovni oblaci, sunčev zračak toplo i nežno dotače urlajućeg čoveka, i začu se spokojni glas s neba:

- Umiri se, sine Moj, spreman sam da ispunim tvoju molbu.

Obradovao se čovek. Ide po ulici osmehujući se, razgleda sa uživanjem izloge prodavnica, zamišlja kakvu će robu nabaviti za novac od premije.

Prođe godina. Nije dobio ništa čovek. Zaključio je: obmanuo ga je Bog.

Užasno besan, čovek ode do onog mesta u šumi odakle je slušao obećanje Božije i povika:

- Nisi ispunio Svoje obećanje, Bože! Obmanuo si me! Celu godinu sam čekao. Sanjao šta ću sve kupiti za osvojeni novac. Ali, godina prođe, a premiju tako i ne osvojih.

- Oh, sine Moj - začu se s neba tužni glas. - Želeo si da osvojiš mnogo novca na lutriji? Pa što za celu godinu nisi kupio ni jedan loz?

*****

Ova mala priča - anegdota postoji u narodu. Ljudi ismevaju nesrećnika:

- Kako nije shvatio, da se za ostvarenje snova i dobijanje premije, mora pre svega kupiti bar jedan jedini loz. Ali, čovek nije učinio ono što se samo po sebi podrazumeva.

Ovde je važna ne sama priča, ne to da li se zaista dešavalo ono o čemu se u njoj govori. Najvažniji je - odnos ljudi prema tim događajima.

To što se ljudi podsmevaju tupoglavosti čovekovoju, upravo i govori o tome da intuitivno, možda podsvesno, ljudi shvataju: njihov sopstveni budući život zavisi ne samo od nekakvih Viših Sila, Božije promisli, već i od njih samih.

A sada, neka svako pokuša da potanko raščlani svoje životne okolnosti. Da li ste učinili sve što je neophodno za ostvarenje svoje vizije?

Smem da tvrdim, i to ne bez osnova: bilo koja vizija, čak i ona koja se čini neostvarivom i potpuno fantastičnom, ostvariće se ukoliko čovek koji teži ispunjenju željenog, učini jednostavne i dosledne radnje u susret toj viziji.

Ovu tvrdnju mogu ilustrovati mnogobrojnim primerima. Evo jednog od njih.

NEVESTA ENGLESKOG LORDA

Jednom sam na maloj pijaci grada Vladimira slučajno bio svedok skandala između vrlo mlade devojke-prodavačice i podnapitog kupca-muškarca.

Devojka je prodavala cigarete, očigledno, radila je odskora i još se teško snalazila sa svojom robom, mešala nazive cigareta, te je zato veoma sporo usluživala mušterije. Napravio se omanji red - troje ljudi. Stojeći na kraju reda, podnapiti muškarac glasno reče devojci:

- Možeš li se micati brže, šeprtljo?

Obrazi devojčini buknuše. Nekoliko ljudi koji su prolazili mimo, zaustaviše se da osmotre nespretnu devojku-prodavačicu.

Pripiti muškarac gromko je nastavljao svoje uvredljive nasrtaje. Hteo je da kupi dve kutije cigareta "Prima", ali, kada je došao na red, devojka je odbila da ga usluži. Sva zajapurena od uzbuđenja i jedva zadržavajući suze, izjavi kupcu:

- Vi se ponašate veoma uvredljivo i odbijam da vas uslužim.

Muškarac-kupac se isprva ukoči od neočekivanog obrta događaja, potom se okrete ka sve većoj grupi zjakala, i provališe iz njega još bešnji uvredljivi izrazi:

- Pogledajte ovu kilavu nespretnjakovićku! Udaćeš se, tebi će muškarčina još oštrije reći, ako se po kuhinji kao kuvana kokoš budeš muvala.

- Ja ni mužu neću dozvoliti da me vređa! - odgovori devojka.

- Ma, ko si ti? Mrvica inadžijska - još glasnije i razdražljivije viknu podnapiti muškarac - mužu neće dozvoliti! Možda si za lorda engleskog namerila da se udaš?

- Može biti i za lorda, to je moja stvar - kratko odgovori devojka i okrenu mu leđa.

Stanje se usijalo. Nijedna strana nije htela da odstupi. Rasplet je očekivala već poprilična gomila ljudi - stalnih posetilaca male pijace. Okupljeni su počeli da uzvikuju podrugljive komentare, povodom namera prodavačice sa pijace da se uda za engleskog lorda.

Sa susedne tezge se odmače i stade pored svoje drugarice druga devojka. Bez reči je stajala.

Čutke su stajale - dve mlade devojke, po svoj prilici tek nedavno završivše školu. Stajale su pred okupljenim ljudima koji su raspravljali o njihovom drskom ponašanju i uobraženosti.

Više od svega su izvaljivali neumesne šale o neostvarivosti želje da se uda za lorda, procenjujući spoljni izgled i mogućnosti.

Stanje je smirio mladi čovek - vlasnik trgovačkih tezgi na pijaci. Kada je prišao, prvo je strogim tonom zahtevao da devojka proda cigarete kupcu, ali, naišavši na odbijanje, brzo iznađe izlaz koji je sve zadovoljio. Izvadi iz džepa novac i reče, obraćajući se devojci-prodavačici:

- Poštovana, budite ljubazni, prodajte mi, molim vas, ako vam nije teško, dve kutije cigareta "Prima".

- Izvolite - odgovori devojka, pružajući mu cigarete.

Mladi čovek dade cigarete muškarcu-kupcu, sukob se razrešio i gomila se razišla. Ta priča je imala nastavak, poprilično neočekivan.

Dolazeći na pijacu po namirnice, svaki put sam spontano obraćao pažnju na dve mlade prodavačice. Radile su isto tako vešto kao njihove starije kolege, ali su se u isto vreme znatno razlikovale od njih. Vitke, skromno, ali uredno obučene, bez izlišne šminke na licima, a i pokreti su im bili mnogo otmeniji od ostalih. Devojke su radile na pijaci skoro godinu dana i odjednom, istovremeno iščezle.

Posle oko pola godine, u leto, na istoj toj pijaci, obratih pažnju na elegantnu mladu ženu koja je hodala duž tezgi sa voćem. Izdvajala se među mnoštvom svojim gordim držanjem i modernom, skupom odećom. Uspešnu ženu je pratio dostojanstveni muškarac sa korpom punom različitog voća.

Prepoznao sam u mladoj ženi, koja je privlačila ushićene muške poglede i otvoreno zavidne - ženske, drugaricu prodavačice cigareta.

Prišao sam i objasnio mladom paru, pre svega - napregnute pažnje pratiocu gospođice, razlog svoje znatiželje. Mlada žena me je na kraju krajeva prepoznala. Seli smo za stočić u kafeu pod otvorenim nebom i Nataša, tako su je zvali, mi je ispričala o događajima, koji su se desili u poslednjih godinu i po dana.

- Onog dana, kada je naočigled mnogih stalnih pijačnih posetilaca Katja imala sukob sa kupcem, odlučile smo da napustimo posao, da nas ne bi ismevali. Sećate li se, Katja je tada rekla da će se udati za engleskog lorda? I, ljudi su se smejali izrečenom. Znači, i ubuduće će nas ismevati, prstom pokazujući na nas - zaključile smo.

Ali, posao na drugom mestu nismo uspele da nađemo. Jer, tek što smo školu završile, na fakultet nismo uspele da se upišemo. Ma dobro, ja sam učila osrednje, a Katja je bila skoro odlična. Ispite je sa dobrim ocenama položila, ali nije primljena. Broj besplatnih mesta su smanjili, a da plaća školarinu nije imala mogućnosti: mama joj je slabo zarađivala, a oca nema. Tako smo se zaposlile kao prodavačice na pijaci, na drugim mestima nisu hteli da nas prime.

Radile smo i pripremale se za upis na fakultet sledeće godine. Ali, posle nedelju dana od slučaja na pijaci, Katja mi iznenada reče:

- Moram da se pripremam da bih postala dostojna žena engleskog lorda. Hoćeš li da zajedno učimo?

Mislila sam, šali se drugarica, ali nije tako bilo. Katja je i u

školi uporna bila.

U biblioteci je našla program škole za plemićke devojke i prilagodila ga savremenim odnosima. Počele smo da učimo po Katjinom programu kao sumanute.

Plesove smo učile, aerobik vežbale, istoriju Engleske izučavale, jezik, pravila lepog govora i manira. Političke diskusije smo na televiziji gledale da bismo razgovor mogle da vodimo sa pametnim ljudima. Čak smo se i na poslu uz tezu trudile da se držimo kao na svetskoj sceni, da bi ponašanje naše prirodno postalo.

Platu smo dobijale, ali na sebe nismo trošile. Čak ni kozmetiku nismo kupovale - štedele smo. Skupljale smo novac da bi pristojnu odeću sašile i uplatile turistički aranžman za Englesku.

Katja je rekla da engleski lordovi po maloj vladimirskoj pijaci ne šetaju. Znači, moramo da putujemo u Englesku. Tada će se šanse znatno povećati.

Doputovale smo sa turističkom grupom u Englesku. Dve nedelje su brzo proletele. Naravno, razumećete, engleski lordovi nas nisu dočekivali, nitipratili. Ma, ja uopšte nisam računala na bilo šta, sve sam praveći društvo Katji činila. A ona se nadala. Uporna je. Stalno je lica Engleza zagledala, suđenog svog tražeći. Čak smo dva puta na igrankama bile, ali nas niko ni jednom nije pozvao da igramo.

Na dan odlaska, krenule smo iz hotela ka autobusu koji nas je na aerodrom vozio, a Katja se čitavo vreme nadala, i stalno gledala unaokolo. Na stepeništu smo stale, Katja odjednom torbu svoju spusti, gleda u stranu i kaže: "Evo ga, ide."

Vidim, ide trotoarom ka ulazu čovek, zamišljen, nas i ne gleda. Kao što sam i pretpostavljala, približio nam se, čak ni ne obrativši pažnju na Katju, i prošao mimo nas.

Iznenada ga Katja - neverovatno je tako šta učiniti - glasno pozva.

Mladi čovek se okrenu ka nama. Katja lagano, ali odlučno priđe i reče mu na engleskom: "Zovu me Katja. Iz Rusije sam. Sad odlazim na aerodrom autobusom sa svojom turističkom grupom. Prišla sam vam... Osetila sam, mogu vam postati veoma dobra žena. Još uvek vas ne volim, ali biću u stanju da vas zavolim, a i vi mene. Imaćemo divnu decu. Dečak će biti i devojčica. Bićemo srećni. A sada, ako želite, možete me ispratiti do aerodroma".

Mladi Englez je posmatrao Katju veoma pažljivo, ništa ne odgovarajući. Zabezекnut, verovatno, od iznenađenja. Potom reče da ima važan poslovni sastanak, pozele nam srećan put i ode.

Ceo put do aerodroma Katja je ćutke gledala kroz prozor. Nismo rekle jedna drugoj ni reči. Neugodno nam je nekako bilo, i meni i Katji, pred turistima koji su videli tu scenu na izlazu iz hotela. Bukvalno sam kožom osećala kako se podsmevaju Katji, osuđuju je.

Kada smo stigli do aerodroma, silazeću iz autobusa Katju sačekao

je sa ogromnim buketom cveća taj mladi Englez.

Spustila je svoju torbu na asfalt, ne - naprosto ju je bacila, buket nije uzela, već se privila na njegove grudi i zaplakala.

On ispusti buket, cveće se rasu. Ja sam sa grupom skupljala cvetove, a oni stoje. Englez miluje Katjinu kosu. I, kao da nema nikoga uokolo, brzo joj govori kakva je budala, da je zamalo ispustio svoju sudbinu. Da nije stigao, patio bi celog života, i stalno zahvaljuje Katji što je našla ona njega.

Avion je kasnio sa polaskom. Neću vam ispričati kako, ali sam ga ja zadržala.

Njen Englez je, ispostavilo se, doseljenik iz porodice engleskog diplomate i namerava da radi u nekoj ambasadi.

Kada smo se vratile u Rusiju, telefonirao je Katji svaki dan. Vodili su duge razgovore. Sada je Katja u Engleskoj, trudna. Mislim da oni istinski vole jedno drugo. I ja sam u Ljubav na prvi pogled poverovala.

Nataša se, ispričavši mi ovaj nepojmljivi događaj, osmehnu svom pratiocu. Upitah da li se odavno poznaju. Mladi čovek odgovori:

- I ja sam u toj turističkoj grupi bio. Kada se cveće Engleza rasulo, Nataša je počela da ga skuplja, a ja sam joj pomogao. Sad joj evo, kotaricu sa voćem nosim. Gde smo mi od engleskih lordova!

Nataša je nežno položila ruku na rame svoga pratioca i uz osmeh izgovorila:

- Da, gde su oni od vas - muškaraca ruskih.

Potom se srećna devojka okrete ka meni i reče:

- Andrej i ja smo se pre mesec dana venačili, roditeljima mojim smo doputovali u posetu.

*****

Upoznavši se sa pričom ovih devojaka, mnogi će pomisliti: posrećilo im se, ili - nešablonske okolnosti. Prihvatam na sebe da tvrdim, da je u datom slučaju okolnost bila apsolutno šablonska i u saglasju sa zakonima prirode. I više od toga, tvrdim da ponavljajući doslednost delovanja Katje i Nataše, sličan ishod situacije mogu sebi da prognoziraju i druge devojke. Razlike su svakako moguće, po imenima, karakterima izabranika i po rokovima ispunjenja zamišljenog, ali to, da bi se slična okolnost desila i drugima, predodređeno je. Kime? Samim devojkama, njihovim načinom razmišljanja i kasnijim doslednim delanjem.

Prosudite sami. Katja je imala viziju ili cilj - udati se za Engleza. Nije važno pod kakvim je uticajem počela da mašta o tome. Po svoj prilici, bila joj je neprijatna pijačna sredina, pripiti kupci, grubosti, a možda i ismejavanje odvratnog kupca.

Dakle, vizija se pojavila. Pa šta? Koja od mladih devojaka ne sanja o princu na belom "Mercedesu", a udaju se ipak za obične gubitnike? Kod

većine se snovi ne ostvaruju.

Slažem se, naravno, ne ostvaruju se uvek, ali samo zato što njihovo činjenje, bolje reći, nečinjenje u pravcu svojih želja, nalikuju na anegdotsku situaciju sa lozom, kada čovek o premiji sanja, čak od Boga pomoć tražeći, a osnovni čin - kupovinu bar jednog loza - ne obavi.

Devojke su počele da dejstvuju i stvorena je određena doslednost: želja - misao - delanje. Pokušajte da izbacite iz tog niza makar jedan element, i sudbina devojaka bi bila potpuno drugačija.

TVOJA SUDBINA TOBOM STVORENA

Sudbina čovekova! Većina je navikla da smatra kako sudbinu čovekovu oblikuje neko odozgo. A taj neko stavlja na raspolaganje svakom čoveku najснаžniju vasseljensku energiju koja može i sudbinu vlasnika da uobličī, i nove galaksije da stvara. Ta energija se naziva - "ljudska misao".

Samo saznanje da je to tako, nedovoljno je: tu pojavu treba razumeti i osetiti.

Od toga koliko iscrpno mi to možemo da pojмимо, zavisi u kojoj će se meri pred nama otkrivati tajne Svemira, mehanizmi čudesa, a tačnije, zakonomerne pojave.

Samo spoznaja i preuzimanje energije misli, omogućīće da se učini svoj život i život bliskih - srećnijim. A upravo je srećan život čoveku na Zemlji predodređen.

Dakle, treba da se uverimo u nespornost sledećih zaključaka.

Pre svega, čovek je - biće misleno.

Drugo, energiji misli po snazi nema ravne u Vasseljeni: sve što vidimo, kao i mi sami, sazđano je energijom misli.

Mogu se nabrajati nazivi miliona predmeta: od primitivnog malja do kosmičkog broda, i pojavi svakog od njih prethodiće misao.

Uobrazilja stvara materijalni predmet u nevidljivom nama prostranstvu. Mi još uvek ne vidimo njegovu materijalizaciju, ali to uopšte ne znači da predmet ne postoji. On je već stvoren u misaonom prostranstvu, a to je značajnije od materijalizacije koja sledi.

Kosmički brod se gradi mišlju jednog ili više ljudi. Još ga ne vidimo, ne možemo ga opipati, a u isto vreme, on postoji! Postoji u za nas nevidljivoj dimenziji, kasnije se materijalizuje, poprimajući za naše čulo vida vidljiv oblik.

Šta je najznačajnije u stvaranju kosmičkog broda? Misao izumitelja, konstruktora, ili rad radnika, koji izvlači detalje saglasno datim crtežima? Razume se, svaki posao je u datom slučaju nužan, ali je temelj misao.

Stvarnom kosmičkom brodu može da se desi kvar, a uzrok je uvek ne neka neispravna sitnica, već neprecizno odrađena misao. Prosto narodski rečeno, to se naziva "nepromišljenost".

Misao može da predvidi sve kvarove. Za misao ne postoje nepredvidljive okolnosti. Ali se kvarovi, zbrke svakoјake, događaju. Zašto? Požurilo se sa materijalizacijom, ne dozvolivši misli da završi projekat.

I tako, samostalno porazmislivši, svako se može uveriti sam u

nepobitnost zaključka: svi predmeti, ma kada napravljeni na Zemlji, predstavljaju materijalizaciju misli.

Sada je neophodno shvatiti da se apsolutno sva životna stanja, uključujući i sam život, oblikuju isprva u mislima.

Nama vidljiv svet žive prirode, uključujući i samoga čoveka, uobličila je prvobitno misao Boga.

Čovek je, isto kao i Bog, kadar da svojom mišlju oblikuje nove predmete i sopstvene životne okolnosti.

Ako je vaša misao razvijena slabo, ili joj iz nekih razloga nije dozvoljeno da slobodno iskoristi njoj svojstvenu energiju i brzinu, na vaše životne prilike uticaće tuđa misao, možda vaših bliskih, poznatih, ili opšte prihvaćeni stavovi društva.

Ali, i u drugačijem slučaju, vaše životne okolnosti stvaraju se isprva ljudskom mišlju. I vi ste sami vinovnik ako ste ugušili, zarobili svoju sopstvenu misao, čime ste se potčinili volji misli drugog čoveka, i tada će već od tog drugog ili drugih zavisiti vaši neuspesi ili uspesi.

Uveriti se u gore izrečeno, moguće je na mnogobrojnim životnim primerima. Razmislite, šta radi čovek pre nego što postane poznati umetnik? Razume se, isprva mašta o tome, potom misleno stvara plan dostizanja ideje i onda dejstvuje: amaterizam, odgovarajuće obrazovne ustanove, stupanje na posao u pozorište, filmski studio ili filharmoniju.

Mogu mi prigovoriti da svi maštaju da postanu najpoznatiji umetnici, ali to postaju samo pojedinci, dok su poneki redovno prinuđeni da traže posao u drugoj oblasti, nevezanoj za umetničku karijeru: pored snevanja neophodan je i talenat. Da, neophodan je. Ali i talenat se takođe doraduje snagom misli.

Fizičke i prirodne sposobnosti? Svakako da imaju izuzetan značaj. Ali opet, misao nije tako glupa, da stvara u čoveku bez nogu plan ulaska u baletsku školu.

Ma kako, mogao bi da pomisli čitalac, ako sve, čak i profesija i blagostanje zavise od sopstvenih misli, onda bi svi bili poznati i bogati, i ne bi bilo ljudi koji životare, riju po kantama za đubre u potrazi za hranom?

Pa dobro, hajdemo do kontejnera u bukvalnom smislu te reči.

MISAO NA ĐUBRIŠTU

Ovo sam uradio na sledeći način. Pustio sam bradu, razbarušio kosu, pozajmio od poznatog molera staro radno odelo, i uzevši veliku najlon kesu i štap prišao jednom od kontejnera. Preturao sam štapom po đubretu, našao nekoliko praznih boca, stavio ih u kesu i pošao ka kontejneru koji je stajao pored susedne kuće. Moji naponi su urodili plodom. Kod tog kontejnera je posle desetak minuta, možda petnaest, skoro nasrnuo na mene muškarac sa metalnom šipkom u rukama:

- Da nisi takao ono što nije tvoje - reče tonom koji ne trpi nikakav prigovor.

- Ovo je tvoja, znači, teritorija? - upitah mirno, malčice se odmakavši od kontejnera, i pri tom mu dadoh svoju kesu sa bocama.

- Nego čija? - već manje nasilno odgovori pridošlica, uze moju kesu i stade, ne obraćajući na mene pažnju, da prevrće po sadržaju kontejnera.

- Možda bi hteo da mi pokažeš koji su u okolini slobodni? - upitah i dodadoh - ...a kesa je moja.

- Beli - okrenu se ka meni nezvanični vlasnik kontejnera.

Otišao sam do radnje, kupio bocu votke, i malo za pregristi. Uz piće se upoznasmo i Pavel mi ispriča o mnogim lukavstvima svoga zanata, a njih je nebrojeno.

Treba znati kojim danima treba osobito pažljivo voditi računa da ne upadnu "uletači" poput mene, i ne ukradu imetak. To su dani poslepraznični, kada se baca izuzetno mnogo boca. Takođe je neophodno znati, u kojim izbačenim stvarima ima obojenih metala, kako ih sakupljati. Neki od onih koji preuzimaju robu, više plaćaju za staklariju i bojene metale. Gde smestiti bačenu, a još upotrebljivu odeću.

Pokušavao sam da skrenem razgovor na druge teme.

Pavel je mogao da iskaže svoje mišljenje o politici, vladi, ali sa znatno smanjenim interesovanjem. Njegova misao je radila u jednom jedinom pravcu - kantama za đubre.

Da bih se potpuno uverio u to, predložih mu sledeće:

- Znaš, Pavel, jedan muškarac nedaleko odavde vilu gradi, njemu je za zimu čuvar potreban, a ako bi mu se još malo pomagalo u gradnji, to bi dodatno plaćao. I namirnice čuvaru obezbeđuje. Njegov šofer krompir, luk, brašno svake nedelje donosi. Ti si - muškarac snažan, sigurno će te uzeti. Hoćeš da odemo i porazgovaramo?

Malo gucnuvši, mi, kako i dolikuje, postadosmo drugari. Tim je neočekivanija za mene bila žestoka promena njegovog raspoloženja. Isprva je Pavel oko pola minuta napregnuto razmišljao. Potom me je

neprijateljski, ćutke, još pola minuta posmatrao i napokon izreče:

- Misliš, napio sam se i ništa ne shvatam? Šta si to, gade, zamislio? Mene za čuvara, znači, a kontejnerima mojim ti da vladaš?

Nije čak ni upitao kakva je čuvarova plata, kakav se nudi smeštaj, kakve tačno poslove u domaćinstvu za dodatni novac treba raditi. Njegova misao je u potpunosti bila usmerena na kontejnere, ona je odlučivala na koji način što bolje postupati i odbraniti se od konkurenata.

Tako i proizlazi da je čovek sam usmerio svoju misao - rešava pitanje svoga postojanja na račun kontejnera - i samo sledi svoju misao.

Može se navesti još masa primera koji potvrđuju nepobitnost činjenice da stvaranju svakog predmeta, životnih okolnosti i socijalnih pojava, prethodi energija misli.

Uz pomoć sopstvene misli, jedan čovek može uticati na drugog. O tome svedoče i drevne legende i poučne priče. Evo šta je o energiji ljudske misli ispričao deka Anastasijin.

ŽENA - BOGINJA

- Da, Vladimire, misao čovekova ima nenadmašnu energiju. Mnoga dela te energije ljudi procenjuju kao čaroliju, ubrajajući ih u čudesa, stvorena po njihovim poimanjima - Višim Silama.

Postoje, na primer, čudotvorne ikone. A zašto su čudotvorne postale najednom? Zašto je neočekivano postalo čudotvorno parče drvene ploče sa nacrtanom ljudskom rukom slikom? To se dešava onda, kada čovek, slikajući ikonu, uloži u nju dovoljnu količinu svoje psihičke energije. Zatim oni koji je gledaju, dodaju svoje. Postoji pojam ovakav: "molitvena ikona", ili drugim rečima: "ikona u koju je uloženo mnogo energija ljudskih misli".

Ranije su oni koji su slikali ikone znali o prirodi veličanstvene energije. Pre nego bi pristupili poslu, majstori su gladovali, čisteći svoj organizam od nepotrebnog, pojačavajući samim tim svoju misao. Kasnije su ulazili u stanje odvojenosti od sveta, koncentrišući svoju energiju samo na delo - slikanje ikone. Kada bi bila u potpunosti završena, dugo bi posmatrali napravljeno. I, događala su se ponekad čuda.

Ponekad ljudi čudnovate pojave vide, anđele razne. Ali, primećuješ li, ljudi uvek vide samo one o kojima razmišljaju. Uvek zamišljaju samo slike onih u koje veruju.

Hrišćani, na primer, samo svoje svete mogu da doživljavaju. Muslimani, samo svoje. To je zato što vide projekciju svoje ili kolektivne misli.

Još do pre hiljadu petsto godina, postojali su ljudi koji su poimali svojstva i moć energije ljudske misli, a legende o tome pripovedaju. Hoćeš da ti ispričam jednu od njih?

- Da.

- Prevešću je sa drevnog jezika na savremeni, i predmete u njoj, ranije postojeće, zameniću savremenim da bi suština shvatljivija bila. Samo mi reci, šta najčešće radi današnji muškarac, oženjen više od godinu dana? Šta radi kada se kući vrati?

- Pa, većina, ako ne pije, seda ispred televizora, novine čita. Ćubre mogu da iznesu, ako žena zatraži.

- A žene?

- Žene, jasno je šta - u kuhinji večeru pripremaju, posuđe posle peru.

- Jasno. Lako će biti legendu drevnu na savremeni jezik prevesti.

*****

Bili nekada na svetu obični muž i žena. Ženu su zvali Jelena, a muža Ivan.

Vraćao se muž sa posla, u fotelju ispred televizora sedao, novine čitao. Žena njegova, Jelena, večeru je gotovila. Davala je mužu večeru i brundala da po kući on ništa pametno ne radi, novca malo zaraduje... Ivana je ljutilo gundanje ženino. Ali joj grubošću nije odgovarao, samo je mislio u sebi: "Aljkavuša prljava, a još mi i zapoveda. Kad sam se ženio, potpuno je drugačija bila - lepa, umiljata".

Jednom, kada je gundava žena zahtevala da Ivan đubre iznese, on se nevoljno odvoji od televizora i krete u dvorište. Vraćajući se, stade kod vrata kuće i misleno se obrati Bogu:

- Bože moj, Bože moj! Besmislen mi je život postao. Zar ću vek svoj protraćiti sa takvom ženom - čangrizavom i ružnom? Pa, to nije život, već mučenje najobičnije.

Iznenada, začu Ivan tihi glas Božji:

- Nevolji tvojoj, sine Moj, pomoći bih mogao: prekrasnu boginju tebi za ženu da dam, ali, ako susedi promene iznenadne u sudbini tvojoj opaze, zabezекnuće se. Hajde da postupimo ovako: tvoju ženu ću postepeno menjati, usađujući u nju boginjin duh i spoljašnjost poboljšavajući. Samo zapamti: ako želiš da živiš sa boginjom, i život tvoj dostojan boginje postati mora.

- Hvala Ti, Bože. Život svoj bilo koji muškarac radi boginje može da promeni. Reci mi samo: izmene kada ćeš započeti sa mojom ženom da činiš?

- Malčice ću je izmeniti upravo sad. I, iz minuta u minut ću je nabolje menjati.

Uđe u svoj dom Ivan, sede u naslonjaču, uze novine i televizor ponovo uključi. Samo, ne čita mu se, ne gleda mu se film. Ne može da izdrži da ne zvirne - da li se bar malkice menja njegova žena.

Ustade, otvori vrata kuhinje, ramenom se nasloni na dovrtak i poče pažljivo da zagleda svoju ženu. Leđima mu je bila okrenuta, posude prala koje je posle večere ostalo.

Jelena odjednom oseti pogled i okrete se prema vratima. Pogledi im se susretoše. Ivan je posmatrao ženu i razmišljao: "Ne, promene se nikakve na mojoj ženi ne događaju".

Jelena, ugledavši neobičnu zainteresovanost muževljevu i ništa ne shvatajući, odjednom kosu popravi, rumenilo buknu na obrazima kada upita:

- Što me, Ivane, posmatraš tako pažljivo?

Muž nije smislio šta da kaže, te doveden u nepriliku iznebuha izgovori:

- Da ti sudove, možda, pomognem da opereš? Pomislio sam iz nekog razloga, da...

- Sudove? Meni da pomogneš? - tiho upita zapanjena žena, skidajući isprljanu kecelju - Pa, već sam sve oprala.

"Neverovatno, kako se naočigled menja ona - Ivan pomisli - prolepšala se odjednom."

I poče posude da briše.

Drugog dana posle posla, sa nestrpljenjem je kući žurio Ivan. Oh, jedva je čekao da pogleda kako se postepeno u boginju preobražava njegova gundava žena.

“A šta ako je boginje već mnogo u njoj? A ja se, po starom, ništa nisam izmenio. Za svaki slučaj, kupiću nekoliko cvetova, da se ne osramotim pred boginjom” .

Otvoriše se kućna vrata, i izgubi glavu omadijani Ivan. Pred njim je Jelena stajala u haljini za izlazak, onoj istoj koju joj je kupio pre godinu dana. Frizura uredna i traka u kosi. Zbunjen, nespretno pruži cveće, ne skidajući pogled sa Jelene.

Ona uze cveće i uzdahnu, spustivši pogled, zarumeni se.

“Oh, kako su prelepe u boginje trepavice! Kako je krotka njena narav! Kako je čudna njena unutarnja lepota i spoljašnjost!”

Uzdahnu sad Ivan, ugledavši sto svečano postavljen divnim priborom iz servisa, dve sveće su gorele na stolu, dve čaše kristalne. A hrana je mirisima božanskim privlačila.

Kada je za sto seo, preko puta njega žena Jelena takođe sede, ali, iznenada skoči govoreći:

- Oprosti, televizor sam zaboravila da ti uključim, a evo, i novine sam ti kupila.

- Ne treba mi televizor, a ni novine mi se ne čitaju, stalno je jedno te isto u njima - Ivan odgovori iskreno - bolje mi ispričaj, kako bi dan subotnji, sutrašnji želela da provedeš?

Zapanjena, Jelena uzvratila pitanjem:

- A ti?

- Ma, dve karte sam nam za pozorište, za svaki slučaj, kupio. A preko dana bi možda, ako se složiš, mogli da prošetamo po radnjama? Ako nam u pozorište bude odgovaralo da odemo, moramo do radnje otići i haljinu, za pozorište odgovarajuću, kupiti.

Umalo ne izlanu Ivan prisne reči: “haljinu, dostojnu boginje” , zbuni se, baci pogled na nju i ponovo uzdahnu. Pred njim je sedela za stolom boginja. Lice joj je obasjavala sreća, a oči blistale. Osmeh joj je pritajeni pomalo upitan bio.

“O Bože, kako su prekrasne, ipak, boginje! A ako se sa svakim danom prolepšava ona, da li ću uzmoći da budem dostojan boginje? - razmišljao je Ivan, i iznenada ga, kao munja, prostreli misao: - Moram uspeti! Uspeti, dok je boginja pored mene. Treba je pitati i zamoliti da dete sa mnom rodi. Dete će biti moje i najdivnije boginje.”

- O čemu razmišljaš, Ivane, ili to uznemirenost opažam na tvom licu?
- Jelena upita muža.

A on je sedeo uzbuđen, ne znajući kako da kaže o potajnom. Šala li je - moliti dete od boginje?! Takav dar mu Bog nije obećao. Nije znao kako da o svojoj želji kaže, ustade, stolnjak čupkajući, te izusti crveneći:

- Ne znam... Mogu li... Reći... Hteo sam... Davno... Da, želim dete sa tobom, prekrasna boginjo.

Ona, Jelena, Ivanu-mužu, priđe. Iz očiju ispunjenih ljubavlju, suza sreće niz obraz rumeni skliznu. Na rame je Ivanu ruku položila, dahom vrelinom oprljala.

“Ah, noć je ta bila! A to jutro! Taj dan! O, kako je predivan život sa boginjom!” - mislio je Ivan, drugog unuka za šetnju oblačeći.

*****

- Iz ove legende, šta si, Vladimire, shvatio?

- Sve sam razumeo. Bog Ivanu nije pomogao. Njemu se naprosto učinio glas Božji. Ivan je načinio iz svoje žene boginju svojom mišlju.

- Razume se, tačno: svojom mišlju svoju sreću je stvorio Ivan. Ženu svoju je boginjom načinio i izmenio se sam. Ali, Bog je pomogao Ivanu.

- Kada?

- Još onda, kada je sve svakome Bog davao, kada je zamišljao stvaranje čoveka. I prvome od stvorenih je objašnjavao. Seti se iz “Stvaranja” reči Božjih: “Moj sine, beskonačan si, večan si ti. U tebi su tvoje stvaralačke vizije” .

Te reči su, Vladimire, i dan danas tačne. Stvaralačka snoviđenja postoje u svakom čoveku. Pitanje je samo u tome - na šta su usmerena ona? I koliko je snažna misao i energija njihova kod danas na Zemlji živućih, Njegovih sinova i kćeri?

A ČIME JE ZAUZETA SADA VAŠA MISAO?

Neću opterećivati čitaoca daljim primerima. Svako samostalno, na primeru svog života može da ustanovi, koja je razdoblja postojanja izgradila njegova misao, a koja - tuđa.

Da bi se stavila tačka na to pitanje, hajde da prihvatimo kao osnovu očevidno: misao je - osnova svemu.

Već sam govorio: pred onim ko uspe da to ne samo spozna, već i oseti, otkrivaće se mnoge tajne Svemira. Pre svega, izgradiće se jasna slika stvaranja.

Bog je uz pomoć providenja, energijom Svoje misli, sazdao svet u kome živimo. Stvorio je čoveka, pruživši mu potpunu slobodu delovanja, i obdario svakoga najmoćnijom energijom, koja je u stanju da stvara slične svetove ili, moguće je, svetove koji prevazilaze po savršenstvu zemaljske.

Da bi se sazdali novi, ili usavršio ovaj, već stvoreni svet, neophodno je da čovekova brzina misli odgovara brzini Božanskoj.

Ipak, ukoliko se danas pogleda na svet stvoren ljudskom zajednicom, može se jasno opaziti da je nesavršen i ne samo to, već da predstavlja sve veću opasnost za opstanak. To znači, dolazi do nesumnjive degradacije svesti, ili još tačnije, usporava se brzina mišljenja.

Prvi ljudi su posedovali brzinu mišljenja ravnu Božanskoj. Drugačije nije moglo biti, zato što Bog, kao svaki tvorac-roditelj, nije mogao čak ni da pomisli da stvori Svoje dete manje vrednim od Sebe samog.

Koje su se to sile pokazale sposobnim da utiču na ljudsku spoznaju i da je usmere na put propadanja? Ako je neko sličnih moći, znači da mora da prevazilazi energiju misli čovekove i Božije. Ali, takvog bića nema na Zemlji, niti van zemaljskog života.

Dokaz ovakvoj tvrdnji je najjednostavniji. Ako bi postojala suštastvenost koja poseduje brzinu misli veću od čovekove, ona bi odavno sazdala svoj svet, i mi bismo mogli da ga posmatramo.

Da preusmeri, potčini energiju ljudske misli, može samo ljudska misao. Drugim rečima, jedan čovek, imajući mnogo veću brzinu misli od drugih, koji poželi da potčini sebi druge, može pod određenim okolnostima to i da učini.

U današnjim prilikama, ljudsko društvo je potčinjeno potomcima egipatskih žreca koji su održali znanja nauke slikovitosti, i uz pomoć posebnih vežbi podstiču moć da misle brzinom, neuporedivo većom od mnogih ljudi živućih na Zemlji.

Ima slučajeva koji potvrđuju ovakvo stanje stvari.

Postoji čovek, koji je kadar da se sam suprotstavi žrecima.

Razume se, govorim o usamljenici iz sibirске tajge, Anastasiji. I uočite, ona postiže opipljive rezultate bez pomoći bilo kakve armije ili tehničkih super-uređaja, već jedino i isključivo snagom svoje misli.

To što je sa početkom novog milenijuma čovečanstvo krenulo ka svetu prekrasne i božanske civilizacije - za mene lično je činjenica nesporna. Želim da i sa čitaocima podelim radosne vesti.

Raspoložem obaveštenjima o tome da je nekoliko grupa naučnika, nezavisnih jednih od drugih, ne dogovarajući se, počelo da radi na programu razvoja države čiju je sliku stvorila Anastasija. Na tim programima rade, kako ljudi sa visokim naučnim titulama, tako i studenti.

Da bi se pripremio detaljni program, neophodno je, otprilike, dve-tri godine upornog rada cele armije stručnjaka. Ali prve skice možete sami da vidite već sada.

Na primer, na Internetu, na sajtu www.Anastasiya.ru, objavljen je referat studentkinje četvrte godine ukrajinskog univerziteta, u kome predlaže program razvoja Ukrajine. Kao osnova, uzeta je ideja Anastasijina o zavičajnim imanjima. Nacrte propisa budućih naselja, šalju ljudi iz raznih oblasti i zemalja.

Nije na meni da procenjujem koliko je besprekoran referat ukrajinske studentkinje, ali je značajan makar i po tome, što je prvi objavljen. Veoma je važna i činjenica, da su naučnici počeli da rade na tim programima, ne po nečijoj porudžbini, već po zapovesti sopstvenog srca.

Proći će još malo vremena, i vi ćete se upoznati sa njihovim fundamentalnim radovima, i procenjivaćete ih. Mislím da će ti projekti biti izloženi javnoj proceni i sjedinjeni pod kratkim nazivom - »nacionalna ideja«.

Ove redove sam mogao napisati i u prošloj svojoj knjizi, posle razgovora sa dekom Anastasijinim. Nisam napisao. Pomislio sam, rano je. I ovako mnogi smatraju da su delanja Anastasijina na granici fantastike ili bajke.

A razgovor sa dekom objašnjavao je još bolje neobične pojave, nego što ih je ranije prikazivala Anastasija. I uopšte, blagodareći njemu, na nov način se pokazala i sama Anastasija. Sada, kada su u ljudskom društvu pokrenuta dešavanja, počelo je da se potvrđuje izrečeno u sibirskoj tajgi. Navešću deo razgovora sa sibirskim starcem.

RAZGOVOR SA DEKOM ANASTASIJINIM

Dogodio se sledećeg dana, posle odlaska pradede.

Obično, kada odlaze iz života bliski, rođaci izražavaju saučešće. U poslednje vreme, deka Anastasijin se nalazio neprekidno pored svoga oca. Sada, kada je ostao sam, odlučio sam da ga nađem i porazgovaram, da bih ga odvratio od žalosti, kako je uobičajeno. Znao sam otprilike gde može da se nalazi, te krenuh na susednu poljanu.

Deka Anastasijin je nepokretno stajao na ivici poljane, posmatrao i slušao kako cvrkuću na granama ptičice-kedrašice. Odeven je bio u dugačku košulju, ispletenu od vlakana koprive, potpasan nekakvom izuvijanom pletenicom, bos.

Znao sam da kod žitelja tajge nije dopušteno da se prekidaju razmišljanja nečija. Počeo sam da shvatam do koje je mere uzvišena ta kultura ophođenja. Ona kazuje o uvažavanju misli drugoga čoveka.

Posle nekog vremena, deka Anastasijin se okrete i pođe ka meni. Kada mi se približio, nisam ugledao tugu na njegovom licu. Bilo je kao i obično, dobrodušno.

- Zdravo! - Pruži mi ruku i mi se pozdravimo. Razgovarajući, uvek je podešavao svoj govor koristeći i savremene, često sasvim životne reči, ponekad se šalio, zadirkujući me. Ali, ne uvredljivo. Naprotiv, on je tako pobuđivao naklonost prema sebi, da se činilo kao da razgovaraš sa najbližim rođakom. Razgovarati sa njim na bilo koju temu, bilo je tako jednostavno, čak i o onome o čemu muškarci obično pričaju bez žena.

Nesumnjivo, mnoge moći Anastasijine, nasledene su od roditelja i praroditelja, i naravno, od neposredno sudelujućeg u njenom vaspitanju, deke.

Kakva li se znanja životna i moći skrivaju u tom sedom starcu, koji je proživeo više od stotinu godina, sačuvavši oštrinu uma i mladalačku živahnost? Sa mnom je razgovarao sasvim običnim rečima, ali sam ga jednom slušao kako razgovara sa svojim ocem. Više od polovine reči nikada pre nisam čuo. Znači, razgovarajući sa drugima, on zbog uvažavanja sabesednika koristi samo njegovu leksiku i način građenja sklopova reči u rečenici.

- I, kako tamo poslovi? U tvom civilizovanom društvu? Da se bude, počinju li? - zapita deka šaljivo.

- Uobičajeno idu - odgovorih ja. - Naučnici su se zainteresovali za ideje Anastasijine. Razne grupe rade na državnim programima, čija su osnova njeni predlozi. Rade ne samo u Rusiji, već i u drugim zemljama.

Ali, kada će se sve, kako ona reče, prekrasno, desiti u našoj i

drugim državama, zasad je neizvesno.

- Sve se već desilo, Vladimire. Najvažnije je učinjeno.

- Šta podrazumevate pod rečju »najvažnije«?

- Anastasija je podstakla misao, sliku buduće države. Učinila je to sa svojstvenom joj savesnošću, uočivši najsitnije detalje i okolnosti pri materijalizaciji misli za buduću stvarnost.

Sada ćete ti i drugi ljudi nadgledati materijalizaciju prekrasne budućnosti.

Energija njene misli je izuzetno moćna, i nema joj ravne po snazi u prostranstvu.

Energija njene misli je savršena i određena i, što je najvažnije, ona nastavlja da prikuplja snagu i od misli drugih ljudi. Sada više nije sama.

Eto, ti kažeš da grupe naučnika u raznim zemljama rade na državnim programima, preduzetnici počinju da grade naselja o kojima je ona razmišljala, njena misao je prihvaćena od mnogih, kako starijih, tako i mladih ljudi. A ti ljudi, došavši u dodir sa njenom mišlju, unapređuju svoje.

Misli mnogih ljudi, stapajući se u jednu, ispunjavaju prostranstvo energijom nevidene snage. Ta energija materijalizuje predivnu budućnost. Sada se već dešavaju pojedinačna ispoljavanja te materijalizacije.

- A ako neko smišljeno počne da ometa ovaploćenje budućnosti? Na primer, žreci koji sada upravljaju svetom, ili sam vrhovni žrec?

- Neće smetati, pomagaće.

- Zašto ste u to uvereni?

- Razgovor sam slušao i misao njegovu video.

- Koji razgovor, kako ste videli?

- Vladimire, verovatno si se dosetio već, da je moj otac bio jedan od te šestorice žreca.

- Nisam ni pomišljao na nešto poput toga!

- A mogao si da naslutiš. Iako je spoljna običnost, umešnost skrivanja svojih sposobnosti i mogućnosti - jedna od važnih komponenata njihove moći.

Nemaju razloga da se razmeću snagom svoga oružja, kao što to čine vladari velikih država. Mogu lako da upere to oružje kuda požele, usmeravajući misli vladara, stvarajući potrebne okolnosti. A i ciljeve nikada sebi nisu postavljali da se hvališu pred ljudima.

Njihov glavni, tajni cilj tokom hiljada godina je bio, da postignu dijalog sa Bogom.

Dejstvujući, nisu se bojali Božanske odmazde, znajući da Bog, davši svakome potpunu slobodu, neće narušiti svoj zavet.

Upravljali su čovečanstvom, kinjili ga, čime su pokazivali Bogu da su moćniji od svih drugih, da od njih zavisi sudbina zemaljske civilizacije.

Ovakvo stanje mora, kako su oni smatrali, da prisili Boga na razgovor sa njima.

Ali, do razgovora nije dolazilo. Sad je postalo jasno zašto je razgovor sa Bogom žrecima bio nemoguć.

HVALA

Kada se rodila malena Anastasija, i posle toga, kako je još majušno, ne umejuće ni da hoda detence ostalo bez roditelja, pored nje je katkad počela da se pojavljuje ognjena kugla.

Moj otac je, kao i ostali žreci, znao mnoge prirodne pojave, one koje se vašim sadašnjim naučnicima čine zagonetnim i neobjašnjivim. Ali je moć te ognjene lopte za njega bila nepojmljiva.

Neshvatljiva energija je mogla u jednom trenu sićušnim iskricama da se raspe po prostranstvu, i da se isto tako munjevito sabere u jedinstvenu celinu.

Istrgnavši se iz ognjene kugle tanušni zrak, mogao je u magnovenju u prah da zdrobi kamen, stenu.

Isti taj zrak mogao je nežno dotaći nožicu bubice, puzeće po latici cveta, ne pričinivši joj nikakvu povredu.

Ali je najvažnije i nedokučivo bilo to, što je taj grumen ogromne energije odgovarao na osećanja i želje malene Anastasije. To znači da je i sam posedovao osećanja i misao.

Misao je u svom savršenstvu svojstvena samo čoveku. Ali, ognjena kugla nije bila čovek. Onda, ko je Ona? Zašto poseduje, svojstvena samo čoveku osećanja? Otkuda u Njoj ta ogromna moć i snaga?

Pričao sam ti, i opisao si to u svojoj knjizi, kako je ona lokalno menjala gravitaciju Zemlje, kada je Anastasija učila da hoda. Izbacivala je iz sebe hiljade zračaka, raščešljavajući zlaćanu kosicu na glavici malene devojkice.

Otac je nagađao, ispoljavanje kojih sila može biti ta ognjena, moćna i misleća lopta, ali nikada nije govorio o tome glasno. Pretpostavka zahteva potvrdu.

Kada je Anastasija poodrasla, jednom smo je čuli kako razgovara sa kuglom. Bolje reći, uvek je govorila ona. Kugla nikada nije izustila ni reč, odgovarala je na reči detetove svojim postupcima.

Moj otac je pitao Anastasiju o kugli, a ona je odgovorila kratko: »To je dobro«. Njen odgovor je bio nedovoljan za oca, ali više nije razgovarao sa njom o kugli, ni tada, ni godinama kasnije.

Po tom prvobitnom odgovoru, bilo je jasno: Anastasija nije imala želju da daje određenje samoj kugli ili njenim delovanjima, najverovatnije ju je prihvatala svojim osećanjima. Ali je mome ocu, iz nekog razloga, bilo važno da razjasni poreklo tih dešavanja vezanih za Anastasiju.

Od trenutka prve pojave kugle, prestao je da uzima učešće u delovanju žreca i usmerio je svoje napore na odgonetanje zagonetke.

Žreci znaju načine kako da se uvere u pretpostavke, ili da opovrgnu

sopstvena nagađanja. Neophodno je objaviti pojavu ili događaj najverodostojnijim opisom i čekati reakciju, mišljenje ljudi. Pri tom, te ljude ne treba ispitivati, niti im postavljati zadatak da iznesu svoja mišljenja. Određivanja pojmova moraju da se rađaju slobodno, na nivou osećanja, a ne samo razuma. Tada će biti najtačnija.

Kasnije, na molbu svoga oca, ispričao sam ti o detinjstvu Anastasijinom, uključujući i priču o njenim dodirima sa zagonetnom pojavom. Napisao si u knjizi o tome, ne izopačavajući ono što si čuo, i, što je veoma važno, nisi izrekao nikakav svoj sud.

Sa uzbuđenjem smo očekivali reakciju ljudi koji su čitali knjige. Ona je odmah usledila i ispoljila se ne samo kroz uobičajene izjave, već i emocionalnim bujicama osećanja. Ljudi su govorili i pisali ono, što je naslućivao mnogo godina moj otac, ono, o čemu nije govorio glasno, i što je skrivao od drugih žreca.

Objavio si stihove čitalaca, u kojima se, ne po nečijoj narudžbini, već po zapovesti srca pisalo... Podsetiću te početka jednog od tih stihova:

*Na Dan rođenja
Bog se javio
Voljenoj Nastenjki svojoj...*

Otac se uverio u svoju pretpostavku. Ognjena kugla, koja je opštila s vremena na vreme sa Anastasijom, nije ništa drugo do jedan od ipostasa * Božijih.

Bog ima mnoga obličja, bilo koja travka - ispoljavanje je Njegovih misli. A kugla je ispoljavala sobom, ako ne najvažniji, onda najveličanstveniji zbir mnoštva sjedinjenih ipostasa, sve do energije razuma i osećanja.

I eto jednom... Dogodilo se to pošto je tobom već bilo napisano pet knjiga. Kada su bile objavljene njene reči, kao da je ognjenim mačem probijeno tamno prostranstvo njenim potresnim izlivom, sadržanom u rečima: »Pripremi se zlobo, odlazi sa Zemlje, baci se na mene...«

Iz usta Anastasijih reči poprimaju značenje ne samo reči. Ti, i ne samo ti, mogao si ne jednom u to da se uveriš. I zloba je nevidenom energijom počela da kidiše na Anastasiju.

Počeli su da se pojavljuju beli krugovi, trava je belela. Bivalo je, da na tren izgubi svest Anastasija. A mi nismo znali, kako joj pomoći.

Nije tražila pomoć unukica od nas. A čim nije tražila, znači da je neizostavno, preko potrebno, da izdrži sve sama.

U poslednje vreme počeli smo da primećujemo kako su se pojačali napadi na nju po silini. Bukvalno u agoniji, zloba je pokušavala da ispali konačne hlice.

Ali je zajedno sa tim rasla i čvrstina unukice naše. Ona je u poslednje vreme samo podrhtavala od uzastopnih udara i koračala ka obali

jezera.

Na neki način, voda iz jezera joj je brzo snagu vraćala. Ona se u vodi pljuskala, ronila i izlazila snagom nabijena, kao i pre.

-

*ipostas - obličje

I tog dana smo videli kako je, izloživši se udarima koji su usledili, pošla ka jezeru, obazrivo koračajući, Anastasija.

Kada se zaustavila, prislonivši se na stablo kedra da bi odahnula, otac reče zabrinuto: »Danas je unučica nešto izuzetno bila prinuđena da savlada. Bilo joj je teško, pogledaj, u zlačanoj kosi sedi se pojavio pramen«.

Potom smo videli kako je, odgurnuvši se od stabla, korak načinila jedan, drugi u pravcu jezera Anastasija i, zanjihavši se, nanovo stala.

I tad iskrсну pred njom iz prostranstva kugla ognjena. Ali, ovoga puta su sevajuće u njoj munje menjale boju, i kao da su unutar nje vulkani ključali. Iznenada, probiše nevidljivu opnu preteće ognjene strele, bujicom se iz kugle istrgoše, u prostranstvu iščezavajući. Ali se kugla pri tom nije smanjila, već se uvećavala u prečniku, i primetno su se sažimale i sve snažnije ključale u njoj energije. Nije visila kugla u prostoru, već se, kao srce, čas stezala brzo, čas širila. Odjednom zamre, činilo se, zbog donošenja odluke. Hiljade energija-munja otrže se u pravcu Anastasije.

U kom je trenutku ona, klonula, uspela ruku da podigne, otac i ja nismo primetili, iako smo posmatrali ono što se događa nastojeći da ne trepćemo. Poznat nam je bio smisao njenog pokreta. Zaustavljala je munje koje su letele ka njoj. Zašto? Tada još nismo mogli da shvatimo.

Bilo nam je jasno: svojom energijom, kugla je mogla da obnovi sve snage u njoj, i više od toga, mogla bi novom energijom da opskrbi Anastasiju. Tada nikakvi napadi spoljašnji unukici našoj ne bi bili strašni. Ma, zašto je po svome odlučila da postupi?

Zatreperilo je na hiljade letećih ka njoj zračića, ali nisu dodirnuli stojeću sa podignutom rukom Anastasiju. Oni su čas iščezavali u energijama praskajućoj kugli, čas su se otkidali iznova, ka njoj se ustremljujujući i ponovo je nisu doticali.

I tad, neočekivano polako i nežno ona izgovori reči, zracima i kugli upućene:

- Molim te, silinu energije svoje zadrži. Mene ne dotiči. U jezeru tvom mogu da se obnovim. Samo do njega moram stići.

Kugla sve zrake ukloni trenutno, cela zadrhta i zapulsira kao srce. Baci se uvis, bljesnu, kao da se rasprskava i iznova se zgusnu.

Nebrojeno mnoštvo njenih zraka ka zemlji jurnu, sve dotakoše što je bilo na stazi koja je od nogu Anastasijinih vodila ka jezeru.

I novi prizor iskrсну. Puteljak milionima cvetova pulsirajućih

zasja, stvarajući luk od raznobojnih duga nad stazom, vodeći ka jezeru od nogu Anastasijinih.

Deo puta ka jezeru predstavljao je sobom najčudesniju sliku.

Ispod trijumfalnog svoda trebala je da prođe Anastasija.

Ona načini korak, ali u stranu. I nije krenula putem pripremljenim za nju ognjenom kuglom. Polako je stigla do jezera i zaronila u njega, izronivši, prosto je poležala na vodi raširenih ruku, potom zapljuska - vratila se snaga u nju.

Ponašanje Anastasijino vezano za ognjenu kuglu, a u stvari ophođenje prema Bogu, bilo je za nas nepojamno.

Ali to što se desilo nadalje, može se uporediti sa preokretom spoznaje celog ljudskog roda, ili sa izmenom ravnoteže vaseljenskih energija. To što se dešavalo nadalje...

Anastasija, navukavši na još vlažno telo haljinicu, brižljivo izglača njene nabore, popravi kosu, potom priljubi ruke na grudi i progovori, obraćajući se u prostranstvo:

- Oče moj, postojeći posvuda, ja sam kći Tvoja među Tvojim tvorevinama savršenim.

Spor suština vaseljenskih prekinuti moram, o tome koliko su savršena dela Tvoja, i ima li u njima nedostataka.

Oče moj, postojeći posvuda. Ti si molbu ispunio moju, mene ne dotakavši.

Sada niko od njih neće reći, da se Raj zemaljski vratiti može samo onda, kada ispravi Bog nesavršene tvorevine Svoje.

A da ispravljaš Ti nemaš šta. Sve je savršeno od vajkada Tobom sazdano. Nisam sama, Oče moj, postojeći posvuda. Postoje kćeri Tvoje i sinovi, na raznim stranama Zemlje. Njihova stremljenja su moćna. Oni će vratiti Zemlji predivno bujanje praiskonsko.

Oče moj, postojeći posvuda, mi - sinovi i kćeri Tvoje, Tobom stvoreni, mi smo - savršenstvo.

Sada ćemo pokazati svima moći svoje. I neka Te ozare delanja naša.

Kada je Anastasija izgovorila te reči i začutala, zamrla u visinama ognjena kugla, jurnu ka zemlji. Na oko tri metra od nogu Anastasijinih, ona se rasu u milione sićušnih iskrica, a u sledećem trenu se sabra u jedinstvenu celinu.

Ali, ta jedinstvena celina više nije bila ognjena kugla.

Pred Anastasijom je stajalo dete od oko sedam godina, po zemaljskom računanju vremena. Teško je reći - dečak li je to bio, ili devojčica. Preko dečijih ramena je bila prebačena plava, ljubičastih preliva tkanina, načinjena kao od magle. Kosa detetova je padala na ramena. Izraz dečijeg lica je bio razborit, smiren i blagonaklon...

A još tačnije, izraz lica detetovog nemoguće je opisati rečima, moguće je samo osećanjima, a osećanja su preplavila Dušu.

Dete je stajalo bosim nogicama na travi ne gnječeći travke.

Anastasija se spustila pred Njim, sela na travu i počela da ga posmatra ne skidajući pogled sa Njegovog izuzetnog lika.

Činilo se, još tren, i On ili ona baciće se u zagrljaj jedno drugom. To se nije desilo.

Dete se osmehnulo Anastasiji i brižljivo izgovarajući svaki zvuk, reče: »Hvala sinovima i kćerima za stremljenja«.

Potom se On rastvori u prostranstvu, i u visinama ponovo iskrсну kugla, blistajući čudesnom, ozarujućom svetlošću. Živo načini nad jezerom nekoliko krugova, i tople kapi kiše su nekoliko minuta milovale sve rastuće i utihlu jezersku glatkoću.

Vlaga ta je bila okrepljujuća. Nekoliko kapi je palo na moju ruku, ali nisu skliznule s nje, već su se rastvorile, ispunjavajući telo blaženstvom.

Moj otac, uvek staložen u bilo kojoj prilici, uvek vladajući svojim osećanjima, bio je potrešen.

On je, kao da ne oseća svoje telo, hodao po tajgi, a ja sam ga sledio.

Išao je nekoliko sati, onda se zaustavio i okrenuo ka meni. Niz obraz mu se slivala suza. Njemu, jednom od vrhovnih žreca, nisu svojstvene slične emocije. Ali, video sam njegove suze. Otac reče staloženo i odlučno: »Ona je uzmogla! Anastasija je prenela ljude kroz razdoblje tamnih sila. Po celoj Zemlji će se rasuti seme radosnih, srećnih stremljenja«.

Potom je otac dugo i uzbuđeno razgovarao sa mnom. Njega nije zapanjilo ni delovanje kugle, ni to što je jedno od obličja Boga, možda glavno Njegovo ispoljenje, stalo pred Anastasiju u liku deteta.

Moj otac - žrec, i to ne običan, umeo je da izdvoji iz vidljivih dešavanja najvažnije. I njega apsolutno nije interesovala sama vizija.

Najvažnija je bila iznikla u prostranstvu misao.

Misao, sazdana Anastasijom, nije odjekivala još od vremena stvaranja, nije pobijena ni u jednoj naučnoj raspravi. Krajnje jednostavna, a u isto vreme uzvišeno čudesna, ona je pretvarala poznate rasprave u naivne izmišljotine, koje nemaju ničeg zajedničkog sa Božanskom suštinom. Anastasija je uvela u spoznaju ljudskog roda nedostajuće čoveku poimanje Boga.

- U čemu je ono?

BOŽANSKA

VERA

- Poznato ti je da su Zemlja, sve rastuće i živeće na njoj i svi procesi koji se dešavaju, i kiša, i sneg, i vetar, zamišljeni Njime od iskona.

Tvorac naš - Veliki Razum - u porivu nadahnuća sazdao je veličanstveno delo. I kao svršetak, Sebi je nalik uzmogao čoveka da stvori.

Ali, od vremena stvaranja nisu ga napuštale mnogih suština sumnje: da li je doista Bogom sazdan čovek - nenadmašena tvorevina u Vaseljenu. Odgovara li zbilji tvrdnja Božija, da čovek nije ono što su mnoge suštine, već da je Samom Bogu ravan? Kako je Bog Sam izjavljivao: »Slika i prilika on je Moja, Ja sam mu sve poverio i u budućnosti pomišljeno, takođe ću mu darovati«.

Bog je želeo da vidi Svoju tvorevinu - čoveka - nalik Sebi.

A sada, pogledaj današnji ljudski rod. Mnogi pričaju o Bogu. Govore o svojoj ogromnoj ljubavi prema Tvorcu. A pri tom, lažu sami sebe. Jer, nemoguće je nekoga voleti, a pri tom Njega ne videći, ne osećajući i ne razumevajući.

Mnogi govore: »Ja verujem u Boga«. A u šta odista oni veruju? Veruju li u to da Bog postoji? Ali, to je nivo vrlo primitivne svesti. Čovek koji kaže: »Ja verujem u to da Bog postoji«, faktički shvata da ne oseća, ne razume Boga, već da samo veruje u Njegovo postojanje.

Ako se pod verom podrazumeva da je Bog svemoguć, dobar, i roditelj koji ljubi, onda, šta oni, osim rečju, čine za Boga? Ruše Njegove tvorevine, povlače se iz sveta sazdanog njihovim Ocem iza kamenih zidina manastira. Namislili su, naškrabali hiljade traktata. A svuda - jedno te isto. U traktatima govore da se Bogu treba klanjati. Klanjati, neznano kome.

A sada, Vladimire, zamisli stanje Boga, koji posmatra svu tu pometnju. To stanje se može zamisliti ako se potrudimo. Jer Bog poseduje sva osećanja čovekova, samo su snažnija ona kod Njega, dublja i čestitija.

Ali i svojim današnjim osećanjima, ljudskim, roditeljskim, može se zamisliti stanje našeg Roditelja, našeg Tvorca.

Eno Ga, posmatra Svoju decu, a oni samo to i rade, vape: »Mi volimo Tebe, samo, daj nam još Tvoje milosti. Mi smo robovi Tvoji, mi smo nemoćni i nerazumni, mi smo glupi, pomoz nam, Gospode!«

Zar mogu tako da se vladaju bića koja su nalik Bogu? Šta može veći bol naneti roditelju od bespomoćne kuknjave njegove dece? Zato su se i pojavile sumnje kod suština vasseljenskih u savršenstvo tvorevina Božjih.

- A ko je, kako i kada uspeo da tako namagarči čoveka?

- Da namagarči čoveka može samo jednak njemu po snazi misli - sam čovek.

Žreci su usmerili ljude na put propadanja. Oni su se namerili da dokažu Bogu da su u stanju da upravljaju celim čovečanstvom. A lelekanje, patnje ljudske, nateraće Boga da stupi u dijalog sa njima.

Tako su oni računali, zato što su znali: Bog nikada i ni sa kim ne razgovara, ne meša se u sudbine ljudske. Sve sudbine su određene sopstvenim izborom puta.

Ali, ako ljudski rod bude doveden do propasti, Bog će, možda, stupiti u pregovore sa onima koji vode čovečanstvo u sunovrat, da bi sprečio pad. U pregovore sa onima, koji utiču na psihi ljudsku. Postupiće tako zarad celog ljudskog roda.

Prolazili su milenijumi. Ali Bog nije ulazio u razgovor sa žrecima, i nije tvorio nova čudesa da bi urazumio sve ljude. Tad smo moj otac, a kasnije i ja, shvatili zašto.

Ako bi On učinio to, ako bi se Bog umešao u život ljudski, onda bi i Sam potvrdio pretpostavke vaseljenskih suština - čovek je nesavršen.

A najvažnije: Njegovo mešanje neopozivo bi ubilo veru čovekovu u samoga sebe. Čovek bi konačno prestao da otkriva u sebi Božanska načela, oslanjajući se samo na pomoć spolja.

I On je čekao, verovao u Svoju decu, posmatrao ono što se dešava i patio, trpeći pritajeni smeh i izrugivanje nad Sobom. On je verovao u Svoje delo - čoveka. Njegova vera je zbilja Božanska vera.

Žreci su se nadali da rasplet može započeti na tren pre svetske katastrofe. Očekivali su da će se njima osmišljeno ostvariti. I niko od njih nije očekivao da će samo jedan čovek, mlada žena, u nekoliko godina uništiti njihove planove, hiljadugodišnje napore, i okrenuti ljudski rod prema Božanskim prazvorima.

*****

Anastasija je izvela ovaj preokret. Pokazala je celoj Vaseljenskoj snagu bića Božijeg, Božansku mudrost. I, možda, prvi put... Samo se udubi, zamisli, Vladimire, uzvišenost, značaj poduhvata. Prvi put od trenutka stvaranja zemaljskog sveta, čuo je naš Otac reči o savršenstvu tvorevine Svoje.

Oblikovana Anastasijom, predivna budućnost već živi u prostranstvu, sa svakim trenutkom je čini sve opipljivijom mnoštvo ljudi koji počinju da poimaju suštinu svoju i predodređenje. Neizbežno će nastupiti materijalizacija.

- Ma, kada će započeti? Jer, žreci isto tako mogu da dejstvuju i ometaju.

- Ali ne vrhovni. Sada treba nadjačati program stvoren žrecima. Pre

nego što će otići, moj otac je razgovarao sa jednim od njih. Žreci se nikada ne susreću. Nalaze se na različitim krajevima Zemlje, ali mogu da opšte na rastojanju, osećajući pomisli jedan drugog.

Moj otac je stajao na omanjem brdašcu. Zrak svanuća je već klizio po krošnjama kedara, ozarujući lice oca, njegovu figuru. Slušao sam kako kroz prostranstvo odjekuje bezglasni dijalog:

- Ja sam Mojsije, potomak one dinastije, koja je sudbinama naroda upravljala hiljadama godina. Ja sam njihov potomak i rodonačelnik njihov. Tebe, vrhovnog, kako si odredio sebe, pozivam ne moleći. Ne troši snagu svoju da se suprotstaviš Anastasiji.

Ne odgovaraju sva stremljenja unukicina našim pomislama -naumima. Neslaganja njena su mi po volji, mojoj Duši. Ja, Mojsije, žrec sam, po snazi smo jednaki, sobom ću unukicu zaštititi.

I bi odgovor vrhovnog žreca:

- Da, Mojsije, po moćima smo jednaki. I zato mi je jasno: ne očekuješ ti od mene odustajanje od napada, već - savet.

Ja sam onaj, koji razmišlja sada, kako joj pomoći, kako zaustaviti čudovišnost sistema. Mi smo monstruma sazdali, i on je jači od nas. U njegovom stvaranju, i ti si učestvovao.

On je ždrao decu, kasapeći tela ljudska, i to ne jedan milenijum. Sada će stoleća upinjanja naših biti nužna, da bismo ga zaustavili.

Ali je kod tvoje unuke misao silovitija od naših. Ona za godinu, stvara milenijum. Da joj pomogne ili naškodi, više niko od nas nije u stanju.

Jedino u šta sam zaista siguran jeste, da meru života sopstvenog moramo da ostvarimo, po viziji oslikanoj tvojom unukom.

Sva znanja svoja u stvaranje da uložimo, da primer očevidni postanemo ljudima. Među sobom su žreci bez mnogo reči porazgovarali, ali je izrečeno mnogoznačni imalo smisao.

- Mislim da neće svima razumljiv biti dijalog žreca. Meni, na primer, nije jasno, kakva je to zver koja proždire decu. I zašto, želeći da pomognu Anastasiji, i vaš otac i vrhovni žrec, ipak kažu, da nisu u stanju da joj pruže pomoć?

- Cela stvar je u brzini mišljenja, Vladimire.

- U brzini? Zašto je ona tako značajna? U čemu je međusobna veza?

BRZINA MIŠLJENJA

- Sada je već poznato - suštinska osobina koja izdvaja čoveka od sveg rastućeg i živućeg na Zemlji jeste dar da se misli. Ali misao, iako u nerazvijenom obliku, imaju i životinje, i biljke. Čovek nadmašuje sve ostale po hitrini mišljenja.

Prvobitno je hitrina misli čovekove bila najpribližnija munjevitosti misli Božije, i uz određeni način života mogla se povećati i prevazići Božansku. Barem je tako hteo naš Roditelj.

Ukoliko bi žustrina misli čovekove dostigla Božansku, onda bi čovek mogao da stvara živi skladni svet na drugim planetama.

Važnost brzine misli - to je najveća tajna, čuvana žrecima. Oni su čak i okolišne izraze, koji navode na hitrinu mišljenja, pokušavali da odstrane svim mogućim načinima.

Moguće da si slušao izraze, poput: »sporo misleći«, »dugo ti treba da bi ti doprlo do svesti«. O čemu to govori? O tome, da je sa čovekom kome sporije radi misao, teško ili nezanimljivo razgovarati.

Brzina mišljenja je kod svih živućih na Zemlji ljudi različita. A razlike mogu biti neznatne ili znatne. Uz pomoć značajne nadmoćnosti misli, jedan čovek može da pokori mnoštvo ljudi, cele narode.

Zamisli, hiljadu ljudi dobije zadatak sa nekim aritmetičkim problemom. Prvi će rešiti zadatak onaj čovek koji ima hitrinu misli veću od ostalih. On može da reši zadatak pre ostalih za 10, 20, 30 sekundi, ili minut, ili 10 minuta. Ovaj prost primer govori o tome da će jedan čovek saznati odgovor deset minuta pre drugih. 10 minuta pre ostalih 999 ljudi. Saznavši nešto novo, brže će stizati do znanja.

Sa aritmetičkim radnjama dobija se, reklo bi se, bezazlen primer, ali...

Sada zamisli: pred ljude cele Zemlje postavljen je nekakav zadatak, čije rešavanje iziskuje hiljadu godina. Počinju da ga rešavaju. Kod jednog čoveka brzina misli prevazilazi ostale za tri puta. To znači, da će sva međudejstva čovečanstva, njemu jedinom biti poznata znatno ranije.

Ono što će čovečanstvo rešavati devetstotina godina, on će rešiti za trista. Dakle, šest stotina godina on može kontrolisati, usmeravati rad svih ljudi. Ponekom došapnuti tačno prelazno rešenje, približavajući ga konačnom rešenju, a ponekom davati lažno prelazno rešenje, čime ga vraća unazad. Ili, što je za njega lakše, daće svima odmah lažno rešenje, zavešće ih u ćorsokak, i posle će pred svima doći do otkrića, drugim rečima - vladati.

Još pre sedam hiljada godina, žreci su shvatili kakve se prilike

otvaraju pred čovekom koji poseduje veću od ostalih brzinu mišljenja. Žreci su sebi postavili cilj da višestruko povećaju jaz. Koristeći posebne vežbe, oni su pokušavali da uvećaju hitrinu svoje misli u odnosu na ostale, ali značajniji nesklad u tim vremenima nisu uspeli da dostignu. Tada su osmislili sistem koji usporava brzinu kretanja misli svakog novorođenog čoveka. Iznedren njima sistem, usavršavao se ne samo jedan milenijum. Deluje on i danas.

Pogledaj pažljivo način života većine savremenih ljudi, raščlani ga i opazićeš: u većini slučajeva, napori su usmereni da se prekine kretanje tvoje misli.

Anastasija je počela da odaje ljudima tajne žreca. Ona je ispričala o tome da čak ni malo dete ne sme da se otrgne od svog posla, zato što se zaustavlja njegova misao.

Kasnije ti je pokazala niz vežbi koje su usmerene na ubrzavanje misli detetove. Ispričala ti je da se početak obučavanja kod nas sastoji u pravilnom postavljanju pitanja detetu.

Kada se detetu postavi pitanje, njegova misao počinje da traga za odgovorom, i samim tim sve više uzima zalet. Time se živahnost misli uvećava sa svakim minutom i do jedanaeste godine višestruko će prevazilaziti brzinu mišljenja čoveka obrađenog sistemom za usporavanje misli.

Pogledaj šta se događa u savremenom svetu. Već od najranijeg detinjstva dete okružuju veštački predmeti. Bilo koji predmet je - ovaploćenje nečije misli. Dakle, bebi se prinosi nečija misao, uz to primitivna; na primer, zvečka. Malo poodrastavši, dete dobija lutku ili mehaničku igračku-mašinu. Deca vole da se igraju, i ona su uslovljena da se igraju onim što im se pruži...

Vladimire, pogledaj razliku. Tvoja ćerka, dok je bila malena, zveckala je zvečkom, kasnije je razgledala lutku.

Tvoj sin, koga je rodila Anastasija, takođe voli da se igra, kao i sva deca. Ali su igračke njegove bile veverica, vučica, medvedica, zmija i mnogo toga drugog, stvorenog Njim...

Sad uporedi, samo neizostavno zamisli, stepen različitosti brzine misli onoga ko je stvorio za dete zvečku ili lutku, i Onog ko je stvorio vevericu.

Tako, jedno dete dolazi u dodir sa predmetom koji sadrži primitivnu misao, a drugo se druži sa stvarima - Bogom stvorenim. Brzina misli dvoje dece koja se susreću sa tako različitim stvarima, zapanjujuće će se razlikovati. Kod kog deteta će biti veća, i sam se možeš dosetiti.

Kada vaša deca počinju da govore, vi im određujete šta smeju da rade, a šta ne. Detetu se, činjenica je, uliva da ne mora da misli samo, za njega je sve već odlučeno. Prema tome, ono nema potrebu da razmišlja, treba samo da sledi nečije misli.

Kada dete dođe u školu, pojavivši se pred njim, učitelj mu

objašnjava suštinu stvari, pravila ponašanja i svetski poredak. Ne daje jednostavna objašnjenja, već zahteva od deteta da misli isto kako je već osmislio neko. I iznova time usporava razvitak brzine misli. Ili, govoreći tačnije, zabranjuje detetu da misli samostalno.

U vašoj školi nedostaje najvažniji predmet čija je namena - pojačavanje hitrine misli. Taj glavni predmet je zamenjen mnoštvom drugih, a namena im je - umanjiti već postojeću brzinu misli.

TRENIRANJE

MISLI

Slušajući pripovedanje dedino, shvatio sam da i Anastasija družeći se sa sinom, neprestano priređuje vežbe koje treniraju bistrumlje. Spolja, to deluje kao igra, ali se um vežba i onda kada se čini da se igrom razvijaju samo fizičke sposobnosti.

Već sam pričao kako je ujutro, igrajući se sa vučicom, utrkujući se sa njom, Anastasija uradila ovakav trik. Dozvala je k sebi vučicu i brzo joj umakla. Vučica je jurnula da je sustigne. Ali, kad ju je već skoro sustigla, Anastasija iznenada iz trka skoči na stablo obližnjeg kedra, odbi se nogama, načini salto i potča u suprotnom smeru. A vučica je po inerciji projurila mimo nje.

Video sam kako se i moj sin utrkuje sa vučićem. Mladi vuk je sustizao dete, koliko god se ono trudilo da trči što je moguće brže. Pobegavši malčice ispred, vuk se okretao i dosetivši se, uspevao je da lizne brzo trčeće dete po nozi ili ruci. Voloda se trenutno zaustavljao, neko vreme se odmarao, potom bi iznova pokušavao da pobegne vuku. Ponovo ga je zverka sustizala.

Kada je Anastasija pokazala sinu trik sa skokom na stablo kedra i naglom promenom pravca trka, detetu se ova vežba jako dopala i pokušao je da je ponovi. Skočio je iz punog trka na stablo kedra sa nogama napred, da bi istovremeno uradio salto i odmah potrčao na suprotnu stranu, i nikako nije uspevao. Odbivši se od stabla prvi put, Voloda je pao četvoronoške. Tresnuvši i pri drugom pokušaju, on upitno pogleda mati. Anastasija mu reče:

- Ti, Voloda, pre nego što skočiš na stablo, moraš da zamisliš svoje daljnje postupke.

- Zamislio sam, mama. Pa, video sam kako ti to radiš.

- Video si kako to radi moje telo, ali nisi ni zamislio, ni osetio, kako treba da postupi tvoje, kako da mu doskoči. Provežbaj ga isprva mišlju svojom.

Na koji način se mogu misleno raditi fizičke vežbe, bilo je potpuno nejasno. Ipak, dete pride stablu, neko vreme stajaše pored njega, čas zatvarajući oči, čas čineći rukama i nogama spontane pokrete. Onda se odmače i jurnu ka stablu kedra.

Trčao je brže nego obično. Čak sam se prepao - ako mu iznenada nešto ne uspe, udariće se o stablo, povrediti. Ali, uspeo je. Odbio se, salto napravio, i, malko se zaljuljavši pri doskoku, uspeo je da istog trenutka potrči obratno. Nekoliko puta je uradio Voloda tu vežbu, i sa svakim pokušajem, bivalo je sve bolje tehnički.

»Dobra vežba« - pomislih.

- Sve mišiče razvija - rekoh Anastasiji.

- Da - odgovori ona - mišiče razvija, a najvažnije, misao ubrzava.

Nisam počeo da propitujem, kako čisto fizička vežba može da ubrzava misao. Uskoro sam shvatio da je upravo taj zadatak postavila Anastasija, pokazavši detetu svoj trik. Desilo se sledeće.

Voloda je pozvao svog partnera u igri - vuka, te oni potrčaše. Vuk je već skoro sustigao Volodu, kad ovaj uradi svoj skok sa trkom na suprotnu stranu. Ne očekujući takav obrt, zverka prolete mimo kedra.

Dok se vuk zaustavljao, procenjujući ono što se desilo, Voloda je već leteo na drugu stranu likujuć. Smejao se, mahao rukama poskakujući, osećajući se kao pobednik.

Međutim, mladi vuk se pokazao neobično pametnim i domišljatim suparnikom. Kada je Voloda uradio to isto peti put, sa približavanjem jurećeg druga ka stablu kedra, vuk iznenada uspori i stade, ne dotrčavši do stabla.

Kada je Voloda napravio salto, namerivši se da potrči na drugu stranu, vuk ga spretno liznu pri doskoku, poskoči u mestu i zamaha repom. Sad je likovao on, a Voloda ga je sa divljenjem zbunjeno posmatrao.

Anastasija i ja smo sedeli nedaleko i posmatrali tu scenu. Voloda je još jednom pokušao da na isti način nadmudri životinju, ali opet nije uspeo. Pametni vuk se svaki put blagovremeno zaustavljao, i mirno sačekavši doskok deteta, uspevao da ga lizne, sad već više puta.

Voloda se zamislio. Njegovo lice je postalo ozbiljno. Čak su mu se i obrve podigle. Ali, očigledno, ništa nije uspevao da smisli. Zamišljen, prišao nam je sa upitnim pogledom. Anastasija odmah reče:

- A sad, Voloda, moraš imati u vidu ne samo svoju misao, već i namere vuka.

I sin iznova pođe da razmisli. I ja sam se zamislio nad situacijom. Došao sam do čvrstog uverenja - kad je već i vuk prozreo ujedrmu sinovljevu, tu se više ništa ne može učiniti. Vuk unapred pogađa dejstvovanje, i dok ga dete sprovodi, prosto ga sačekuje, i ukoliko bi Voloda uradio svoj trik i dva puta brže, vuk bi bez obzira uspeo da ga lizne, i nikakvo umovanje ovde neće pomoći. Kada sam ugledao na licu dolazećeg sina, da je i on došao do istog zaključka, rekoh Anastasiji:

- Ma, što mučiš dete? Jasno je da od vuka više pobeći ne može. Ni ti ne bi utekla. To vučica tvoja nikako nije umela da proceni kada si od nje bežala. A ovaj mladi vuk pametnijim se od svoje majke pokazao.

- Da, on je pametniji, ali čovek uvek mora biti umniji. Ne mučim dete, predožila sam mu da promisli, uzimajući u obzir rasuđivanje vuka i da donese svoj zaključak.

- Ma, jasno je: nema tu nikakvog rešenja. Ako postoji, pokaži ga. Ne mogu da gledam tužno lice sinovljevo.

Anastasija ustade i pokretom pozva sebi mladoga vuka. Istog

trenutka je radosno dotrčao do nje zamahavši repom. Anastasija ga je potapšala po leđima i pozvavši ga pokretom, potrča.

Sin i ja smo posmatrali kako strelovito i lako trči Anastasija. Neverovatno laki, slobodni pokreti, već odrasle žene-majke, zaprepašćivali su svojom lepotom i silovitošću.

Pa ipak, trk mladoga vuka bio je malko brži. Anastasija ga je nekoliko puta izbegla, oštro menjajući pravac trčanja. Životinja bi malo zaostala, ali bi je uskoro nanovo skoro sustigla.

Bilo je jasno, da će je na kraju krajeva ipak prestići.

Iznenada, Anastasija silovito jurnu pravo na onaj kedar, od kog se odbijao Voloda. Na nekoliko metara od kedra, vuk uspori svoj trk, i kada je Anastasija poskočila, on sede, pripremivši se da joj lizne nogu ili ruku u trenutku doskoka. Ali...

Da je poskočila, poskočila je, ali se nije odbacila od kedra. Njeno telo je proletelo na nekoliko santimetara od stabla. Anastasija je nastavila trk, udaljujući se od kedra, a zabezeknuti vuk je i dalje sedeo nepripremljen, pokušavajući da shvati šta ga je snašlo.

Voloda poskoči na mestu, zapljeska i reče razdragano:

- Shvatio sam tata, shvatio sam! Mora se hitro razmišljati i za sebe i za vuka. Za sebe brzo misliti i uspevati za vuka još brže nego što on stiže, i sve uspeva. Shvatio sam kako se to radi.

Kada je prišla Anastasija, on i njoj saopšti:

- Hvala, mama. On me nikada neće prestići.

Voloda je bežao od vuka, u početku praveći lupinge kao Anastasija, ali je kasnije razradio čitav niz svih mogućih trikova: čas bi se iz trka hvatao za stablo omanjeg drveta i uz njegovu pomoć bi brže od jureće za njim životinje, uspevao da menja pravac trčanja, čas bi, preskočivši debelu granu izlomljenu vetrom, on, drugi put dotrčavši do nje, prosto poskočio uvis, u isto vreme kada bi vuk snažno skočio unapred.

To je samo jedan od primera, a njih je mnogo, ali, najvažnije je - ne količina primera, već poimanje suštine zadatka.

NAJZABRANJENIJA

TEMA

Ne samo na decu, već i na odraslog čoveka današnjice, sistem sručuje gomile informacija, tobože važnih, a u stvari, cilj skoro svih saopštenja je - odvući čoveka od informacije!

Evo, ti, na primer, gledaš televiziju, i na svakom kanalu se priča kako se jedan činovnik sreo sa drugim činovnikom, ili jedan vladar sa drugim vladarem. Njihovi susreti se prikazuju kao novost. Razmisli sam, i shvatićeš da apsolutno nikakve novosti u tome nema.

Činovnici se sastaju već čitave milenijume. Susreću se neprkidno. Nепrestano, tokom milenijuma, vode se pregovori među vladarima raznih zemalja. Ali se od tih pregovora ništa, apsolutno ništa u osnovi ne menja. Ne menja se zato, što nikada ne govore o glavnom. Nikada ne razgovaraju o istinskom uzroku rata. Govore samo o posledicama.

Ali te uvlače u zabludu, prikazujući svaki susret kao novost.

Obrati pažnju, najzabranjenija informacija u celom svetu je - tema puta razvoja čovečanstva.

Možeš li zamisliti putnike u nekom avionu, kojima je potpuno nevažno kuda leti avion i može li da sleti uopšte?

Pomislio si, takvih putnika nema. Svako se blagovremeno obavesti o tome koliko će avion leteti, u kom gradu treba da sleti. Ali, upitaj jednog, dvoje, hiljadu ljudi koji žive na planeti Zemlji, upitaj milione ljudi, i niko ti neće reći - ka čemu hita čovečanstvo.

Stvoren žrecima sistem, zablokirao je ljudsku misao.

Savremeni čovek, svojim usporenim umom, nije u stanju ne samo da odredi ispravnost puta razvoja celog čovečanstva ili pojedine države, već ni da oblikuje sopstveni život.

Svi tebi poznati vladari na Zemlji, u stvari ničim, apsolutno ničim značajnim ne upravljaju. Ni u jednoj zemlji sveta nećeš videti jasno izložen plan razvoja države. Njega je nemoguće napraviti, ne opredelivši jasno i tačno put razvoja celog čovečanstva planete Zemlje.

Kao rezultat jednostavne kombinacije žreca u građenju svog sistema, svi vladari jesu samo nadzornici u tome kako dejstvuje njihov sistem.

Svim vladarima zadaje brige takozvani naučno-tehnološki progres u njihovoj zemlji, vojna moć, i očuvanje sopstvene vlasti.

Zbog toga prenebregavaju čistotu vazduha i vode - svako u svojoj zemlji. I svi zajedno u svetu. Vladarima upravlja sistem, stvoren žrecima. Vladari, kao i većina živećih na Zemlji ljudi, jesu revnosni šrafčići tog sistema. Njihova misao je usporena isto kao i kod ostalih ljudi.

Brzina mišljenja! Oh, kako bih želeo da ti, ili neko od čitalaca

tvojih knjiga, ne prima ravnodušno, već da oseti svakom ćelijicom svoga tela, kako je važna za celu Vaseljenu brzina mišljenja.

Teško je odabrati odgovarajuće reči, navesti neophodne primere za razumevanje. Primeri! Anastasija je uporedila savremeni kompjuter sa protezom za mozak. Dakle, sa protezom za misli. Verovatno će brže od drugih, ne samo shvatiti, već i osetiti značaj brzine mišljenja, oni ljudi koji dobro poznaju svojstva kompjutera. I ti, Vladimire, možeš da radiš na kompjuteru. I možda ćeš preko kompjutera uzmoći brže da zamisliš katastrofalne posledice usporenosti ljudske misli.

Bilo koji čovek poznajući rad kompjutera zna da veliki značaj za kompjuter ima količina memorije i brzina njegovog rada. Zapazio si - brzina rada!

Sada zamisli, šta može da se desi ako se uspori brzina kompjutera koji upravlja avionom u letu, ili koji prati rad nuklearnog sistema. Kompjuter može da pogreši i desiće se katastrofa.

Živi biološki kompjuter koji poseduje svaki na Zemlji rođeni čovek, neuporedivo je savršeniji od veštačkog. On je pozvan da pomaže u upravljanju mehanizmom nemerljivo savršenijih razmera - planetama vaseljenskim.

Upravljanje je moguće u slučaju da je njegova brzina približna prvobitnoj ili uvećana. Ali, ona je umanjena. Nastavlja da se umanjuje. Svako to može da opazi, obrativši pažnju na stanje bar malo pažljivije.

Ako se čak i najsavršeniji veštački kompjuter svakodnevno, neprekidno pretrpava svim mogućim informacijama, nevažno kakvim, tek da bi se preopteretio, on će, na kraju krajeva, raditi sporije, a možda i potpuno prestati da prima pristigle informacije.

To će se dogoditi ako veličina memorije koju poseduje bude opterećena u tolikoj meri, da više neće moći da prihvata informacije.

Kod većine ljudi dešavalo se slično. I sistem stvoren žrecima, izmakao je kontroli. Počeo je da radi sam od sebe.

Kada si u razgovoru mog oca i vrhovnog žreca, čuo o zveri koja proždire decu, tu se upravo govorilo o sistemu koji je izmakao kontroli. Obrati pažnju:

Ko preuzima istog časa u svoje željezne kandže, dete rođeno zemaljskom ženom-majkom? - Sistem.

Ko određuje kakvu hranu da uzima? - Sistem.

Ko odlučuje kakav će vazduh udisati i kakvu vodu piti? - Sistem.

Ko određuje izbor životnog puta? - Sistem.

Žreci gube upravu nad sistemom životnog ustrojstva zemaljske zajednice, ali znaju zakone po kome on radi i još uvek mogu da utiču na život planete. Oni mogu i danas da uspore ili pospeše razvoj pojedinih okolnosti.

Kada je izašla prva knjiga sa pripovedanjem Anastasijinim, žreci su se zainteresovali za nju. A kako i ne bi! Jer, te izjave su odjeknule

iz usta praunuke žreca, upoznate sa tajnim polugama upravljanja, i uz to mlade žene, čiji način života omogućava da ubrza rad misli.

Spoznali su, Anastasija je sebi postavila zadatak - da prenese ljude kroz razdoblje tamnih sila. Teoretski, to je moguće. Prenosjenje kroz vreme - to je menjanje svesti. Slično se može uraditi sa jednim čovekom.

Značajne promene svesti čovečanstva su - proces, koji se odvija hiljadama godina, i u njemu uzimaju učešće mnoga pokoljenja. Ali, razvučen kroz milenijume proces, ne može se nazvati prenosom kroz vremensko razdoblje.

Preneti kroz vremensko razdoblje, značilo je izmeniti svest ljudi već danas živećih, na onu svest koja je bila, ili će biti kod njih, u uslovima Božanskog rajskog postojanja.

Žreci su se potrudili da ustanove plan po kome će dejstvovati Anastasija. Ustanovili su i procenili da je naivan i da sadrži mnogo pogrešnih rešenja. Način saopštavanja informacija samo kroz knjigu, smatrali su nesumnjivo nedovoljnim. Savremenom čoveku je za uočavanje informacije potrebno njeno višestruko ponavljanje.

Takođe su doznali da je autor knjige preduzetnik, koji ne samo da ne uživa ni minimalan ugled među duhovno mislećim ljudima, već uopšte nikome nije poznat iz tih krugova.

Prema tome, izabranim načinom ništa značajno u ljudskom društvu sibirski usamljenica neće uspeti da stvori, zaključili su žreci. Tako je mislio i moj otac.

Prvo iznenađenje i oprez žrečeva izazvala je činjenica da su počeli da se ostvaruju predskazani u prvoj knjizi događaji.

Ona je govorila: »Dovešću ti mnoštvo ljudi, koji će ti pojasniti nerazumljivo«. I kod tebe su počeli da dolaze ljudi koji su mogli i više, a ne samo da ti ponešto objasne. Ljudi su počeli da delaju.

Govorila je: »Slikari će slikati, pesnici pisati stihove«. I, pojavile su se slike i mnogo stihova o novoj, predivnoj stvarnosti postojanja čovekovog.

Govorila je: »Napisanu tobom knjigu, izdavaće u raznim zemljama«. I knjiga je ugledala svetlost dana na mnogim jezicima.

Žrecima je bilo nepojmljivo, uz pomoć koje sile, kakvih mehanizama se ispunjava sve unapred ukazano Anastasijom. Zbiva se, na očigled svih.

Oni su shvatali da ona počinje da ovaploćuje u život osmišljeno, ali nisu mogli da utvrde - na koji način ona dostiže postavljene ciljeve.

To je moglo da svedoči samo o jednom - brzina misli Anastasijinih, znatno prevazilazi brzinu misli žreca. Stvarani njenom mišlju, višeznačni poduhvati su nedokučivi. To znači, da mogućnost uticaja na ljudsko društvo žreci mogu konačno da izgube.

Ništa slično žreci nisu mogli da dopuste.

Dok su osmišljavali plan odupiranja, desilo se nešto još neverovatnije. Objavljene su njene nove izjave. Mnoštvo ljudi je pohrlilo

da stvara imanja o kojima je ona pričala.

Tada su na Anastasiju bila upravljena sva moguća sredstva suprotstavljanja. Jednom od najdelotvornijih se pokazala dezinformacija, uz pomoć magične reči-simbola: »sekta«.

U vašoj štampi su se pojavili članci u kojima se pričalo o raznim užasnim sektama, i u njima se govorilo da, između ostalih, postoji sekta »Anastasija«. Koristile su se takve reči-simboli, kao što su »totalitarna«, »destruktivna«.

Ovakav način suprotstavljanja primenjivali su žreci od vajkada. I u Rusi su uz njegovu pomoć promenili religiju.

Taj metod je delovao uvek besprekorno. I ovoga puta je on, kako su smatrali žreci, odradio posao. Ti i mnoštvo čitalaca, opšteći međusobno i ne poznajući se, sa čuđenjem ste otkrili da vas nazivaju sektašima.

Lažne glasine širile su se vešto i intenzivno. Zbog toga administracija pitanje imanja nije rešavala.

Inicijativa za dobijanje zemlje za stvaranje zavičajnih imanja, naišla je na otvoreno i potajno protivljenje. Sistem je odradio svoje.

Žreci nižeg ranga su procenili da je sa Anastasijom svršeno. Da to nije tako, prvi je shvatio vrhovni žrec... On je razumeo: misao Anastasijina, uobličivši budućnost, nije tek samo uočila odupiranje sistema, već ga je preusmerila na dobrobit.

Desilo se sledeće. Imanja, koja se osnivaju po principima koje je izložila Anastasija, nemoguće je stvoriti tradicionalnim načinom. Neophodan je detaljan projekat gradnje. Treba razraditi dugoročni program, raditi na njemu, niko ne manje od godinu dana, a poneki i mnogo duže. Neosmišljenost delanja može da nanese štetu ideji.

Ali, usporivši proces dobijanja zemlje, žreci su samim tim sprečili i pre nagljenost delovanja.

Usporivši proces dobijanja zemlje, žreci nisu uspeali da zatru viziju budućnosti, da uspore rad misli mnoštva ljudi, koji su oblikovali sliku budućeg svog imanja, budućnosti zemlje i predivne budućnosti celog čovečanstva.

Anastasija, govoreći o prednjaštvu Rusije u stvaranju prelepe budućnosti, dobro je znala: nemoguće je stvoriti Raj samo u pojedinačno izdvojenom naselju, pa čak ni državi. I njena vizija je sve više prihvatana srcima ljudi drugih zemalja. Ti Vladimire, to možeš ustanoviti po činjenici popularnosti tvojih knjiga, objavljenih u tim zemljama. Sadašnja njihova popularnost je ogromna, ali se ne može meriti sa budućom. Kada ljudi počnu da shvataju...

Zasad su toga postali svesni žreci. Anastasija počinje da otkriva tajne, nad čijim su se odgonetkama oni mučili ne samo jedan milenijum. Evo jedne od njih.

BOŽANSKA ISHRANA

U razgovoru sa mojim ocem, vrhovni žrec je rekao:

- Tvoja praunuka, Mojsije, poznaje tajne života koje su nama bile nepoznate. Ona zna tajne ishrane tela i duha. Ti si to i sam, razume se, ustanovio po njenim rečima: *»Hraniti se treba, kao što se diše«*. Te reči su naši preci pročitali na zidovima svojih tajnih hramova. Mi smo im pridavali značaj, ali tajna dosad nije otkrivena. Odškrinuvši je pred ljudima koji će sazdavati svoja imanja, ona će, samim tim, stvoriti uslove uz čiju će pomoć, brzina mišljenja ljudi sa novih imanja nadmašiti našu. Pokazaćemo se pred decom, rođenom na njenim imanjima, kao budalasti dečaci. Stvorivši svoj plan, ona nam je pokazala jedini izlaz - da svako od nas stvori imanje o kom je ispričala svim ljudima. Izgrađivaćemo ih, nastojeći da ih načinimo boljim, savršenijim negoli ostali, jer mi posedujemo za to velike mogućnosti.

Ona otkriva tajne postojanja pred svima, i mi ćemo o njima saznati, već imajući svoja imanja u vreme kada drugi tek pristupe njihovom stvaranju. I iznova će nam razlika u brzini mišljenja dozvoliti da predviđamo, što znači da ćemo nadzirati život planete. Tako sam računao i želim da čujem tvoje mišljenje, Mojsije.

Moj otac odgovori:

- Hoćeš da čuješ moje mišljenje, zato što u tebi postoji sumnja. Želiš da predvidiš kakvu će okolnost izoblikovati Anastasija u slučaju da žreci, ili ti, koji sebe nazivaš vrhovnim, započnete prvi da stvarate imanja, koja vas približavaju Božanskom postojanju? Želiš da znaš, da li je imala u vidu njena misao i ovakvu okolnost?

- Ubeđen sam da ju je imala u vidu -ocu mom odgovori žrec vrhovni - ona čak i ne skriva da ju je uzela u obzir. Ali, mišljenje tvoje hoću da čujem: zašto nas otvoreno izaziva, mogućnost nam nanovo pružajući da nad svetom vlast svoju povratimo predašnju?

- Sve zato - odgovori otac vrhovnom žrecu - što ne namerava da se bori sa vama unukica Anastasija. Kada imanja svoja započnu da stvaraju žreci - vladari zemaljski, njihove pomisli će se izmeniti. Njihove Duše će svetlošću zasjati.

*****

- Hvala ti, Mojsije! U jednu su se slile naše misli. Radostan sam zbog saznanja - u drugačijoj stvarnosti nam predstoji da poživimo. Moguće u onoj, u kojoj će svako sa Bogom moći da razgovara.

Pred mišlju tvoje praunuke, ja osećam duboko poštovanje, Mojsije. Neka snage u sebi uzmogne da pronađe Anastasija, da sistem, nama stvoren, pobedi kao besnu zver ili mnoštvo zveri. Pomozi joj, ako ikako možeš, Mojsije!

- Da pomogneš, potruđi se sam. Ne stižem ja za mišlju mladom. Nerazumnim sam postupke njeno smatrao.

- Ni ja ne uspevam da stignem, Mojsije. Ona se hrani, kao što diše. Mi zagađujemo telo svoje. Duh da hranim nisam u stanju, kao što ona hrani svoj. Samo naslućujem šta joj pomaže.

*****

Način života ljudi praizvora, razlikovao se od sadašnjeg. Oni nisu naprosto poznavali prirodu, već su upravljali njom. Kroz zvuke prirode i snagu svetlosti nebeskih tela, mogli su da se služe informacionom bazom Vaseljene. Dobijali su informaciju ne samo razumom, već i tankočutnošću. Njihova brzina misli je višestruko prevazilazila sadašnju.

Pređašnji žreci su shvatali: njihova apsolutna vlast nad čovečanstvom, moguća je samo u slučaju ako uspeju da dostignu znatno veću brzinu mislenosti od ostalih ljudi. Ali, kako to ostvariti? Jedan od drevnih žreca, u tajnom razgovoru sa vrhovnim je rekao:

- Ne možemo da ubrzamo svoju misao uz dovoljno preimućstvo nad svim ostalim ljudima. Ali, možemo posebnim postupcima da usporimo misao celog ljudskog roda.

- Rekao si, celog ljudskog roda, što znači, i sopstvenu? - upita glavni žrec.

- Da, u konačnom rezultatu i sopstvenu, ali u znatno manjoj meri. Razlika će biti ogromna. Nadmoćnost će biti na našoj strani.

- Ako o tome govoriš, znači da si našao način koji dozvoljava da se usporava misao celog čovečanstva. Pričaj o njemu.

- Jednostavan je. Treba sakriti od ljudi postojeći Božanski način ishrane. Primorati ih da upotrebljavaju hranu koja ne ubrzava, već usporava misao. To je najvažniji uslov. Onda će započeti lančana reakcija. Degradacija shvatanja povući će za sobom mnoštvo činilaca koji utiču na brzinu misli. Svi ljudi u poređenju sa nama, biće manje vredni.

- Kako se može sakriti ono, što stavlja na raspolaganje svakome Bog?

- Objaviti da je neophodno zahvaljivati se Bogu za pruženo.

- Shvatio sam. Pomislio si čudovišno, ali nenadmašno. Ljudi će se složiti da se blagodari Tvorcu i neće primetiti u tome ništa loše. Smislićemo rituale, koji će odvući ljude od neposrednih tvorevina Božijih...

Oni će biti uvereni da zahvaljuju Bogu. Ali, što više budu traćili vreme na blagodarnost, okupljajući se oko izmišljenih nama kipova, tim će manje opštiti sa Bogom sazdanim delima. Time će se sve više udaljavati

od informacije koja dolazi neposredno od Boga.

Dobijaće informaciju koja dolazi od nas, ali će misliti da je tako hteo Bog. Njihova misao će poći lažnim putem. Povešćemo je na patvoreni put.

*****

Prolazila su stoleća, i ljudi su sve više vremena gubili na rituale, smišljene žrecima, smatrajući pri tom da iskazuju dužno poštovanje Bogu. Uz to su ljudi sve manje opštili sa neposrednim tvorevinama Stvoritelja, pa prema tome, nisu mogli da primaju u punoj meri vaseljske informacije. Pričinjavali su Bogu bol i patnje, a smatrali da mu radost donose.

U to vreme žreci su počeli da pričaju ljudima – kojoj hrani treba davati prednost. Pri tom su stvorili tajnu nauku o ishrani. Ona je bila nužna žrecima da bi potpomogli rad svog mozga, ojačali svoj duh, svoje fizičko stanje, pa dakle, da i svoju misao dovedu u stanje bolje radne sposobnosti nego što je kod ostalih ljudi. Dakle, predlagali su ljudima da sade jedno bilje, a sami su se hranili drugim. Tačnije, mnogo raznovrsnije od ostalih. Nastalo je čudovišno propadanje ljuske svesti.

Čovek je upoznao bolesti tela i duha. Intuitivno su ljudi osećali značaj ishrane i tokom hiljada godina pokušavali da se snađu u tome.

Pojavili su se mudraci koji su pokušavali da daju savete koji su proizvodi najkorisniji.

Počela su da se pojavljuju mnoga učenja o ishrani. I u tebi poznatim knjigama - Bibliji, Kuranu, taj problem nije zaobiđen. Evo, na primer, kako se govori o ishrani u Starom zavetu:

Ne jedi nikakve gnusobe.

Evo marve, koju možete da jedete: vola, ovcu, kozu, jelena i srnu, bivola i divokozu, bizona, jednoroga, kozu kamenjaču. Svaku stoku kod koje su razdvojeni papci dubokim prosekom nadvoje, i koja je marva preživar, to možete jesti. Samo ove nemojte jesti... Kamilu, zeca, pitomog zeca... nečisti su oni za vas; i svinju, zato što su papci razdvojeni, ali nije preživar - nečista je ona za vas. Ne jedite meso njihovo, i telesine njihove ne dodirujte. Od svih životinja koje su u vodi, jedite sve koje imaju peraja i krljušt. A sve one koje nemaju peraja i krljušt, ne jedite. Nečisto je to za vas. Svaku pticu čistu, jedite; ali ove ne treba da jedete od njih: orla, supa i morskog orla, jastreba i sokola, ni eju, ni kraguja sa vrstama njihovim, i bilo kog gavrana i vrstu njegovu, i noja, i sovuljagu, i lisku, i kopca, i galeba, i jastreba sa vrstom njegovom, ni buljinu, ni ražnja, labuda i pelikana, gnjurca i gema, i svrake, i rodu, i čaplju, i zebu sa vrstama, i pupavca, i slepog miša, i ljiljka. Sve krilate bubešine, nečiste su za vas, ne jedite ih. Svaku pticu čistu jedite. Ne jedite nikakvu lešinu; tuđincu, koji se zatekne u staništima

tvojim, daj je, on neka je jede, ili je prodaj njemu, jer ti si narod sveti Gospoda Boga tvojega (drugi zakonik 14, 3-21).

*****

Hiljadama godina pisale su se različite knjige koje su savetovale ljudima šta i kako da koriste u ishrani da bi bili zdravi. Ali, ni jednoj knjizi, ni jednom mudracu i svim učenjacima zajedno, tako i nije pošlo za rukom da rasvetle to pitanje u potpunosti. Dokaz za to su, sve veći broj bolesti čovekovog tela i duha.

Stalno se pojavljuju gomile knjiga koje savetuju kako da se leče bolesti. I danas postoji takva nauka - medicina. Tebi kažu: ona se stalno usavršava. Ali, istovremeno možeš da primetiš da se povećava broj obolelih ljudi.

Pa šta onda usavršava medicinska nauka? Rezultat govori sam za sebe - ona usavršava bolesti.

Vidim: tebi se takav zaključak čini čudnim. Razmisli sam, zašto masa životinja koje žive u prirodnim uslovima ne boluje, a čovek, smatrajući sebe visoko razvijenim bićem, nikako ne može da se izbori sa sopstvenim oboljenjima?

Vaša nauka, pozvana da leči, za sve vreme svoga postojanja ni jedan jedini put nije dotakla prauzrok svih bolesti. Ona je uvek posvećivala pažnju posledicama. Obolelima su, naravno, potrebni lekari. A u ništa manjoj meri, u uslovima savremenog svetskog uređenja, doktorima su nužni bolesni ljudi...

Ali, i kod samih žreca brzina misli se usporavala. Iako ne baš u onolikoj meri kao kod svih ostalih ljudi, ali se ipak usporavala. Ta pojava je, više od svega ostalog, obespekjavala žreće. Posvećivali su sve veću pažnju tajnama Božanske ishrane, a nisu mogli da ih odgonetnu.

Jedan od žreca, kome je bilo povereno da se bavi naukom o ishrani, nešto je, moguće, razabrao, i napisao je na zidu tajnog podrumskog prostora, u koji niko osim nekoliko glavnih žreca nije mogao ući. Napisao je: »Hraniti se treba, kao što se diše«.

Napisavši poslednje slovo te rečenice, tačnije, ne dopisavši do kraja poslednje slovo, stari žrec umre. Nije uspeo da odgonetne skriveno značenje te rečenice svome potomku - nasledniku, niti bilo kom od drugih žreca.

Tajnu rečenice »Hraniti se treba, kao što se diše«, žreci su uporno pokušavali da odgonetnu sve naredne milenijume. Bojali su se da će o toj rečenici saznati još neko, i da će njenu tajnu uspeti da odgonetne pre njih.

Izbrisali su je, isekli sa zida svoga hrama. Ali su je predavali usmeno pokoljenjima svojih sledbenika, nadajući se odgonetki u budućnosti. Zalud.

Problemom ishrane bavili su se hiljadama godina, vladarima služeći astrolozi, vidari i mudraci. Odgonetku niko nije uspeo da razreši.

Kad bi neko od mudraca vladarevih uspeo da shvati kako treba da se hrani čovek, onda bi vladari, smatrajući se najmoćnijim na svetu, prestali da poboljšavaju, njihov životni vek bi se produžio.

Ako bi bilo ko od zemaljskih vladara znao šta treba da upotrebljava u ishrani, mogao bi da postane autokratski vladar Zemlje. Tada bi mogao po brzini mišljenja da prevaziđe žreće.

No, svi vladari na Zemlji boluju i umiru. Dužina njihovog života nije ništa veća nego kod običnih ljudi, iako su pored njih uvek najbolji vidari i mudraci.

Propadanje ljudskog društva se nastavlja.

Anastasija je, tobože, između ostalog, izgovorila u tvom prisustvu rečenicu: »Hraniti se treba, kao što se diše«. Ti si je objavio u knjizi. Objavio si je u kontekstu dešavanja i nisi joj pridao nikakav značaj.

A za žreće koji žive i danas, obznana te rečenice, izbrisane sa zidova njihovog hrama pre više od pet hiljada godina, postala je povod za najveću uzrujanost.

Oni su mnogo puta pažljivo iščitavali knjige sa pričom Anastasijinom i pojмили: ona, ne samo da zna tu rečenicu, već u potpunosti raspolaže znanjima Božanske ishrane.

Posedujući takva znanja, čovek će, prirodno, značajno nadmašivati u brzini mišljenja sve žreće zajedno, pa shodno tome, biće kadar da upravlja celim čovečanstvom, uključujući i žreće. Ali, da bi se upravljalo, neophodno je sakriti informaciju, a ona je, na protiv, otkriva pred svima. Znači, ona oslobađa ljude od uticaja žreća, dakle - ona približava ljude neposredno opštenju sa pomislama Božijim.

Oni su to shvatili, videvši kako rasipa Anastasija među svojim rečenicama informaciju o ishrani Adamovoj. Navodio si u svojoj knjizi »Stvaranje« reči Anastasijine o ishrani ljudi praizvora:

- Uokolo je raznolikih plodova bilo, i jagodastih plodova, i za ishranu valjanih trava. Ali, osećaj gladi u danima prvim, nije doživeo Adam. Od vazduha je sit ostajao.

Ovim vazduhom, koji udiše čovek danas, nije se moguće nahraniti. Danas je vazduh umrtvljen i često štetan po telo i dušu biva. O poslovcici si ispričao, da od vazduha nećeš biti sit, ali postoji i druga poslovcica: »Ja sam se vazduhom samo hranio«. Ona se podudara sa onim što je čoveku bilo pruženo početka. Adam se u najdivnijem vrtu rodio, a u vazduhu koji ga je okružavao, nije se nalazilo ni jedno zrnice štetno. U tom vazduhu polen je rastvoren bio u kapljici rose najčistije.

- Polen? Kakav?

- Polen cvetni i od trava, sa drveća i plodova etre raznoseći. Koje su kako sa obližnjih, tako i iz udaljenijih mesta, vetrići donosili. Ničim od dela uzvišenih, čoveka tada nisu odvlačili problemi dobijanja hrane.

Sve okružujuće je kroz vazduh njega hranilo. Tvorac je učinio tako od samog početka, da sve živo na Zemlji, u ljubavnom zanosu čezne čoveku da služi. I vazduh, i voda, i lahor životvorni bejahu...

Razume se, u dnevni obrok ljudi Božanskih praizvora, ulazio je ne samo životvorni vazduh, koristili su i mnogo toga drugog, ali su vazduh i voda hranili telo i Dušu njihovu u značajnoj meri.

Napisao si reči Anastasijine o ishrani, a žreci su se ledili od iznenađenja: kako ta najprostija Istina nije mogla da im dopre do mozga? I shvatali su, zašto nije mogla.

Povlačeći se u svoje hramove, nisu mogli da udišu vazduh, zasićen cvetnim prahom. Okupljajući ljude na rituale, gde je gomila podizala samo prašinu, oni su udisali prašinu izmišljotina svojih.

Žreci su shvatali značaj ishrane: u njihovim dnevnim obrocima bili su odvari mnogih trava lekovitih, raznovrsno povrće i voće. Između ostalog, veliku su važnost pridavali ulju kedrovom, koje su im sluge nabavljale iz dalekih mesta. Uvek su, pored ostalog, u njihovim dnevnim obrocima bili med i polen koji sakupljaju pčele. Ali im je Anastasija pokazala da je to bilo neizrecivo nedovoljno. Bilo je raznolikog cvetnog praha. Sakupljen pčelama i nabijen u ćelije-saće, polen je, svakako, neizmerne koristi donosio, ali se i značajno razlikovao od one raznolikosti što se može naći u vazduhu prostranstva zavičajnog.

Jer, pčele sabiraju polen sa više-manje male količine cvetova. A u vazduhu je potpuna raznolikost, i ona se razlikuje od pčelinje svojom mekoćom i brzinom asimilacije.

Polen, koji se nalazi u vazduhu - živ je, sposoban za oplodavanje. Sa svakim udahom čovekovim, on je dospevao u njega i rastvarao se, hraneći njegovo telo, uključujući i mozak.

Kada su žreci shvatili da Anastasija govori o imanjima, o hektaru nasledne zemlje za svaku porodicu, spoznali su: ona vraća ljude načinu života praizvora.

Odmah su shvatili: zavičajna imanja su ne samo kadra da ljudima donesu materijalno blagostanje, već je glavno u nečem drugom. U kontekstu izrečenog Anastasijom, ljudi mogu da uobličavaju prostranstvo koje će hraniti njihovo telo, Dušu i Duh, i da na javi pokažu svim ljudima istinit Božanski Svemir.

Sazreva stanje u kom se ljudski rod može obresti istovremeno u dva sveta. Imaće mogućnost da uživa kako u postignućima tehnokratskog, veštačkog sveta, tako i Božanskih praizvora. Upoređujući dva sveta ne po čuvenju, već koristeći mogućnost da sude po sebi, po sopstvenom stanju, ljudi mogu da učine svoj izbor ili da sazdaju novi svet. Da stvore svoju prekrasnu Božansku budućnost.

Anastasija je pokazala ljudima ne samo značaj i suštinu Božanske ishrane, već i kako doći do nje. Njena zavičajna imanja...

Zamisli, Vladimire, jutro. Čovek se budi u praskozorje i izlazi iz doma u baštu svog zavičajnog imanja, u kome raste više od trista vrsta neophodnog mu rastinja.

U njemu se stvara navika da svako jutro obilazi svoj posed.

Čovek korača po stazi, a njegov pogled veseli živa raznolikost trava, drveća i cveća. Neizrecivo raduje, darujući mu istinske emocije.

Ništa ne može pružiti veći emocionalni naboj, veću energiju, od rodenog živog prostranstva.

Mnogo je vekova prošlo. U svakom veku, čovečanstvo su pokušavali da očaraju svakojakim vrednostima.

Čovek se veselio velikoj kući, novoj odeći, novim kolima ili još kojekakvim stvarima. Čovek je trljao ruke zbog novca i svog položaja u društvu. Ali su sve te radosti uslovne i kratkotrajne. One donose zadovoljstvo i likovanje samo u početku, a već posle kratkog vremenskog razdoblja, one postaju uobičajene, počinju da donose glavobolje, a ponekad i razdražljivost.

Iz minuta u minut stari i urušava se kuća, iziskujući popravke. I auto se kvvari. Odeća se iznosi.

Čovek je intuitivno uvek osećao istinsku lepotu i savršenstvo večnog, te je zato čak i caru koji je posedovao dvorce i bio okružen raskošju, uvek bio potreban vrt. Eto Istine, koja opstaje nepokolebljivo milionima godina života čovekovog na Zemlji.

Istinsko uživanje i smirenje može se postići samo na sopstvenom zavičajnom imanju.

Čovek krstari izjutra po svom zavičajnom imanju, i svaka travka mu se raduje, odazivajući se čoveku.

I ne propada, već se razvija njegov vrt sa svakim minutom života blagodatnog.

Poima čovek, da zadat njim samim program - odabrano i posađeno njegovom rukom drveće, žbunje, jagodasti plodovi - neće propadati, već će živeti zavek. Mogu da žive večno, ukoliko čovek ne osmisli nešto drugo.

Čovek šeta izjutra po svom zavičajnom imanju, diše njegov vazduh, i sa svakim udahom dospevaju u njega male nevidljive čestice - polen rastinja. Vazduh je zasićen njima, a one, žive, prodiru u čoveka, rastvarajući se u njemu bez ostatka, hraneći telo svim neophodnim. Ne hrani samo telo ljudsko vazduh zavičajnog imanja. On hrani Duh etrima i ubrzava misao.

Čovek ide izjutra po svom imanju i odjednom se zaustavlja, otkida sa žbuna ribizle tri zrna i pojede ih. Zašto se zaustavio upravo kod žbuna ribizle? Zašto je otkinuo baš tri zrna? U kojoj je mudroj knjizi pročitao čovek da su mu baš jutros preko potrebna tri zrna?

A ona su mu zaista bila neophodna. Neophodna upravo tog dana, tog minuta i baš u toj količini.

Potom je čovek načinio još nekoliko koraka, sagnuo se i omirisao cvet. Zašto je to uradio? Ko mu je došapnuo o neophodnosti da udahne etarski miris baš tog cvetka?

On je nastavio i otkinuo...

Čovek se, hodajući izjutra po svom zavičajnom imanju osmehivao, razmišljajući o nečem svom, a u isto vreme se hranio plodovima, ne razmišljajući o njima, već ih osećajući. Čovek *se hranio, kao što je disao.*

Pa, ko je onda sa tačnošću neverovatnom unapred odredio čovekovu ishranu? Gde je zapisao celu informaciju za svakog rođenog na Zemlji čoveka?

A ta informacija, veruj mi Vladimire i pojmi, sva ta informacija se nalazi u svakom, rođenom na Zemlji čoveku. Obrati pažnju.

U svakom čoveku postoji mehanizam, drugu reč nisam uspeo da pronađem, u svakom čoveku postoji mehanizam koji je u stanju da izazove osećaj gladi i daje znak da je telu ili duhu nužno nešto od tvari vaseljskih. Nećemo govoriti šta baš, u kakvim razmerama i količini kojoj - niko umom to ustanoviti ne može. Isključivo sam tvoj organizam o tome zna, i odabira među šarenilom samo tri zrnca ribizle.

Ali, da bi mu se omogućio pravilan izbor, tvoj organizam mora da ima o svemu tome potpunu informaciju. Isključivo imanje zavičajno može da mu pruži informaciju takvu.

Zamisli, dolaziš u radnju u kojoj je gomila plodova izložena na policama. Želiš jabuku. Ugledaš jabuke različitih sorti. Koju od njih ćeš odabrati? Izbor tačni je nemoguć. Jer, tvoj organizam, koji je sposoban da tačan načini izbor, ne poseduje informaciju o jabukama koje su na policama. On ih nije kušao. Ne zna ukus, a ni odnos supstanci ne zna. Ni kada su ubrane, ne zna se, a to je takođe veoma važno.

Kao rezultat, kupljene jabuke će se, možda, i korisnim pokazati. Ali, neće u tolikoj meri vajde od njih biti, kao što bi moglo kada bi tvoj organizam posedovao svu informaciju o tom proizvodu koji si ga prisilio da provari u sebi.

A može se pokazati čak i štetnim taj proizvod koji si ga primorao da uzme. Na kraju krajeva, javlja se bolest. Slično ovome na zavičajnom imanju je nemoguće. Jer tačno znaš koje su od jabuka, u vrtu rastuće, kiseliije ili slađe, i kada su one spremne za tebe. O svim plodovima tvog imanja zavičajnog, informaciju dobija tvoj organizam.

On je dobijao potpunu informaciju o njima još dok si se u utrobi majke nalazio. Potom, kada si sisao mleko iz majčinih dojki. Jer, i tvoja se mati istim plodovima naslađivala. I mleko njeno oni su stvorili.

Sada već poodrasli čovek...

Hodao je čovek po prostranstvu imanja rodnog, kušao plodove i bobičasto voće - sve to što je činilo mleko matere njegove.

Takođe, shvatanje ovakvo kod vas postoji - proizvode sveže je

korisno da čovek uzima. Ali, šta su to sveži proizvodi?

Ne zamrznuti, ne sušeni, ne u teglama ili flašama zatvoreni, kako si pomislio, već oni koji su se u prirodnom pojavili vidu. Odgajate vi gomilu sorti-hibrida, čiji se izgled očuva mnogo dana kao da je svež. Oni su štetni svojom obmanom svežine, veruj mi.

Sada znaš, izrečeno mnome na sebi proveriti možeš.

Skoro svi jagodasti plodovi mogu se smatrati svežim samo nekoliko minuta. Trešnje, višnje, jabuke - ne više od sata. Ali se iz minuta u minut svejedno menjaju, preobražavajući se u nešto drugo.

Evo, čak i višnjicu uberi, ostavi je samo noć jednu da odstoji, onda sa njom drvetu priđi, pojedi je i istog trenutka sa grane uberi drugu, probaj. Razliku ćeš osetiti, čak i zatvorenih očiju, koja je višnja svežija i ukusnija.

Malinu možeš već posle sata prepoznati, a ponešto - posle jednog dana. Videćeš, shvatićeš: ko nema imanje rodno, koliku god vlast imao i bogatstvo, a ne može u ishrani sveže da koristi, za posledicu će imati - da ne može brzo da misli.

U spisima drevnim mudraci su pokušavali da izlože mišljenja svoja, u koje je doba godine koji proizvod korisnije da čovek pojede. I to je veoma važno. Međutim, u mnoštvu, neoboriv je samo jedan traktat. To je onaj koji je Bog za svakog stvorio čoveka.

Sam pogledaj kako postupno, počev od proleća, daju plodove rane biljke. Potom druge početkom leta, i na kraju, u jesen - na ostale je red.

Šta tu ima da se piše, kada je očigledno određeno - šta i kada treba jesti. Čak ne po mesecima i godišnjim dobima. Navodi se čovek svakoga trena. Uživi se, Vladimire, i shvati. Tvorac naš, kao da je kašičicom iz Svoje ruke spreman da hrani svakog čoveka.

Samo promisli, kako je savršen i tačan Njegov program.

Postoji doba godine kada je plod sazreo. Planete su stale u tačno vreme u određeni red. I to vreme je najpovoljnije da čovek plod uzme.

I baš u minut odgovarajući, ukazan Bogom, uzimao je plod čovek - tako je organizam njegov iznenada pozeleo. I nikakve proračune pri tom nije pravio čovek. Sebe nije opterećivao problemom - kada i čime se hraniti. Prosto je jeo. Jeo je zato, što mu se prohtelo. A u to vreme se misao njegova stvaranju zajedničkom strastveno predavala.

Ona je napred stremila, što je već promišljeno Ocem nije proučavala, htela je više da tvori na radost svima, pri razmatranju tvorevine nove.

Likovao je Otac: »Moj sin je - tvorac«, i hranio dete Svoje tvorevinama Svojim.

DRUŠTVO ŠIZOFRENIKA?

Slušajući priču dede Anastasijinog o tome, kako i čime treba da se hrani čovek, nevoljno sam upoređivao sa tim ishranu savremenog čoveka, čak bogatog, koji živi u takozvanoj civilizovanoj zemlji. Uobličavalo se izuzetno čudno stanje. Hajde da ga zajedno, na kraju krajeva, razjasnimo.

Dakle, svi znamo da je za čoveka korisno da upotrebljava u ishrani sveže, ekološki čiste proizvode.

I svi znamo da u prirodi postoje biljke koje mogu da leče bilo koja oboljenja čovekovog tela. Stop, ovde je neophodno reći tačnije: ***u prirodi postoje biljke, koje su sposobne da ne dozvole pristup bolesti čovekovom telu.*** Onda, zašto ih nema pokraj nas? Zašto, pod čijim uticajem mi biramo način života koji uništava naše telo i um? Da li se to nama naprosto neko podsmeva, prisiljavajući nas da nazivamo taj način života još i civilizovanim?

Ako upotrebljavamo izraze »civilizovana zemlja«, »civilizovana država«, podrazumavajući pod tim zajednicu ljudi, dostigavšu određeni i svakako pravilni stepen razvoja, onda taj razvoj mora da se odrazi, između ostalog, i u pitanju ishrane. Čak ne samo - između ostalog - već prvenstveno!

A sada, hajde da zajedno posetimo supermarket, na ruskom jeziku - prodavnicu, savremene, takozvane civilizovane države. Oni koji nisu bili u zapadnim zemljama, mogu da posete i naše. U velikim gradovima se izbor robe ne razlikuje odveć.

Videćemo da je većina proizvoda divno upakovana i ima dug rok upotrebe. Videćemo gomile osušenih, smrznutih i konzerviranih proizvoda. Ceo taj izbor se ne može nazvati svežim proizvodima.

U supermarketu možemo videti takozvano sveže povrće - lepe naizgled, paradajze, krastavce i slično. Ali je u današnje vreme postalo opšte poznato da su to hibridi - posebno odgajane sorte, koje mogu u dužem periodu da zadrže sjajan spoljni izgled - značajno zaostajući u kvalitetu u odnosu na normalan, prirodni plod.

U evropskim zemljama to je poznato skoro svakom odraslom stanovniku. Tamo su se već pojavile mreže radnji na čijim je natpisima posebno označeno - kod njih je ponuđena roba ekološki čista, a cene su, otprilike, pet puta veće nego u običnim radnjama. Dakle, društvo je priznalo da u ostalim radnjama, kojih je znatno više, proizvodi nisu ekološki čisti.

Ma, hajde da stvari nazivamo pravim imenima. Društvo je priznalo da u velikoj većini koristi u ishrani štetne po zdravlje namirnice.

Stop! Ma, šta onda biva sa stručnim izrazom - »civilizovana država«? Zar mogu ljudi »civilizovane države« da upotrebljavaju lošu, štetnu po zdravlje hranu?

Mnogo tačniji naziv za takvu državu je - »priglupa država«, ili »država sa namagarčenim stanovništvom«.

U »priglupim državama«, na koje tako uporno nastoji da liči i Rusija, ocrtava se sve jasnije nesumnjiv sistem obmanjivanja stanovništva.

Pogledajte šta se dešava. Čovek koristi u ishrani loše proizvode i počinje da poboljeva.

Bolesni čovek dospeva u ruke sistema pod nazivom »zdravstvena zaštita«. Taj sistem raspolaže ogromnom količinom lekova, bolnica, naučnih centara. On se plaća. U njemu se obrće ogromna količina novca.

Nama govore kako se on neprekidno usavršava.

Ali, obratite pažnju: po statistici, svake godine se povećava broj obolelih ljudi. Pri tom, pojavljuju se nove bolesti, s kojima se ranije ljudski rod nije susretao. Pojavilo se mnogo psihičkih bolesti, pojavila se moderna profesija - psihoterapija.

Opravdano je postaviti pitanje: koji je uzrok pogoršanja zdravlja stanovništva »civilizovanih država«? Nije li upletena u to pogoršanje sama zdravstvena zaštita?

To, da dolazi do pogoršanja fizičkog stanja zdravlja čoveka, jeste činjenica, u koju, ako želi, može da se uveri svaki čovek, upoređujući činjenice iz različitih izvora.

Govorimo o fizičkom stanju, ali je još opasnija činjenica - psiha.

Treba se samo malo udaljiti od nametljive, jednoobrazne informacije, koja ne dopušta čoveku da se zamisli nad suštinom onoga što se dešava, i može se, blago rečeno, posumnjati u normalnost većine žitelja, takozvanih »civilizovanih zemalja«.

I oceniti društvom odabran način života, kao posledicu šizofrenične bolesti. Sudite sami.

Čovek, živeći na svom posedu, pozeleo je da pojede, na primer, jabuku. Šta radi? Izlazi u vrt, otkida sveži plod i pojede ga. Sad ćemo pogledati postupke drugog čoveka, koji živi u stanu, u gradu razvijene države. On je, takođe, pozeleo da pojede jabuku. Čovek uzima novac, ide u radnju, kupuje jabuku koja više nije sveža. On kupuje jabuku koju je neko odgajio i zatim upakovao. Neko je tu jabuku transportovao kamionom ili avionom. Kasnije je neko izgradio radnju i izložio tu jabuku na tezgu. Sve operacije, počev od gajenja do prodaje, utvrđuju posebni ljudi koji sastavljaju zapisnike inventara, obračuna, naplaćuju poreze, takse i ostale prekomerne namete.

Na taj način, uposlen je ceo lanac, u kome ljudi, navodno, rade neki posao: pružaju mogućnost sebi sličnim ljudima, da okušaju plod sa jabuke. A taj, koji kuša taj plod, pre nego što zadovolji svoju potrebu, mora negde

da radi, da bi prvo dobio papiriće-novac i isplatio ceo nekim osmišljen lanac, koji stoji između grane jabuke i čoveka.

I društvo smatra da je ova pojava normalna. Namagarčeno društvo ne podozreva - nekome se baš jako prohtelo da odvuče ljude od istinskog predodređenja i da ih primorava da se bave besmislicama.

Do takvog apsurdna, ljude su doveli postepeno. Brzo nije bilo moguće. Ako bi bilo brzo, onda bi čak i bogaljast čovek uspeo da uvidi bezumlje dešavajućeg.

Samo zamislite nastranost okolnosti: jednog prekrasnog dana, vi ste, kao i obično, odlučili da sa svoje jabuke uberete plod. Koraknuli ste sa trema svoga doma u pravcu jabuke i ugledali poduži red ljudi.

- Ko si ti? - pitate čoveka što stoji najbliže vama.

- Prodavac jabuka - odgovara čovek.

- A iza tebe, ko su oni? - nastavljate da se čudite, i začujete odgovor:

- Iza mene je čovek, koji dovozi jabuke u moju radnju, iza njega je onaj koji ih bere sa drveta, a oko svakog od nas vidiš ljude u čistim odelima - to su oni koji beleže, koliko će jabuka proći kroz naše ruke.

- Ma, šta vam je, jeste li poludeli, ljudi? - uzrujavate se vi. - Zašto se bavite besmislenim poslovima? Ko će vam hvala reći za takvu budalaštinu?

Stiže vam odgovor:

- Ti ćeš nam reći hvala, svima ćeš nam platiti, a za taj novac ćemo i sebi, takođe jabuke kupovati.

- A gde da vam nađem toliki novac?

- Otidi kod suseda, kod kruške - tamo je mesto računovođe slobodno. Postani računovođa, dobijaćeš novac, platiti nama i jesti jabuke, kad god poželiš.

Potpuni apsurd, reći ćete, šizofrenija. Razume se, apsurd, svakako šizofrenija. A slično se upravo nama i dešava.

Apsolutno nesporne uslove za zdrav život, moramo da izlažemo u obliku traktata. Pa, šta da se radi, evo ga on - malecki traktat:

PRVO

Svaki čovek na Zemlji, radi obezbeđenja valjane hrane za svoj organizam, mora da ima vlastito imanje, sopstveno prostranstvo.

DRUGO

U sopstvenom prostranstvu čovek treba da, poželjno je sopstvenom rukom, posadi rastinje koje donosi plodove. Ono bilje, koje će mu, kako on smatra, biti ukusno i korisno. Ukoliko, na primer, čovek unapred zna da mu se ne dopada crvena ribizla, onda je ne treba saditi u velikoj količini. Sve u svemu, na imanju bi trebalo da bude posađeno ne manje od trista vrsta višegodišnjih biljaka. Neću da se ponavljam o neobičnim načinima sadnje i opštenja sa biljem. To je već opisano u prvoj knjizi, kada je Anastasija pričala o vikendašima. Razume se, slično se ne može

ostvariti za jednu godinu, već, recimo, za dve ili tri. Ali je to potpuno moguće, a deci će, činjenica je, biti dovoljan idealni izvor hrane.

TREĆE

Čovek treba svako jutro, probudivši se, da prošeta po teritoriji svog zavičajnog imanja i, ako oseti želju, pojede dozrevši u datom trenutku plod, bobičasto zrno ili travku. Činiti to treba isključivo iz želje, a ne po preporuci nekakvog dijetetičara, makar imao i zvanje akademika. Vaš organizam, upoznavši se sa svim vrednostima ukusa onoga što raste na vašem imanju, sam će sastaviti za vas idealnu dijetu, po svojstvima, količini i vremenu uzimanja hrane. Izlaziti na svoje imanje nužno je ne samo izjutra, ili u nekim strogo određeno vreme za uzimanje hrane, već onda kada osetite želju da pojedete.

U savremenim uslovima mnogi ljudi ne mogu neprekidno da borave na imanju, čak iako ga imaju. Poželjno je odlaziti na njega barem jednom nedeljno.

U slučaju poboljevanja, pre nego što se uzmu lekovi, najbolje je prosto otići na nekoliko dana na svoje zavičajno imanje, poboraviti tamo.

Ukoliko ste već uobličili vlastito prostranstvo, ako vaš organizam raspolaže informacijom o uspevajućem u tom predelu bilju, on će sa apsolutnom tačnošću sam moći da odabere neophodno za ozdravljenje čovekovo.

Po tvrdnji Anastasijinoj, ne postoji bolest ljudskog tela koju ne bi uzmoglo da pobedi prostranstvo Ljubavi, vama stvoreno.

Svakako, ovde se ima u vidu ne prostor gradskog stana, već imanje, stvoreno vama, po praiskonskim načelima, izloženim Anastasijom.

*****

Sročio sam ova pravila u svom notesu, pročitao deki Anastasijinom i upitao:

- Nisam li ispustio nešto?

Odgovorio je:

- Ako bi kratko, može i tako za početak. Ali je neizostavno nužno reći o susedima.

- Čemu sad susedi? - nisam isprva razumeo.

- Kako to: »čemu«? - začudi se deka pitanju - Promisli sam, ukoliko bi se tik iza ograde tvog imanja smestila fabrika, dimeći smrtonosnom paljevinom, i vetar taj smrad donosio u prostranstvo imanja tvog, čime ćeš disati?

- Niko neće stvarati imanje pored fabrike - usprotivih se i umukoh.

Setio sam se. U gradu Novosibirsku, na svega petstotinak metara od kombinata kalaja, smeštena su imanja vikendaša. A u Nemačkoj su poljoprivredna polja - pored autoputa sa osam traka.

Pomislio sam: zbilja, tako obična stvar, kao što je odgajanje

poljoprivrednih proizvoda za ishranu čovekovu, moguće je samo na ekološki čistom mestu i, poželjno je, ne blizu velikih gradova... Tako jednostavan smisao nikako da dopre do čoveka. Zaista, treba dopisati još jednu tačku:

ČETVRTO

Vaše imanje treba da se nalazi u ekološki čistoj zoni. Njega moraju da okružuju imanja istomišljenika po pitanju sazdanja zavičajnih rajskih oaza. Životvorni polen sa vašeg imanja odneće lahor susedima, ali će i od njih vama, drugi vetrić doneti životvorni vazduh.

SUPROTSTAVLJANJE

U to da opiranje skladnom, fizički i duhovno zdravom načinu života ljudi postoji, moglo je da se uveri već mnoštvo čitalaca knjiga serije »Zvoneći kedri Rusije«.

*****

Već sam ne jednom pisao o tome da su do mene stizale vesti, da je tobože ruska pravoslavna crkva krenula protiv Anastasije. Da upravo crkvena lica šire glasine po administrativnim organima o tome, da su svi čitaoci serije knjiga »Zvoneći kedri Rusije« - sektaši.

Nisam mogao odmah da poverujem u ozbiljnost tih vesti. Ali su uskoro članovi novosibirskog čitalačkog kluba ispričali, da su u direkciju Doma kulture dolazili predstavnici crkve i molili da se spreči održavanje čitalačke konferencije.

Potom su mi pokazali kako na jednom od pravoslavnih sajtova na Internetu, čovek, koji naziva sebe »doktorom bogoslovije«, vređa svakojako Anastasiju, koristeći pri tom, sve samo ne bogoslovske izraze. Sa njim su u polemiku ušli čitaoci, pokušavajući da mu objasne da su ideje Anastasijine pozitivne. Ali da taj »doktor bogoslovije«, svestrano razmatra ovu temu, verovatno nije bio u stanju. Mnogo ga je više zanimala rasprava na temu: da li mi je prezime pravo ili je to literarni pseudonim.

Kasnije su iz regiona počeli da šalju novinske članke, napisane kao pod fotokopir aparatom: po stilu izlaganja, šablonskim izrazima i zlobnim izmišljotinama, moglo se lako ustanoviti da osnovno autorstvo potiče iz istog izvora.

Naposletku - već sasvim čudan događaj: Sankt-Peterburško pozorište »Susret«, postavilo je po motivima knjiga »Zvoneći kedri Rusije« predstavu, pod nazivom »Anastasija«. 23. jula 2002. godine, trupa teatra je doputovala u Vladimir, i odigrala predstavu u koncertnoj sali Tanjejeva.

25. jula predstava je trebala da se odigra u Tulji. 24. jula u tuljskim novinama, na prvoj strani, pojavilo se obraćanje narodu, potpisano misionarskim odeljenjem Tuljske eparhije, u kom su ljude pozivali da ne idu na predstavu. Govorilo se takođe i o tome, da knjige i predstava pozivaju ljude da se vrate mnogoboštvu...

Sve u svemu, narod su pokušali da zaplaše nečim strašnim. Predstava se, ipak, u Tulji održala, a sala je bila prepuna. Ali, kada mi je direktor teatra »Susret« doneo i pokazao taj članak, kod mene su se, kao i kod drugih ljudi koji su bili upoznati sa sadržajem, odmah pojavila ista pitanja,

upućena misionarskom odeljenju Tuljske eparhije.

Kako se može kritikovati predstava koju još niste videli? Jedna jedina predstava je odigrana u Vladimiru samo dva dana pre toga. Činjenički, u Tulji je bila premijera.

A evo, u Sankt-Peterburgu su sveštena lica došla na predstavu i posle zahvalili glumcima za visokoduhovnu postavku. Govorili su: »Da je više ovakvih!«

Nametao se sam po sebi zaključak. Takve pojave, kao što je Anastasija, usredsređeno nadgleda neka njoj oprečna sila. Ta sila se može nalaziti kako na teritoriji Rusije, tako i izvan njenih granica. Raspolože nekakvom razgranatom mrežom, koja ima moć da reaguje na procese, dešavajuće u ljudskim masama - da ih pojačava ili usporava po svom nahodenju.

Priče Anastasijine i njenog dede o žrecima, dobijaju sve stvarnije i opipljivije obrise. One su počele da se ispoljavaju u приметnim dejstvima današnjice.

Deka je govorio o tome da je vrhovni žrec, koji uobličava ideologije celih naroda, odustao od opiranja Anastasiji, ali da će se suprotstaviti vekovima stvaran žrecima sistem. I to je takođe našlo svoju potvrdu.

*****

Žustri izvršioци opozicije po službenoj dužnosti, pokazali su da nisu u stanju da proniknu u suštinu onoga što se dešava. Oni deluju, kao po ranije ubačenom u njih programu, stihijski optužujući Anastasiju za potpuno nesvojstvena njoj činjenja. Tako, na primer, na pitanje: »Da li svi u šumu da odlaze?«, Anastasija odgovara: »U šume ne treba odlaziti. Tamo, gde si isprljao, prvo počisti«.

Ipak, u štampi se pojavljuju tvrdnje da Anastasija poziva ljude da odbace gradske stanove, decu, i odu u šume.

*****

Na taj način, može se izvući zaključak da neke strukture marljivo pokušavaju da spreče prodiranje ideje Anastasijine, a tačnije - da svaka ruska porodica dobije po hektar zemlje, zarad stvaranja zavičajnog imanja.

*****

Svakako, tu osnovnu ideju, protivnici Anastasijini nastoje da ne spominju, već daju prednost zastrašivanju ljudi svojim lažljivim izmišljotinama.

Razume se, želeo sam da zaštitim i samu ideju, i čitaoce knjiga od kleveta i drugih prepreka u dostizanju cilja. Zaštititi. Ali kako? I od koga stvarno? Jer, i klevetnici imaju prava imena, prezimena, a gazde i interesi, naravno, postoje. Ali, postoji analitički centar pristalica ideje Anastasijine. Daleko od toga da su svi ljudi koji u njega ulaze meni lično poznati. Njihova istraživanja i zaključci veoma su zanimljivi. Kao, na primer:

»Otpor se pruža ne neposredno Anastasiji, već nacionalnoj ideji, iznedrenoj u Rusiji. Suprotstavljanje potiče iz jedne središnje tačke. Kao po pozivu, jurišaju na određena mesta, ne dolazeći u međusobnu vezu, kao vatreni sledbenici. Raspoređuju se po različitim socijalnim slojevima, uključujući i crkvene.

Način je primitivan: kleveta, svesno širenje lažnih glasina. Ako je neophodno - provokacija putem preuzimanja rukovođenja pokretom i onda njegova diskreditacija«.

*****

Iz analitičkog centra su obaveštavali: ko je zaista ukrao kompjuter sa rukopisom, kakav je bio plan otimanja sajta. Kako je i ko pokušavao da zameni knjige Anastasijine za druge, reklo bi se slične, a u stvari, lagano i ravnomerno odvlačeće od ideje.

Govorili su mi isto tako o tome, da su jedne te iste sile organizovale hajku istim smišljenim načinom protiv Anastasije, škole akademika Ščetinjina i pevača Baskova. A Baskov, šta on ima sa tim? - začudiće se čitalac. Prijatni mladi čovek, snažnog, predivnog glasa. Upravo to ih i raspomamljuje. Zamislite kako taj mladi Rus svojim božanskim glasom neočekivano otpeva:

Sviće zora

u granama zvonećeg kedra.

I zemlja neporočna

porodaj zrakom sad štiti.

Nebesa budna, uzdahom Ljubavi

pomažu.

I miluju sviralama snevanje

kosmički vetrovi.

U svakoj klici budi se moć.

U svakom detetu buduća je misija.

U belom zraku preporodiće se Rusija,

Anastasija, Rusijo, spasi Bože.

Tu pesmu pevao je dečji hor na predstavljanju knjige »Ko smo mi?« u koncertnoj sali »Oktobarski« u Sankt-Peterburgu. Mogli ste čuti tu pesmu

u izvođenju bardova, i u video-filmu »Vratite, ljudi, Domovinu svoju«. Napisao ju je učitelj iz Belorusije, i čini se, postaje narodna. Možda će i druge patriotske pesme otpevati o Rusiji pevač Baskov, i pozvaće one Ruse... I evo, užasni su nekima ruski počeci. Ruski preporod.

Zahtevali su od mene da se ne uzrujavam, da ne govorim o onome što se događa, uveravali, da se prvi put pojavila mogućnost da se prouči mehanizam i imenuju stvarni izvršioци ideoloških diverzija protiv bilo kakvih pozitivnih struja u Rusiji.

I ne bih govorio. Nek se njima bave nadležni organi. Ipak, molim za oprostaj, o jednom da oćutim ne mogu, bez obzira na datu reć. Ako to prećutim, izgubiću samopoštovanje za ceo život.

Nemoguće je više prećutkivati napade na školu akademika Šćetinjina, na njene pedagoge, i uopšte, na pedagoge-novatore, a najvažnije, na decu.

Ućenici škole Šćetinjina, zajedno sa nastavnicima, odlučili su da izgrade još jednu školu. U Belgorodskoj oblasti. Poćeli su da sređuju, u saglasnosti sa mesnom organizacijom, stavljen na raspolaganje prostor. Navikli na rad, umejući da projektuju i grade, brzo su savladali postavljeni zadatak. Źeleli su da i druga deca mogu da uće u normalnoj školi... Samo, morali su da napuste popravljene prostorije. Zašto? Zato što ne dremaju provokatori...

Iz iste taćke koja je organizovala širenje glasina kako su svi ćitaoci knjiga o Anastasiji sektaši, izvućene su precizno iste takve optuźbe: »Škola Šćetinjina je - totalitarna sekta«.

*****

Kao i u slućaju Anastasije, bukvalno kao posle znaka, nekakvi toboźe pravoslavni oći, poćeli su da potvrđuju rećeno. I iznova, uobićajene fraze, neosnovane, nepotvrđene ćinjenicama optuźbe.

Ućenicima škole Šćetinjina, piše neki otac Aleksej, toboźe »...nemaju nikakvog iskustva u baratanju novcem«. Laź, ljudi, imaju. Samo nisu sapeti novcem tako, kao vi.

»U školi Šćetinjina primenjuje se metod »poziva na krug«, kada se onaj ko je naćinio grešku, nalazi pred licem cele grupe, ćije je raspoloźenje prema njemu negativno i izraźava svoju osudu«.

Upravo tako, optuźba! A zar kozaci nisu pozivali krivce »na krug«? Pozivali su - samo ne prosto zbog osude, već su pri tom korbaćima kaźnjavali. A zar partije naše demokratske i komunistićeke, nisu pozivale na svoj »krug« krivce? A zar crkva ne poziva na »krug« svoje optuźene i ne lišava ih ranga? Crkva je i mnogo Źešće radila - na lomaćama je spaljivala. A ovde, kućenje...

Moźda je, napisavši o takvoj ćinjenici kao o lošoj, imao u vidu da »krug« moźe da se sastoji samo iz njegove sopstvene lićnosti? Ali, tada

će to biti ne krug, već istinski totalitarizam.

Takođe se u raznim člancima govori kao o negativnoj činjenici, što školu Šćetinjina čuvaju kozaci, i ne može se uvek na njeno područje doći nesmetano.

Ali, gospodo, sada se mnoge škole čuvaju. I ne samo u našoj zemlji. Ma, i šta tražite u školi Šćetinjina? Pobjte se Boga. Pričuvajte svoje zdravlje. Jer, vi se užasavate kada vidite da deca te škole ne piju, ne puše, zidaju sama nove blokove zgrada i uče dobro. Vas, reklo bi se, »blaženstvo obuzima«, kada postoje droge, kada se psuje u školama.

Neću nabrajati sve besmislice, napisane o predivnoj školi. One koji su pisali, osudile su čak i njihove kolege.

Evo šta je napisao u svom članku Aleksandar Adamski. Navešću odlomke iz tog članka:

U subotu, 1. aprila, na televizijskom kanalu ATV, bio je prenos »Press kluba« posvećenog različitostima, kako je sad prihvaćeno da se govori, o kojima je pisala štampa, o školi Mihaila Petrovića Šćetinjina u naselju Tekos Krasnodarskog kraja. Organizatori »Press kluba«, odlučili su da okupe novinare koji pišu o školskoj problematici i pedagoge, da sve podrobno rasprave.

Profesionalno i po svetskim merilima, sistem Šćetinjina, kao jedinstvena pojava savremenog obrazovanja, naravno, izaziva rasprave. Ali, dokazi »pedagoških ubica« (izraz Aleksandra Radova), razlikuju se od dokaza sporećih sa Šćetinjinom suštinski.

Ubice ne diskutuju, one nastoje da unište.

Od kad postoji, koliko pamti pedagogija, još od vremena Sokrata, blistave učitelje-filozofe gomila je prebijala zbog toga što zbunjuju mladež, i predaju van prihvaćenih normi.

Tako da naredni pokušaj pogroma na Šćetinjina nije slučajan. Kao što je rekao na sastanku »Press kluba« Aleksandar Radov, ako su se ranije organizacijama pogroma bavili činovnici, sada to rade tako simpatični novinari. Ljupki dečaci i devojčice, susreću se sa tim da se ne uklapaju u njihove uobičajene predstave, sa tim, što to tako ne liči na ono kakva bi, po njihovom mišljenju, trebala da bude škola, ili kakav mora da bude pedagog, ili kako mora da bude uređen sistem obrazovanja. Pokazuje se da nisu spremni na zajedničko postojanje sa tim čudnovatim, što se ne može smestiti u njihovu svest. To, što ja ne razumem, nema pravo na postojanje - eto njihove proste i ubistvene logike.

To je stari svet izlio ono što je ostalo na dnu, poslednji, gusti talog totalitarizma, agresivnog i nepokolebljivog u svojoj mržnji prema drugačijem, različitom, ne nalikujućem na njega. Stari svet, u kome nema mesta trpeljivosti, u kom deca moraju da budu jednaka, a učitelji moraju da ih uče jednom te istom.

Karakterističan je bio početak diskusije »Press kluba«. Jedan od zagovarača napada na Šćetinjina je rekao da on ima osnove za optužbe, ali bi prvo hteo da sasluša razloge »za«. Zapanjujuće je do koje je mere živa staljinistička logika, po kojoj bilo koji čovek prvobitno mora da se brani, a tek posle tužiocu odlučuju – koliko je kriv onaj ko se brani. U to da je kriv, nema sumnje. Pitanje je samo, koliko je kriv i kakva može da bude kazna.

Sa onima koji se koriste javnim glasilima sporiti je beskorisno. Reći njihova imena - samo im je reklama i zadovoljava njihovu taštinu, što oni i dobijaju - biti primećen. Treba ih prebroditi, shvatajući da kroz njihova usta govori stari, preživeli svet, da njihovu ruku vodi opasna neukost i zloba. A oni sami, na kraju krajeva, ni za šta nisu krivi, kao što nije krivo dete, koje se igra šibicama i spali dom u kome je živelo. Ali, šta će biti sa školom, sa budućnošću našeg obrazovanja?

Šćetinjin je, s naše tačke gledišta, izvršio najveličanstvenije obrazovno otkriće, koje je, razume se, ostalo neprimećeno od njegovih pogromaša. On je otkrio novi smisao obrazovanja. On je tako uzdigao meru života u svojoj školi, na svom pedagoškom ostrvu, da je ta mera i postala suština obrazovanja. Naravno, program, nastavni predmeti i ovde postoje, deca uče i matematiku i biologiju. Ali, to je gradivo, a suština je postala životna mera Tekosa. Izgradnja kuća, proizvodnja hrane, zaštita kuća, umetnost, druženje međusobno. I još: svi govore o tome da su deca različita, i da kod njih nije samo različit ritam učenja, već su i različite oblasti u kojima se najpotpunije otkrivaju talenti. Ali je, za sad, samo Šćetinjin uspeo da učini da različita deca napreduju u svom obrazovanju isključivo ličnim tempom. I zato po fizici Šćetinjinskoj, učenik može da bude u devetom razredu, a da arhitekturu uči po VUZ-ovskom* programu. Upravo je to – neprekidno obrazovanje.

Ko je to još uspeo da ostvari?

To je i zamisliti teško, a tek osmisliti i ostvariti!

Razume se, Šćetinjin je - genije. Naravno, Mihail Petrović je - umetnik, mislilac, vodeći stvaralac naše kulture.

Ali upravo zato, ni njega samog, ni njegovo stvaralaštvo nije moguće smestiti u unapred pripremljene okvire i kalupe - ni pohvalne, ni pogrдне. Sa Šćetinjinom se može i treba sporiti, od njega se može učiti, i njega prosto, neizostavno treba isticati - jer umetnik bez pohvale, bez priznanja, ne može da živi.

Ali, prema Šćetinjinu se ne sme prostački ponašati.

Uopšte, niko ne sme da bude prostak. I nikoga ne smemo uništavati. Zato što će vas, pre ili kasnije, biti sramota. To se samo u bandama samodokazuju, uništavajući jedni druge, a u normalnom društvu, samodokazivanje se stiče uvažavanjem i Ljubavlju, ne samo prema sebi, već i prema drugima.

Da su osudili ideološke ubice, osudili su, ali, šta im je presuda? Ona je za njih nagrada. Njihove gazde sve nadoknađuju. I oni će se za uzvrat još više truditi. Uvek ostajući nekažnjeni. A i kako ih kazniti? Ljudi su samo izneli svoje mišljenje. Oni su se prosto prevarili, a za pogrešno mišljenje – kazna nije predviđena. Ali, oni nisu pogrešili. Nazvavši školu totalitarnom sektom, oni su, samim tim, imali jasan cilj - da se distanciraju administrativni organi od podrške novom predivnom početku Rusije. Ma, neće se sigurno svi činovnici baviti istraživanjem i razjašnjavanjem istinskog stanja stvari. Ali će na svaki način nastojati da budu što dalje od bilo kakvih dodira. A ako se najednom otkrije da zaista nečeg lošeg ima u školi? Tako će škola biti nezaštićena i istinski predata komadanju, i istog trenutka će ubice iz petnih žila nastojati da sistematski nanose svoje udarce.

A mi, šta ćemo? Pa, to na naše oči ne samo pedagoge, već i decu... Shvatate li, više od tri stotine dece ruske nabijaju u kaljugu, ocrnjuju, vređaju već pune dve godine.

Ne verujem da to rade Rusi. Nije ruskom karakteru nalik. A mi samo posmatramo tu hajku. Posmatraju visoki činovnici i obični ljudi.

-----
*VUZ

(ruska skraćunica) - visokoškolska ustanova - fakultet

Posmatramo očiglednu podlost i moralno uništavanje dece. S čije strane?

Neka o tome progovore ruski oficiri. Ali, ne daj nam Bože da kažemo svojim unucima:

»Živeli smo u ono vreme, dok je još postojala škola akademika Ščetinjina u Tekosu. Učilo je u njoj tri stotine dece, sanjajući o predivnoj Rusiji«.

Dužni smo da kažemo svojim unucima koji će živeti na ruskim imanjima: »Ova škola u koju ti sada sa zadovoljstvom odlaziš, u naše vreme je nastala. Mi smo je sačuvali«.

Sve to će biti kasnije. A sada.

Mihail Petrović, nastavnici Tekosa, pedagozi-novatori! Vama je teško, dakako, ali vi znate... Vi savršeno znate, da »do Istine ne možemo stići gmižući«. Pa još deca! Deca škole iz Tekosa. Oprostite mi mladi Rusi, ako ne učinim sve, što sam dužan da učinim... Ali, uzmoći ću. I mnogi drugi ljudi će uspeti. Kako je sada kod vas, toplo verovatno? Dobro je, ako je toplo. Neka češće nad vama blista sunce, ogrevajući viziju svakoga od vas!

*****

U nadi da ću dobiti savet kako da delujem, ispričao sam o nastalim prilikama deki Anastasijinom. Starac je stajao, oslonivši se na motku-štap, nasleđen od oca, i pažljivo slušao moju priču. Kad sam završio, i posle moje molbe da mi da savet kako da delam u nastalim

okolnostima, starac je neko vreme ćutao. Njegovo lice je bilo napregnuto. Potom podiže pogled uvis, zažmiri, kao da skenira prostranstvo, i progovori:

- Nije bilo jasno nikome, ni meni, ni ocu, a ni vrhovnom žreцу, kako će tajnu nad tajnama uspeti da otkrije unučica i na pitanje da odgovori, zašto je Zemlja počela da zaudara. Patnje telesne i Duša ljudskih koprcanja, sam je dozvolio čovek da se dese.

Ako su se već rane zemaljske civilizacije najumnijim smatrale, onda, zašto one nisu očuvale za svoju decu srećni način života?

Vratiti se sve može u vajkadašnji, nedirnuti Božiji svet. Kako ga očuvati, ne ponoviti predašnje greške, nikome od nas nije jasno bilo. I evo, izvolite, ona je nepojmljivi poduhvat sama svojom mišlju stvorila i trenutno ga ovaplotila. Na sva pitanja biće dati odgovori.

Anastasija pojave, hiljadama godina usavršavane, u jedan sažima vek. Ona ih ponavlja. Sada će istoriju Zemlje, tvoje države, sam svako osetiti na sebi. Proceniti, zaključak izvesti, i zaključak taj zapisati u porodičnu knjigu. Sobom, svojim čulima, Dušom, zbivanja će hiljadugodišnja uspeti čovek da spozna.

Baš tako, kao što sad kleveću Anastasiju, oklevetali su tvoje pretke u Rusi, kada su kulturu njihovu uništavali.

Mnogoboštvo, vedizam Drevne Rusi, užasnim su varvarstvom i beznačajnom kulturom nazvali. Kako se sme dopustiti da se ne oseti, spozna, šta se dešavalo tamo zaista?

Sobom je unuka pokazala stremljenja praroditelja ruskih, i na sebe sada udarce prima potomaka onih, koji su ih osramotili pred sadašnošću, pred decom i unucima.

Ona je, kao na predstavi, u komadu istorijskom, svim ljudima danas na Zemlji živućim, predložila da ulogu za sebe odaberu. Potom da se odigra izabrana uloga i da se osmotre dešavanja sa strane. Pa čak i oni koji će kao gledaoci posmatrati sve što se događa, ulogu gledalaca će odigrati, preživljavajući i procenjajući dešavanja trenutna, i sami ka delanju težeći.

Požurio sam. Odgovor si želeo da čuješ: ko uvrede nanosi, teškoće stvara. Odgovoriću, što da ne - odgovor je lak za žreca.

Suprotstavljaju se svima onima koji su spoznali, zapalili se idejama objavljenim unukicom Anastasijom. Smetnje nastoje ti ljudi da stvore. A ti ljudi nisu obični. Ti ljudi su - bioroboti, vođeni maleckom sektom, nastalom odavno, i ne u Rusiji.

- Imam isečke iz novina sa potpisima ljudi koji su ih pisali, a u jednom se određeno govori da je protiv Anastasije istupio misionarski ogranak Tuljske eparhije. Stižu vesti ljudi iz različitih regiona koje govore o lošem odnosu pojedinih hrišćanskih parohija.

- Zar i kod njih takođe postoje, kako vi kažete, bioroboti, koji su potčinjeni nekakvoj sekci?

- Ljudi-bioroboti sami ne osećaju svoju potčinjenost. U njih je prosto ugrađen već davno određeni program. A taj program nije predvideo pojavu Anastasijinu i zato pružaju naj snažniji otpor. Sebe je na rušilaštvo isprogramirao.

- U glavu mi ne ulazi takva informacija. Gde potvrdu za to naći?

- Ako u glavu ne ulazi, onda mirno logikom svojom sve složi, i dokaze u svojoj logici neka potraži svako, ko je u stanju da misli.

- Da složim logikom?

- Da. Jednostavne i svima poznate činjenice. Evo, vidi kako se može rasuđivati, oslanjajući se samo na činjenice.

- Kako?

- Isprva tačno ustanovi šta je predložila Anastasija da svi urade.

- Svima je predložila da uzmu ne manje od hektara zemlje i da stvore na njoj imanje za svoju porodicu i budući rod svoj. Kako kaže, ako rajski kutak svoj stvori za sebe svaka porodica, cela će se zemlja u Raj preobratiti. Još je ispričala, kako se može jestivo bilje saditi, da bi se ono sa bolestima čovekovim borilo. Govorila je o zdravom načinu života, o odgajanju dece, o brižljivom odnosu prema prirodi, tvrdila da su u prirodi raširene misli Božije. Sve u svemu, stvorila je obrazac, uz koji Rusija može postati uspešna zemlja, u kojoj će živeti srećne porodice.

- Anastasija je, ispričavši o zavičajnim imanjima, u stvari otkrila ljudima najznačajniju tajnu Božanskog postojanja. Pokazala je put povratka čoveka u Raj. To postaje razumljivo, ako se povežu u jedinstveno njene izjave, rasute u raznim knjigama.

Ona je otkrila tajnu, koja je hiljadama godina čuvana tamnim silama. One su uništile sve što je moglo pomoći ljudima da doznaju o njoj.

U drugom veku, takozvane vaše ere, bila je uništena i poslednja knjiga, napisana još runskim* pismom. U toj knjizi se pripovedalo o Božanskoj meri života čovekovog. Govorilo se u njoj i o mogućnostima osvajanja Vaseljene preko skladnog osvajanja parcele svoje zavičajne zemlje, potom planete cele, što naziva se - Zemlja.

U savršenstvu ovladavši Zemljom, čoveku se pružala mogućnost osvajanja drugih planeta Vaseljene. Taj postupak savladavanja drugih planeta nije tehnokratski, već psihotelepatički.

- Zar je moguće da niko od mudraca uzvišenih ni jednom nije govorio o Zemlji tako, kao ona?

- Nećeš naći, Vladimire, ni u jednom od traktata koji postoje danas, otkrića koja je izvršila za ljude Anastasija. Čak šta više, šest hiljada godina uporno, od poimanja Zemlje, odvlače ljude. Podmeću im učenja svakojaka tvrdeći da, navodno, u njima ima istine.

Jedno učenje čovek izuči - i shvati ubrzo: nema u njemu istine; njemu istog trena podnose drugo - izučava on, i treće... i tako prođe život, a suštinu života čovek nije dosegao čak ni umirući.

Ipak, intuitivno čovek teži ka Zemlji, da spozna njenu veličinu.

Shvativši da se ta težnja iz Duša ljudskih ne može iščupati iz korena, odlučile su sile tame da dovedu u pitanje zemljinu težu.

Sve u svemu, smicalica je bilo mnoštvo kroz vekove. Ali, za šest hiljada godina poslednjih, Zemljom se niko svesno nije bavio.

- Svesno, mislite, kao što Anastasija govori?

- Da, onako kako govori, i kako je ljudi razumeju.

Anastasija je skrenula celu zajednicu ljudsku ka putu prekrasnom. I nikome više neće poći za rukom da je spreči. Njenu viziju u svojim srcima nosi već mnoštvo ljudi.

- Ipak ometaju, kleveću i čitaoce, i Anastasiju. Kada bi shvatili da neće uspeti da je spreče, ne bi ni klevetali.

- Sada, Vladimire, naporima onih koji kleveću, iz najviše hijerarhije pokušavaju da ne dopuste početak nove ere neposredno iz Rusije. A malo kasnije, oni će iz druge zemlje ideju ustupiti u izopačenom vidu. I pokušaće da ideju ocrne.

Da predvidi sve to unapred, uspela je Anastasija. A potez njen, unapred osmišljen, zapanjio je vrhovnog žreca. Anastasija je shvatala: kada suštinu čoveka i Zemlje ona razotkrije, neće svi ljudi biti u stanju da se uzdrže od hitnog, bez odlaganja zajedničkog delanja vezanog za zemlju. Žurba može naškoditi, zato treba obavezno isprva u mislima stvoriti svoje prostranstvo.

U Rusiji ljudima klevetnici sada prave smetnje, ali ljudi ipak viziju ne izdaju i misleno svoje prostranstvo stvaraju ne uzmičući.

Razume se, moćan je sistem, ali ne smeju se neosnovano kriviti svi ljudi. Među služiteljima crkve vlada različito mišljenje o Anastasiji.

- To znam, ne jednom sam se susretao sa duhovnim licima koja razumeju i podržavaju Anastasiju.

- Ti i čitaoci tvoji, morate da shvatite kome danas ne odgovara informacija nastala u Rusiji.

-----
*rune - pravolinijska slova kojim su se služili stari germanski narodi

- Mislim da mnoge zemlje koje sebe smatraju razvijenim, ne bi htele da iznenada vide drugu razvijeniju zemlju.

- Logično. Ali, u svakoj zemlji živi mnoštvo ljudi, i šta misliš, da oni svi budno motre dešavanja u Rusiji, analiziraju ih?

- Naravno, ne svi. Ali postoje određeni zainteresovani ljudi.

- Koji, na primer?

- Koji? Pa, na primer, oni koji trguju lekovima, isporučuju ih u Rusiju u velikim količinama. Njima sigurno nije unosno ako Rusi prestanu da boluju.

- Još.

- Još... Životne namirnice nam se u velikim količinama isporučuju iz inostranstva, a sa ostvarenjem plana Anastasijinog biće obrnuto, Rusija će izvoziti prehrambene proizvode u mnoge zemlje. I ona će u tome

biti van konkurencije.

- Znači, plan Anastasijin je nepovoljan, ne za stanovništvo različitih zemalja, već za određeni sloj ljudi, i oni se mogu nalaziti u bilo kojoj zemlji, uključujući i samu Rusiju. Je li tako?

- Da. Uglavnom je tako.

- Sad mi reci, taj sloj ljudi koji poseduje ogromne kapitale, može li imati svoje službe, koje imaju za cilj da prate smerove razvoja u svetu?

- Razume se. Sve velike kompanije imaju takve službe. Inače bi bile uništene. Čak i obrazovne ustanove postoje, koje pripremaju tu vrstu ljudi.

- Dobro, znači, velike kompanije imaju službe koje se bave širenjem njihovog posla u raznim zemljama. I mogu da utiču na stvaranje pogodnih uslova za sebe.

- Da.

- Složio si se. U redu. Znači, dalja logička nit će te dovesti do toga, da slične službe mogu da imaju i vlade bilo koje zemlje.

- U istoriji je takvih primera mnogo, a najizrazitiji među svima, upravo se odnosi na majušnu jevrejsku skupinu, uz čiju pomoć danas upravljaju Amerikom, Evropom i Rusijom, iako su samo instrument u rukama žreca.

- Kakva je veza između hrišćanskih eparhija, koje su istupile protiv ideje Anastasijine, i te grupe?

- Ma, govorio sam već, da ti, koji istupaju kao bioroboti, to je takav tip ljudi. On je oblikovan pod uticajem programa žreca i rasprostranjen malom jevrejskom grupom.

- Gde se dokazi sličnim tvrdnjama mogu naći?

- U činjenicama istorijskim. Pažljivo ih i nepristrasno pregledaj.

*KA JUDEJCIMA,
HRIŠĆANIMA
I NE SAMO NJIMA*

Obraćajući se Judejcima i hrišćanima, očekujem razumevanje makar dela pristalica te dve, uzajamno isključujuće ideologije. Jasno mi je, daleko od toga da svi shvataju cilj zbog koga sam bio prinuđen da darnem ovu temu.

Samo što je bila napomenuta tema Jevreja i hrišćana u mojoj prethodnoj knjizi, tako su usledile stanovite uvrede, iako suština izrečenog Anastasijom teži jednom jedinom - da se rasvetle uzroci sukoba među narodima. Sporova, koji ne prestaju tokom pet hiljada godina.

Dok sam radio na ovoj knjizi, zdrav razum me je navodio na misao da je bolje da se jevrejske teme i hrišćanstva ne dotičem. Zašto dražiti deo čitalaca i više od toga, okretati ih protiv sebe? Pa ipak, posедуjući određenu informaciju, smatrao sam da nemam prava da je zatajim, ma kako neprijatna nekome mogla da se učini.

Navodeći informaciju o jevrejskim pogromima koji traju već više hiljada godina, spominjao sam samo istorijske činjenice, i koliko sam mogao, nastojao sam da ne tumačim opisane okolnosti i da ne dajem subjektivne ocene.

Cilj je isključivo - pokušati da se spreči sledeći ogromni, svetskih razmera pogrom Jevreja, istovremeno u nekoliko zemalja.

Taj pogrom, po svojim razmerama može biti znatno veći od onog koji je učinjen u vremenima hitlerovske Nemačke. On je skoro neizbežan. Da ga spreči može samo jedno jedino - dovoljan stepen poimanja razloga predašnjih pogroma i odgovarajuća dejstva na uklanjanju tih uzroka.

Postaraću se da ne pribegavam tvrdnjama usamljenika iz sibirske tajge - Anastasije i njenog deke, iako, lično meni, one sa svakom godinom imaju sve veću težinu.

Drugima se mogu učiniti samo pukim izmišljotinama. Postaraću se da spojim dokaze iz svih poznatih činjenica, ili onih, u čije se postojanje može, ako želi, uveriti svako.

Dakle, kako je poznato iz istorijskih izvora, pogromi Jevreja su započeli u vremenima egipatskih faraona. U poslednjem milenijumu, oni su se događali periodično, otprilike jednom u sto godina. Događali su se u raznim zemljama koje su do tog vremena postale hrišćanske. I sa svakim stolećem, bivali su sve većih razmera. Poslednja, ogromnih svetskih razmera, akcija na uništenju Jevreja, izvršena je hitlerovskom Nemačkom od 1939. - 1945. godine. Jevreje su spaljivali u pećima koncentracionih logora, streljali, ubijali gasom. Po različitim pokazateljima, u tom

periodu je ubijeno oko šest miliona Jevreja.

Periodičnost ponavljajućih događaja, vezanih za istrebljenje Jevreja od strane naroda različitih zemalja hiljadama godina, jasno i ubedljivo govore o postojanju nekakvih razloga, koji izazivaju te događaje. Ali, upravo istinske povode neko nastoji uporno da prikrije.

Sredstva masovnih komunikacija - novine, radio i televizija - nastoje da tu škakljivu temu ne dotiču. Samo jedan nagoveštaj na sličnu temu u sredstvima masovnih komunikacija, odmah se procenjuje kao potpirivanje nacionalne mržnje.

A u stvari, razbuktavanju nacionalne netrpeljivosti, pre svega može da potpomogne prećutkivanje opasnih, i po društvo uznemirujućih pitanja.

A o tome da društvo jevrejsko pitanje uznemirava, svedoče mnogobrojne činjenice.

Mnogima je poznato javno istupanje ruskog generala, deputata državne Dume, koji je izjavio sa govornice na mitingu, ako bih sažeo: »Isterati sve Jevreje iz Rusije«.

Niz deputata državne Dume osudilo je generala. U štampi, prirodno, nisu mu reč dali. U polemiku sa njim niko nije ušao. Zašto? Možda zato što je taj general, jedan jedini u Rusiji koji zagovara takav stav, i ima li smisla tračiti dragoceno medijsko vreme na spor celog društva sa jednim čovekom?

Smem da tvrdim da nije jedini. Njih je mnogo i među generalima, i među činovnicima, i među omladinom.

Broj ljudi koji smatraju da sve nesreće potiču od Jevreja, raste iz dana u dan. Muk javnih glasila daje priliku da se uvećava kritična masa. Navešću cifre, koje više nego uverljivo o tome svedoče.

Počev od 1992. godine, razne izdavačke kuće u Rusiji izdale su više od pedeset knjiga koje stavljaju na stub srama Jevreje. U tu, dovoljno ozbiljnu brojku, ne ulaze stotine privatno izdatih materijala, mnogobrojne novine i časopisi.

Ta izdanja ne leže na policama knjižara, ne skupljaju prašinu u magacinima. Idu iz ruke u ruku. Mnoga od njih se javno iščitavaju, što se kaže, po zabitim mestima. Ta izdanja su tražena. A to, što se problem koji uznemirava mnoštvo ljudi ne pretresa u medijima, ovi ljudi procenjuju lako - »sva javna glasila su u rukama Jevreja«. Dokazi tih ljudi su takvi, da je nespremnom čoveku sporiti sa njima veoma teško.

*****

U kupe voza, kojim sam se vraćao iz Sankt-Peterburga u Moskvu, ušla su dva muškarca i mlada devojka. Muškarci su bili u košuljama tamnih boja, potpasani širokim oficirskim opasačima. Po svemu sudeći, umorni od nekih burnih događaja, legli su na gornje krevete da se odmore.

Sa devojkom, takođe strogo odevenom, stupio sam u razgovor. Ispostavilo se: vraćaju se sa kongresa, kako se ona izrazila, »patriotskih snaga Rusije«.

- I kakvi su problemi bili na dnevnom redu vašeg kongresa? - upitah devojku.

- Borba sa svetskim jevrejstvom - gordo je odgovorila.

- Kako se možete boriti, nalazeći se u Rusiji, sa nekim, na primer, u Evropi, Americi?

- Naših pristalica ima i u Evropi i u Americi. Nije sa svima uspostavljen kontakt, ali znamo mnogo pokreta koji dele naše stavove. Uskoro će se protiv svetskog jevrejstva ujediniti patriote različitih zemalja.

Devojka je bila govorljiva i pričala bez ustručavanja, ona je, da li po zadatku ili po sopstvenoj inicijativi, ispunjavala ulogu agitatora svog, kako je bila ubeđena, »patriotskog« pokreta.

Upitao sam je:

- Recite, da li su lično vama Jevreji na bilo koji način naškodili?

- Naravno da su mi naškodili. Zbog njih sam prinuđena da živim u bednoj i prljavoj zemlji koja puzi pred Zapadom, jedući njegove otpatke.

- A zašto vi uzrokom nevolja u državi smatrate Jevreje?

- Zato što je program njihovog delovanja tako osobit. Obmanuti, pokrasti jednu zemlju, zatim drugu, treću. A čim prva na noge ustane, iznova je opelješiti. Oni nas ljudima ne smatraju. Evo, pročitajte, šta je ovde napisano. To je prepis nekih citata iz njihovog Talmuda. Pružila mi je tanušnu brošuru, otvorivši je na određenom mestu, i ja počeh da čitam.

Neću navoditi te citate, zato što mi je tada, u vreme razgovora, bilo teško da procenim, u kolikoj meri to odgovaraju rečenom u Talmudu. No, to što se, saglasno Starom zavetu, Jevrejima predlaže da smatraju sebe izabranim narodom, bilo mi je poznato. Stvar je u nečem drugom. Zaprepašćen jarnosnom agresivnošću mlade »patriotkinje«, pomislio sam da se mora na kraju krajeva pogledati istini u oči.

Uzroci neprekidnih sukoba unutar mnogih zemalja, kriju se u postojanju, u isto vreme i u jednom te istom društvu, dve uzajamno isključujuće religije - ideologije.

Hajde da porazmislimo, šta je to religija? To je, pre svega, ideologija, koja oblikuje određeni tip čoveka, uključujući ga u određeni program delovanja.

Religija, u ovom slučaju jevrejskog naroda, označava taj narod kao jedinstveni, Bogom izabrani i čak konkretizuje, tačno propisujući njegova delovanja u pogledu drugih naroda.

U hrišćanstvu se govori: čovek-hrišćanin je - rob i tek posle ovozemaljskog života, nekima će biti omogućeno da odahnu u Raju. Bogati

u Raj teško dospevaju. Treba voleti bližnjeg svog i deliti sa njim imovinu.

U Talmudu se kaže: »Sve je tvoje«, u Bibliji - »Sve daj«. Dobra kombinacija. Ove dve uzajamno isključujuće ideologije, kako nam je poznato, potekle su iz jedne tačke, iz Izraela. Ali to ne znači da su njihovi razrađivači upravo Jevreji. Važno je nešto sasvim drugo - neizbežnost sukoba.

To, što je sukob između pristalica dve ideologije neizbežan, dobro se može proučiti u ponašanju čak i male dece. Ako kažemo jednom detetu, da sve igračke koje vidi pripadaju samo njemu, a drugome ulivamo u glavu da ono mora da da svoje igračke ako nekome zatrebaju, šta će se desiti?

Dete će se, možda, jednom ili dvaput i saglasiti da da svoje igračke, ali ljubav, sigurno je, neće više osetiti prema onome ko mu ih je uzeo. Kasnije će hteti da vrati sebi bar nešto, pružiće rukicu, ali mu ništa neće dati. Kao rezultat, ono će zaplakati ili će nastojati da primeni silu.

Proizlazi da se uz pomoć dve različite ideologije predodređuje sukob, čak i među budućom decom, koja će se tek roditi.

Nacionalnost u datom slučaju nema baš nikakvog značaja.

Ako bi se učinili svi Jevreji hrišćanima, a svi slovenski narodi judejcima, dešavaće se isti sukobi.

Ne ratuju neprestano različite nacije međusobno, već različite ideologije, »iskorišćavajući« nacionalnosti!

Nismo jednom bili u prilici da slušamo od, čak veoma kulturnih i obrazovanih ljudi, o neophodnosti trpeljivog odnosa prema različitim veroispovestima. Državna Duma je usvojila zakon koji kažnjava one koji šire nacionalnu i versku mržnju. Na televiziji gledamo kako lideri raznih duhovnih konfesija zajedno prisustvuju državnim svetskim prijemima.

Reklo bi se, sve je dobro, kulturno i pošteno. Ipak, ekstremizam se od toga nikako ne smanjuje. I pokazuju nam minirajuće plakate sa natpisima: »Ubij ih!«, i mi onda čujemo vesti o eksplozijama u društvenim organizacijama...

Onda, u čemu je stvar? Sve je jako prosto. Samo lepim rečima i proglasima - stanje je nemoguće izmeniti.

I ne samo to, od njih se ono samo još više zaoštava i otežava, vešto se skrivajući iza tih reči. Maskira se, da bi se u čas »iks« digla u vazduh, uništila država.

*****

»Hajde da se trpeljivo odnosimo prema svim veroispovestima«. Hajde. Ja, na primer, kao, mislim i mnogi ljudi, nisam protiv trpeljivog odnosa.

Ali, šta se dešava pri tom sa samim verama? Evo šta. Svaka od njih iz sve snage nastoji da što je moguće brže što više uveća moć, privuče na svoju stranu što je moguće više pristalica. Na kraju, proračunavši da su osvojili dovoljno jake pozicije, dve ideologije neizostavno ulaze u

borbu. O tome vrlo jasno svedoči istorija beskonačnih sukoba. A čovečanstvo, kao zakodirano, u toku mnogih stoleća, nastavlja da vodi ofanzivu jednim te istim grabuljama.

Da li su znali o tome žreci - tvorci dve ideologije? Znali su. Nisu mogli da ne znaju oni, koji su kadri da vrše psihološki uticaj na milione ljudi različitih zemalja. Oni, koji imaju moć da tako kodiraju ljude.

Da li su hteli zaista da usreće jevrejski narod govoreći o njegovoj odabranosti? Istorija pokazuje, da je cilj bio apsolutno drugi. Vekovima se jevrejski narod koristi kao moneta za potkusurivanje, kao jarac žrtveni, kao štit, koji ne dozvoljava ljudima da obrate pažnju na one koji »igraju svoju igru«, koristeći i Judejce i hrišćane kao pione u lakoj partiji. I jednima i drugima to kodiranje donosi samo patnje.

Prosudite sami, ka čemu se sve sada kreće. U svetu se nagomilava sve više energija agresije. Nastavlja se sukob između Izraela i Palestine. Koristeći vojnu tehniku i podršku Amerike, Izrael može da okupira i natera Palestince da se potčine njihovim zahtevima. Ali, to uopšte neće značiti pojavu uzajamnog uvažavanja dva u susedstvu živeća naroda. Sve je obrnuto, žestoko se povećava količina agresivne energije prema Jevrejima u celom muslimanskom svetu. Ta energija će se neizostavno ispoljiti, sve do neprestanih terorističkih akata na teritoriji Izraela, SAD-a. Ali, stvar nije samo u neposrednom izraelsko-palestinskom sukobu.

Sve očividniji postaje mnogim ljudima na planeti bezizlaz puta razvoja zemaljske civilizacije.

Sida, narkomanija, kriminal, tehnološke katastrofe proždiru ljude. Velika većina ljudi na planeti lišena je mogućnosti da koristi hranu koja ne škodi zdravlju, da pije čistu, a ne zagađenu vodu, da udiše čisti, a ne štetni vazduh.

A šta ako se među tim masama pojavi informacija o istinskom uzroku socijalnih i tehnoloških kataklizmi? Da li će se pojaviti lideri koji će ukazati na istinske vinovnike mučnog planetarnog stanja, koji će razotkriti njihovu igru, cilj, zadatke?

Toga, upravo toga se boje svetski ideolozi. Zato, zalažući se da ne dopuste svenarodni gnev na svoju adresu, oni poturaju stalno jednu te istu oprobano kartu - Jevreje. Tobože su oni za sve krivi - lovite ih! Mase se u gnevu bacaju na sve odreda Jevreje. Tako je bilo ne jednom kroz vekove. Nasrću, smatrajući da likvidiraju zlo. A u stvari, samo »ispuštaju iz sebe paru«.

U DUBINU ISTORIJE

Priča deke Anastasijinog me je zapanjila svojom čudnovatošću i jednostavnošću dokazivanja neobičnog.

Kasnije sam upoređivao njegove zaključke sa drugim izvorima i iznenađivao se podudarnošću činjenica. Činjenica, koje su navodile logičku misao na određene zaključke. I u daljem svom izlaganju ću nastojati da povežem zaključke deke Anastasijinog sa drugim izvorima.

Od 30.-100. godine naše ere male grupe verujućih Jevreja, kao i neverujućih, živeći kako u Izraelu (Palestina), tako i u granicama Rimske imperije, počele su da se ujedinjuju u samostalni pravac unutar judaizma - nastala je mala hrišćanska zajednica od ljudi koji su sveto verovali zavetima Isusa Hrista i u Njegovo skoro vaskrsunće.

Ta činjenica se potvrđuje mnoštvom istorijskih monografija, i među njima i samom Biblijom.

Jednom rečju, činjenica da je moćno hrišćansko učenje započelo od skupa male jevrejske zajednice, potvrđena je.

A sada, hajde da pokušamo da razjasnimo, na koji se način učenje te malene zajednice iznebuha ukorenilo u Rimskoj imperiji, današnjoj Evropi i Rusiji?

Kako su uopšte o njemu uspeli da saznaju u mnogim zemljama? Ako je čak i u samom Izraelu o njemu znalo malo njih?

Po rečima dede Anastasijinog, žreci su, upravljajući Judejcima toga vremena, zapazili da uz određenu doradu, a tačnije, preradu hrišćanskog učenja, ono može da oblikuje ropski tip čoveka kojim se može lako upravljati. Taj tip, delimično, ili skoro u potpunosti, isključuje sopstveno logičko mišljenje, i čovek počinje da veruje u ono što mu govore sveštenici ili neko drugi. Tačnije - uobličava se čovek-biorobot, koji se pokorava zadatom mu programu.

(Čovek-biorobot - to je čovek koji se saglasio, naravno ne baš dobrovoljno, a pod uticajem specijalnog okultnog programa, da veruje u nerealni svet. A pošto se nerealni svet stvara nekim ko ima određeni cilj, onda taj neko tvrdi da poznaje zakone nerealnog sveta i zahteva od čoveka da im se potčinjava. A činjenički, potčinjava čoveka lično sebi.)

Nadalje, žreci judaizma, ovladavši do tog vremena ne samo znanjima, već i isprobanim iskustvom ukorenjivanja u mase njima neophodnih tipova učenja, pripremili su na stotine propovednika iz reda hrišćana, snabdeli ih novcem, i uputili u razne zemlje da ukorene potrebno im učenje.

Kao posredni dokaz ovakve činjenice, služi sledeće.

Krajem drugog stoleća naše ere, jevrejske hrišćanske zajednice

iznenada su razvile najširu moguću misionarsku delatnost u raznim zemljama. Toj delatnosti je prethodila pojačana evangelizacija (štampanje i izdavanje hrišćanske jevrejske Biblije).

Svima je savršeno poznato da izdavanje knjiga i danas zahteva novac. U drevna vremena, proizvodnja svake knjige zahtevala je ne naprosto novac, već veliki novac. Ogromna sredstva su bila neophodna i za putovanja u druge zemlje. Takva putovanja mogli su sebi da dozvole trgovci ili imućni ugledni ljudi.

Pa, na koji je način tako skupu i veliku, u svetskim razmerama, operaciju, ostvarila zajednica u koju su u prvom redu ulazili seoski žitelji?

Dakako, oni su dobili stručnu teoretsku pripremu i znatna materijalna sredstva. Ukazana pažnja od strane žreca, moralna i materijalna podrška, činile su od običnog verujućeg seljaka fanatika.

Samo zamislite izrailjskog seljaka, kome najednom govore: »Mi vidimo u tebi velikog misionara i propovednika. Malo ćeš se obučiti, dobićeš novac i učićeš narod, ali... Ne samo u našoj zemlji. Moraš odlaziti u druge zemlje«.

I, oni su se priučili, dobili novac i pošli. Krenuli su po drugim zemljama. A šta je rezultat? Postigli su uspeh? Apsolutno ne. Stanovništvo svih zemalja odbacilo je jevrejske propovednike. Ne naprosto odbacilo, isprva su ih slušali, a onda zamolili da se udalje, a posebno nasrtljive - gonili su psima.

O tome svedoče mnogobrojne činjenice iz istorije Rimske imperije toga doba, kuda su bile upućene glavne snage propovednika.

Rezultat ove akcije ogromnih razmera, jeste isključivo organizovanje u nizu mesta Rimske imperije mreže hrišćanskih opština. Ali oni nisu, ni na koji način, uticali na osnove tradicionalnih veroispovesti.

Drevni Rim, kako je bio mnogobožački, takav je i ostao. Nikakav uticaj te sekte nisu učinile ni na politički život imperije, ni na oblikovanje čoveka novoga tipa, roba-biorobota, o kom su maštali žreci.

Propovednike prvoga talasa nisu poštovali imperatori Rima.

Imperator Neron, odnoseći se staloženo prema različitim religioznim mnogobožačkim verovanjima, samo hrišćane nije cenio. Hrišćane su proterivali sa svojih teritorija imperatori Dionisije (249.-251.), Dioklecijan (284.-285) i Galerije (305.-311.) - jedan od glavnih njihovih progonitelja.

Uspeh je bio dostignut tek propovednicima drugog talasa. Propovednici drugog talasa više nisu bili fanatici vere. Žreci su ih pripremili tako, da su, s jedne strane mogli lepo da govore o veri, a s druge - ovladali su psihološkim znanjima koja mogu da utiču na čoveka, iskorišćavajući njegove težnje za svoje ciljeve.

U zadatak propovednika drugog talasa, ulazilo je isključivo vršenje

uticaja na vladare. Uveravanje vladara u to, da će njegovu vlast hrišćanska vera učvrstiti, učiniti večnom, da će država biti u potpunosti vođena, nadzirana i uspešna.

Sa tim ciljem su i uvedene doktrine: »Svaka vlast je od Boga«, »Vladar je - namesnik Boga na Zemlji«.

Ispovedanje je omogućavalo da se kontrolišu misli, očekivanja i postupci svakog žitelja države. Jednom rečju, vladare su uveravali da će se pokrštaivanjem države stvoriti najpovoljniji uslovi za vladavinu.

Spolja gledano, izgledalo je zaista tako, ali samo spolja. Vladari, podlegavši ovim smicalicama, nisu podozrevali da su u suštini sami zapali pod vladavinu drugih sila.

Položaj hrišćanstva u Rimskoj imperiji primetno je počeo da se učvršćuje od 312. godine, kada su uspeli da ubede imperatora Konstantina da je za njega povoljno prisustvo hrišćanskih crkava u državi.

Konstantin se saglasio da im pruži pokroviteljstvo, podržavajući ništa manje zbog toga i hramove rimskih bogova.

Kao rezultat, položaj hrišćanstva u Rimskoj imperiji znatno se poboljšao, bogatstvo se uvećalo, a naredna pokoljenja hrišćanskih episkopa stekla su moć rimskih senatora.

Ta činjenica i mnoge kasnije, govore o tome da dato učenje nije moglo da se razvija i ostvari, koliko-toliko ozbiljan uticaj na društvo, bez podrške svetskih vladara. Njegovi predvodnici su uvek i sami žudeli za vlašću.

Moć rimske crkve ogromna je i danas, samo je nestala Rimska imperija. Slučajnost? Izuzetak od pravila ili zakonomernost? Da odgovori na to pitanje, može istorija država kasnijih vekova, sve do današnjeg dana.

Niko ne može da navede ni jednu državu na našoj planeti, koja je doživela procvat sa dolaskom hrišćanstva. Naprotiv, može se nabrojati niz država koje je zadesila žalosna sudbina Rimske imperije.

Još jedna zanimljiva istorijska činjenica. Apsolutno u svim zemljama koje su primile hrišćanstvo, uskoro su se pojavili Jevreji nehrišćanske veroispovesti i razvijali veoma čudno zanimanje. Sa neverovatnom lakoćom su se bogatili.

Njihova delatnost je dobijala u svim hrišćanskim zemljama široke razmere, tako da nije mogla da ostane nezapažena, kako od naroda, tako ni od strane vlada tih zemalja.

Kada je u nekoj zemlji ona dostizala vrhunac, narod bi počinjao Jevreje da ubija. Vlada ih je - proterivala iz zemlje.

Već s početkom drugog milenijuma naše ere, poznate su mnogobrojne činjenice jevrejskih pogroma u raznim hrišćanskim zemljama.

Bile su ukinute i opustošene desetine jevrejskih opština 1096. godine na Rajni. 1290. godine Jevreje su izgnali iz Engleske. Krajem 14. veka u Španiji je bilo usmrćeno više od sto hiljada Jevreja (istina, posle

izvesnog vremena Jevreji bi se iznova neprimetno vraćali u te zemlje).

Taj spisak istorijskih činjenica može se znatno povećati. Ali čemu? I ovako je apsolutno jasno da su, neprestano ponavljajuće u toku mnogih stoleća, i međusobno nalikujuće okolnosti, isprogramirane.

A kako gubitke imaju i predstavnici hrišćanskog sveta i sami Jevreji, znači da postoji treće umešano lice, koje ne trpi gubitke. Za to treće lice, i tip čoveka hrišćanskog sveta i Jevreja-judejaca - jesu samo bioroboti, kojima se može vrlo lako upravljati.

Ko je to treće lice? Istoričari-istraživači, pokušavajući da se dokopaju same suštine u svetu događajućih bahanalija koje ne prestaju već hiljadama godina, ukazuju uvek i isključivo na Jevreje.

Tobože, oni su za sve krivi. Ali, ako postoji treća sila, onda Jevreji, kao i hrišćani, predstavljaju samo marionete-biorobote u rukama te treće sile.

A da li je moguće danas ustanoviti i dokazati njeno postojanje? Razume se da je moguće. Uz pomoć čega? Uz pomoć istorijskih činjenica i logičke misli. Prosudite sami.

*****

Među jevrejskim staležom postoji jedan rod, stalež, nacionalnost, kasta, možemo je nazvati kako želimo, jer, suština nije u nazivu. Zbog sažetosti, nazvaćemo ih »Leviti«.

Postoje istorijski izvori, da su preci Levita egipatski žreci. Oslanjajući se na mnogima poznatije izvore, određenije - na Stari zavet, možemo shvatiti da su Leviti imali izuzetan položaj.

Na primer, po izrailjskim zakonima, oni nisu uzimali učešće u vojnim operacijama. Nisu morali da plaćaju nikome nikakve dažbine. Pri popisu izrailjskog stanovništva koji se spominje u Starom zavetu, Leviti popisu nisu potpadali.

Pri podizanju tabora u vreme pohoda, izrailjski rodovi vojske brojali su od pedeset do sto pedeset hiljada ljudi, raspoređivali su se po krugu. Svakome je unapred bilo određeno mesto. Ukazivalo se na jug, sever, zapad ili istok tabora gde smestiti svoje šatore i gde postaviti stražu. Rasporedno mesto Levita uvek je bio centar. Faktički je u obavezu svih izrailjskih rodova ulazila zaštita Levita.

I, čime su se bavili predstavnici tog staleža Levita?

U njihove obaveze je ulazilo određivanje iz svojih redova sveštenih lica, nadziranje poštovanja za Jevreje ustanovljenih zakona. Pri čemu su ti zakoni tačno propisivali šta jesti, kako postupati sa verolomcima, kuda ići.

Propis je žestok, konkretan, zahtevajući celog dana budnost, od jutro do večeri, a takođe zapovedajući gde, u kojim zemljama ko treba da se nalazi. S kim ratovati.

Samim tim, Leviti su bili činjenički upravitelji jevrejskog naroda. Sudeći po svemu, upravitelji veoma stručni.

Teško je reći, da li su sami Leviti Jevreji. Daleko od toga da su se svi zakoni, kojih je morao da se pridržava svaki Jevrejin, odnosili i na Levite. Na primer, za razliku od jevrejskog zakona, obaveznog za sve, oni nisu morali da budu obrezani osmi dan posle rođenja.

Na taj način, znajući tajne nauke egipatskih žreca, imajući mogućnost da se bave eksperimentima, da nadgledaju i da se predaju razmišljanju, slobodni od vojnih obaveza i uobičajenih poslova za sve ostale, oni su mogli iz pokoljenja u pokoljenje, sve do današnjeg dana da usavršavaju svoja znanja.

Kako to »sve do današnjeg dana«, može neko da se nađe u nedoumici, nešto ne čusmo o takvoj nacionalnosti ili staležu - Levita? Engleze, Ruse, Francuze mnogi znaju iz priča, a iz nekog razloga o najumnijim, pa još svima upravljajućim Levitima, malo ko zna.

Ma, zato što kao i egipatski žreci, oni moraju da ostanu u senci. U slučaju bilo čega, svi zahtevi će biti upućeni Jevrejima - izvršiocima njihove volje.

I tako, usmrćuju Jevreje već hiljadama godina u raznim zemljama sveta. Zašto ih ubijaju? Zato što Jevreji svim mogućim načinima nastoje da zarade što je moguće više novca. I to mnogima od njih uspeva.

A šta tu imaju Leviti? Kakva im je vajda ili interes, ukoliko Jevreji u Engleskoj, Španiji ili Rusiji sprovode svoju politiku i glavnice državnih ili privatnih sredstava prenose u svoje banke? Jednom rečju, trpaju u svoj džep! Narod, vladari ove ili one zemlje, otkrivši rdava dela, počeeće Jevreje da mlata i prosto će se loše prema njima odnositi. Tako se može i do Levita stići. Sve u svemu, može se učiniti da nema logike u delanju mudrih Levita. I nemaju razloga da pomažu mudrim savetima Jevrejima, stvarajući za njih oštroumno zamišljene planove - manipulisanje celim državama.

Očigledno imaju zašto. Interes neposredan, bitan i opipljiv. Novac! Imućni Jevreji, u kojoj god bi se zemlji obreli, obavezni su da daju deo svoga prihoda Levitima. Dokazi? Izvolite! Prema Starom zavetu, Izrailjčani moraju da daju deseti deo svoje dobiti Levitima. Tačno, to glasi ovako:

Sve prinose što se podižu od posvećenijeh stvari, što prinose sinovi Izrailjevi Gospodu, dajem tebi i sinovima tvojim i kćerima tvojim s tobom zakonom večnim; to će biti zavjet osoljen, vječan pred Gospodom tebi i sjemenu tvojemu s tobom. Još reče Gospod Aronu: u zemlji njihovoj da nemaš našljedstva, ni dijela među njima da nemaš; ja sam dio tvoj i našljedstvo tvoje među sinovima Izrailjevim. A sinovima Levijevim evo dajem u našljedstvo sve desetke od Izrailja, za službu njihovu, što služe u šatoru od sastanka. A sinovi Izrailjevi neka više ne pristupaju k šatoru od

sastanka, da se ne ogriješe i ne izginu. Nego sami Leviti neka služe službu u šatoru od sastanka, i oni neka nose grijeh svoj zakonom večnim od koljena do koljena, pa da nemaju našljedstva među sinovima Izrailjevijem. Jer desetke sinova Izrailjevijeh, što će donositi Gospodu na žrtvu što se podiže, dajem Levitima u našljedstvo; toga radi rekoh za njih: među sinovima Izrailjevijem da nemaju našljedstva. Još reče Gospod Mojsiju govoreći: Reci Levitima i kaži im: kad uzmete od sinova Izrailjevijeh desetak koji vam dadoh od njih za našljedstvo vaše, onda prinesite od njega prinos što se podiže Gospodu, deseto od desetoga. I primiće vam se prinos vaš kao žito s gumna i kao vino iz kace. Tako ćete i vi prinositi prinos što se podiže Gospodu od svijeh desetaka svojih, koje ćete uzimati od sinova Izrailjevijeh, i daćete od njih prinos Gospodnji Aronu svešteniku. Od svega što vam se da, prinosite svaki prinos što se podiže Gospodu, od svega što bude najbolje sveti dio. I reci im: kad prinesete najbolje od toga, tada će se primiti Levitima kao dohodak od gumna i kao dohodak od kace. A jesti možete to na svakom mjestu i vi i porodice vaše, jer vam je plata za službu vašu u šatoru od sastanka. I nećete zato naući na se grijeha, kad stanete prinositi što je najbolje, i nećete oskrvnuti svetijeh stvari sinova Izrailjevijeh, i nećete izginuti... (IV knj. Mojsijeva, gl. 18, br. 19 - 32)*

Neko će pomisliti, kakve veze ima ovde Stari zavet više od dve hiljade godina star i današnji dan? Na to se može odgovoriti: a zar danas nema među verujućim Jevrejima, duhovnih lica i rabina? Naravno da ima! I, svakako, većina Jevreja poštuje religiozne kanone. Kad je već tako, pokušajte da zamislite kolikim ogromnim kapitalom, porazmeštenim po bankama različitih zemalja, raspolazu Leviti.

Pri tome, oni nemaju potrebe da se uznemiravaju oko očuvanja i umnožavanja svojih kapitala. Mnogo je u raznim zemljama bankara - Jevreja, i to je njihov zadatak. U nužnom trenutku Leviti, razume se, mogu da došapnu gde je bolje da se uloži novac. Koje režime, grupacije, opozicije postojećoj vladi treba podržati ili ih, obrnuto, treba uništiti uz pomoć finansijskih spletki.

U izjavu Anastasijinu o tome da ljudskom zajednicom na celoj Zemlji upravlja svega nekoliko žreca, moglo se posumnjati. Ali sada, kada se uobličila logička nit, sumnje ne može biti za ljude još sposobne da logički misle. Fanatici se ovde ne računaju.

A logika se sastoji u sledećem.

Iz Egipta, pod rukovodstvom žreca, izlazi oko milion Jevreja. Najbliži pomoćnici žreca jesu Leviti, kojima je stavljeno u zadatak da oblikuju iz Jevreja određeni tip ljudske jedinice. Radi toga je sazdana određena ideološka religija, koja preporučuje seriju rituala i osoben način života.

Leviti uspevaju da ostvare postavljen pred njih zadatak. Sazdana

pre nekoliko hiljada godina ideologija bdi nad Jevrejima i danas. Ona ih izdvaja od ljudi mnogih nacionalnosti koji žive na Zemlji.

Jedno od osnovnih načela te ideologije je tvrdnja da je Bog, između svih ostalih narodnosti koje naseljavaju Zemlju, odredio kao izabran narod samo Jevreje.

Dakle, i danas ideologija postoji, Jevreji postoje, sukobi se nastavljaju, oni su u mnogim pričama. A gde su Leviti? Mnogo li čujemo o njima? Skoro da i ne čujemo. I u tome je njihova veština ili mudrost, možemo to nazvati kako god hoćemo, ali oni postoje.

Sada zamislite, na Zemlji postoji malobrojna zajednica ljudi, koja u mnogo većoj meri od svih ostalih ljudi poseduje ezoterijska znanja, stičući kroz hiljade godina sve veće i veće iskustvo opipljivog delovanja na mase.

Može li se sa njima uporediti Institut bilo koje države koji se bavi problemima razvoja zemlje, uobličavanjem ideologije?

To je nemoguće iz niza razloga. Osnovni među njima su sledeći.

----- *Napomena: Prevodi iz Starog zaveta - Đuro Daničić

Leviti su predavali svojim potomcima ezoterijska znanja po nasleđu, prenose ih i danas.

Savremana nauka ezoterijska znanja opovrgava, pa se, prema tome, njihovim proučavanjem, u najmanju ruku, ozbiljno ne bavi.

Takva apsurdno stanje ne dešava se slučajno. Zašto apsurdno? Sami procenite.

S jedne strane, država priznaje zvanično neke religije, a i to je potpuna ezoterika. Država čak stvara povoljne uslove za njihovo materijalno ustanovljenje. S druge strane, država ne pruža uslove svojoj nauci za istraživanje ezoterijskih pravaca. To znači, da su na teritoriji takve države ozakonjene strukture kadre da utiču na psihi stanovništva. A svetske vlade imaju vrlo nejasne predstave o tome, u šta se pretvara taj uticaj u stvarnom životu. Pa onda, ko to i kime upravlja?

Drugo, mogu pokušati i vlada, i svi u državi misleći ljudi, da izvuku nauk iz istorije. Istorija - to je veoma dobra škola života. Ali, zato se istorija mora znati. Nju savršeno znaju oni, koji upravljaju svetom. Ali je za većinu ljudi, uključujući i vlade, istorija države u kojoj žive nepoznata, čak i više od toga, izvitoperena je. Na primeru Rusije, to se može dobro videti.

*****

Ne tako davno u školama, naučnim ustanovama, umetnosti, posebno u literaturi, ma i uopšte svuda, tvrdilo se da je užasan bio život naš baka i deka u carskoj Rusiji. Većina je u to slepo verovala. Većina je ne samo verovala, već se i divila onima koji su nas izveli iz užasa carizma.

Heroji, idoli, za mnoge su postali komesari u kožnim jaknama. Simbolom mračnjaštva - popovi.

Kad odjednom, na naše oči, uočite, ne posle dva-tri pokoljenja ili stoleća, već neposredno pred našim očima, istorija se izmenila.

Komesari u kožnim jaknama, ispostavlja se, bili su razbojnici, nad narodom se vršio genocid. A mi smo, posle carizma, živeli u najužasnijoj, najtotalitarnijoj državi na svetu. Iznova je većina u to poverovala. I iznova se većina oduševljavala onima koji su ih izbacili od jarma totalitarne države.

Ne nameravam da ocenjujem koji je od režima gori, koji bolji. Želeo bih da mi, svi zajedno, promislimo o neverovatnoj pojavi promenjene, do krajnjih granica izmenjene svesti, u vrlo kratkom vremenskom periodu. Da li ste se zamislili nad tim zašto se ona tako menja? Da li se promene dešavaju same od sebe, ili pod nečijim uticajem?

Ovde nije uopšte teško dosetiti se: na našu svest su već odavno, i to sa lakoćom, uticali, a utiču i danas. Mi smo - kao pokusni kunići u nečijim rukama.

Takmiče se među sobom samo majstori uticaja. Oni nas i čine nesposobnim da pojмимо istorijsku zbilju.

Ma, hajde da barem pokušamo da saznamo, kakva je ta stvarnost zaista. Pokušajmo da ustanovimo istorijsku zbilju, ne preko nečijih reči, već sopstvenim promišljanjem.

Obratite pažnju, možemo svaki dan da gledamo na televiziji po nekoliko emisija o tome - kako žestoko varaju muževi žene, i obrnuto. Predlažu nam da pretresamo masu beznačajnih problema, ali, ne daj Bože da dotakne neki političar, novinar ili pisac ozbiljnu temu. Može samo da promakne i trenutno će se izgubiti u haosu spletki, rafalnoj paljbi serija, psihodeličnih reklama i kleveta.

Neophodna je ozbiljna analiza proživljenog, kritička analiza sadašnjeg stanja života ljudi na planeti, kao i izrada plana za budućnost. Nužna je nova ideologija. Ideologija koja ne sukobljava cele narode, već ih objedinjuje.

Ako se hiljadu puta kaže da je ona neophodna, čak iako se vrisne hiljadu puta, neće se pojaviti. Ako se okupe svi vodeći naučnici sveta i sednu da je uobliče, takođe ništa neće uspeti. Biće samo beskonačno sporenje.

Kada bi nauka mogla da stvori takvu ideologiju, ona bi je već odavno predstavila bar u jednoj zemlji.

Anastasija! Sada više nije važno, ko je ona. Važno je nešto drugo.

U pozadini dešavajućih bahanalija, Anastasija je podarila svetu ideju zavičajnih imanja. Sad već postaje jasno - običnim rečima je izložila filozofiju, novu ideologiju, koja se sačuvala i ostaje nepokolebljivo u ljudskim srcima od vremena stvaranja sveta.

Imperator i prosjak, hrišćanin i judejac, musliman i šintoist, Rus,

Kinez ili Amerikanac, najveće spokojstvo Duše i blagodat, uvek su nalazili u okrilju Božanske prirode.

Filozofija Anastasijina je - filozofija spajanja, ne na rečima, već na istinskim potrebama različitih naroda. Kako je pokazao život, prihvataju je ljudi različitih nacionalnosti, uključujući i Jevreje. Imam o tome dokumentovana svedočenja.

Predlažem da se svestrano prouče njene ideje, njena filozofska stremljenja, jevrejskim analitičarima, hrišćanima i ideolozima patriotskih pokreta. Vođama i redovima velikih i malih konfesija. Sama rasprava - već je stvaralački proces, koji može da dovede do jedinstva suprotnosti. Koji može da dovede do **»zajedničkog stvaranja i radosti za sve od posmatranja njegovog«**, kako je to želeo Bog.

*SKINITE
SA KRSTA
ISUSA HRISTA*

Odmah ću reći: ne treba mešati učenje Isusa Hrista, požrtvovani rad starih monaha ruske crkve, sa onim okultnim ispraznim ritualima sa kojima se sada sudaramo. Može se i najdivnije učenje okultnim postupcima osujetiti.

Kao što i sami shvatate, Isus Hrist nikakve veze sa njima nema.

I ne samo to, On Sam do danas visi na krstu, zahvaljujući nastojanjima okultista i našem neshvatanju.

Nisam slučajno nekoliko poglavlja posvetio moći energije ljudske misli, uz čiju pomoć ljudi mogu da uobličavaju vizije. Ako je to jasno, recite, koja je najupečatljivija slika Isusa Hrista u vašim mislima, u mislima većine verujućih? Ispitivanje pokazuje da je to slika Isusa Hrista, razapetog na krstu.

Prikaz raspeća, videćete u svakom pravoslavnom, katoličkom hramu. Ko je i sa kojim ciljem osmislio ovakav okultni postupak? Da li je želeo sam Isus Hrist da upravo ovaj prikaz bude najbitniji, natkriljujući sve ostale? Sigurno da ne!

Ali mi, baš mi, silinom svojih misli nastavljamo da oslikavamo raspeće, uočite, ne vaskrsnuće, već raspeće. I celivamo mi, ne vaskrsnuće, već raspeće. Samim tim, držimo Ga na krstu.

Taj najjednostavniji okultni metod, koristi energiju kolektivne ljudske misli pri oblikovanju slika.

Nastavljaće da visi na krstu Isus Hrist dokle god ne shvatimo i ne skinemo Ga svojim mislima. Sve dok ne prestanemo da podležemo okultnim smicalicama.

Još od vankada, pri oblikovanju religija, žreci su nastojali da u svaku od njih utemelje svoje okultne rituale i učenja.

Bilo koja religija, čak i najsvetlija, prizivajući na dobro i dostojanstveno, uz primenu žrecima oblikovanih finih i neosetnih razlika, postajala je za njih najmoćnije oružje-mehanizam. Uz pomoć tog mehanizma, oni su u potpunosti potčinjavali cele narode, huškajući jedne protiv drugih, sve do potpunog samouništenja. Tako je bilo, a tako jeste i danas. U mnogim religijama i danas su prisutni okultni rituali i učenja čija je suština, mera uticaja na čovečanstvo, poznata samo žrecima.

Projekcija raspeća Isusa Hrista mislima mnoštva ljudi, dešava se zahvaljujući okultnom ritualu.

Ali, i sami ljudi, ostvarujući sličnu projekciju, a tačnije -

njihove Duše, biće raspete dokle god budu projektovani raspeće.

Kolektivna misao o raspeću toliko je jaka, da prodiere čak i u tela savremenih ljudi. Krvave rane Isusa Hrista povremeno se pojavljuju na telima nekih verujućih, a nazivaju ih »zagonetkom stigmata (žigosanih)«. Mnogi naučnici smatraju da su stigme - krvave rane - posledica psihičkog oboljenja. Ja bih na to dodao, to je oboljenje ne pojedinačnog čoveka, već dela društva, a prvostepeni uzrok njegov jeste žrecima iznedren okultni ritual.

Međutim, umesto da se do kraja razjasni ta pojava, preduzimljivi ljudi izgrađuju na njoj svoj biznis.

Tako, na primer, u argentinskom gradu San Nikolas, živi žena-stigmatik, Gledis Mota, a oko njene kuće se odvija živa trgovina svim što je neposredno ili posredno sa njom povezano.

Sibirski starac je rekao:

- Međusobno ubijanje ljudi, kao i to što vi nazivate terorizmom - posledica je žrečkog učenja, ukorenjenog u mnoge velike i male religiozne konfesije.

Oni su ti koji su osmislili učenje o tome da je istinski Božanski život čovekov ne na Zemlji, već negde, u drugoj dimenziji. To su oni osmislili sliku Raja, izvan Bogom sazdanе Zemlje. Zahvaljujući toj doktrini, kod mnoštva religioznih fanatika izbija nipodaštavanje zemaljskog života, i oni su spremni, da uz potpuno neprimetan uticaj na njihovu psihu, ubijaju sebe i druge.

Mnogim rečenicama, različitim rečima pokušava da saopšti tu informaciju Anastasija. Neće svi razumeti izrečeno Anastasijom. Neće svi razumeti moje reči. Ti, Vladimire, i tvoji čitaoci, treba brižljivo da promislite o rečenom, da izvedete svoje primere i zaključke. Razni jezici, stopivši se u jedan jedinstveni, uzmoći će da oslobode ljude.

Pogledajte pažljivo sadašnje ratove i teroristička ispoljavanja i jasno ćete videti uticaj čudovišne doktrine.

*****

Sibirski starac je govorio još neko vreme na tu temu. On, kako mi se učinilo, malo uzbuđen, ponekad je zaustavljao svoju priču, ubrzano gladio viseći na grudima komadić kedra, i iznova se vraćao na to da mi sami moramo da otkrijemo i osetimo pojavu okultnih rituala i učenja.

- Nikakvi učitelji duhovni neće moći da izbave od njih ljude, ukoliko ljudi ne počnu sami da razmišljaju i ne nauče da ih raspoznaju - govorio je deka.

Meni se čini da sam shvatio značenje njegovih tvrdnji, i odlučio sam da razmotrim pojavu terorizma u našem životu. U budućnosti, biće neophodno da zajedno to razjasnimo. Ja ću tek započeti.

TEROR

Dakle, poslednjih godina mnoge zemlje je zapljusnuo talas terorističkih napada. Kod ljudi koji danas žive na Zemlji, još nisu izbrisani iz sećanja tako krupni, u svetskim razmerama, događaji, kao što je 11. septembar 2002. godine u Americi. Užasan teroristički akt izvršen je i u našoj zemlji nedavno. Od 23. - 26. oktobra 2002. godine, teroristi su zarobili više od osam stotina ljudi koji su došli da pogledaju mjuzikl »Nord-Ost« u moskovskom Teatarskom centru na Dubrovki.

Između ta dva velika teroristička napada, dogodili su se i manje »slikoviti«, u raznim delovima sveta, odnoseći ljudske živote.

Svaki put su vlade raznih zemalja gnevno osuđivale teroriste. Specijalne službe dokazivale su neizbežnost kažnjavanja krivaca i primenu sve ozbiljnijih mera predostrožnosti.

Već je stvoren međunarodni savez za borbu protiv terorizma. Međutim, teror se ne smanjuje ni dan danas. Naprotiv, postaje sve savršeniji i sve rasprostranjeniji u svetskim razmerama. Stiče se utisak da i vlade i specijalne službe mnogih zemalja, neko sve vreme majstorski upućuje na pogrešan trag.

Istinski izvor i glavni organizator mnogih terorističkih napada koji se događaju u svetu, bio je tek ovlaš spomenut u Rusiji tek nedavno.

U vreme otimanja talaca od 23.-26. oktobra, bilo je prikazano mnoštvo komentara i intervjuva na vodećim televizijskim kanalima.

Između ostalog, puštena je informacija kriznog štaba. Predstavio ju je zamenik ministra unutrašnjih poslova Rusije. Sedi, uspravni čovek, govorio je odrešito, skoro vojnički. U njegovom govoru nije bilo reči-poštapalica, ni reči-zvukova tipa: »e-e-e, pa«. Rečenice su mu se odlikovale osmišljenošću i osećajnošću, a to je značilo da njegova misao radi dovoljno brzo i tačno. Upravo je on jedan od prvih koji je objavio: »Imamo posla sa religioznim fanaticima«. Mnogi na tu rečenicu, verovatno, ni pažnju nisu obratili. Za malobrojne, poimajuće, ona znači: »Prasnu grom iz vedra neba«. Prvi put je, pa još iz usta zamenika ministra unutrašnjih poslova, bila nazvana pravim imenom jedna od glavnih osnova terorizma.

Posle terorističkog napada, bila je javno izgovorena još jedna misao: »Islamski fundamentalizam«. Počele su da se šire glasine o tome, da su islamski fundamentalisti objavili rat hrišćanima i judejcima, a određeno, Izraelu, Rusiji i Americi.

Postavlja se pitanje: kako se boriti sa religioznim fanatizmom? Predlažem da se smirimo i proučimo stanje dobro razmislivši.

Pre svega, hajde da ustanovimo, da li je religiozni fanatizam svojstven isključivo islamu, ili postoji i u drugim religijama? Naravno da postoji. Prisetimo se istorije. Setimo se mnogobrojnih krstaških

pohoda hrišćana. Setimo se slike »Bojarka Morozova«. Setimo se imena mnogih mučenika, spremnih da zarad nekakvih religioznih dogmata, žrtvuju sopstveni život. Posle smrti, oni su uzdizani u rang svetaca.

Savršeno očevidana postaje činjenica, da ne religija u celosti, sama po sebi, već određeni dogmatičari odomaćeni u različitim religijama, primoravaju ljude da prenebregavaju sopstveni život. Religiozni fanatik-smrtnik je uveren, naprotiv, da on ne potcenjuje život, već da prelazi u pravi pravcati.

Kako dolazi do toga? Među verujućima, nije važno da li su muslimani ili hrišćani, uvek se može izdvojiti grupa koja je najprivrženija nekim dogmatama. Nadalje, uz pomoć okultnih rituala još se može pojačati njihova vera, dovodeći je do fanatizma. Na taj način dobija se biorobot, verujući u nešto što sam ne može da vidi, niti je u stanju logikom da spozna.

Zatim oni koji poznaju zakone psihe, savršeno uočavaju koje se dugme na biorobotu može pritisnuti i - pritisnu ga. Ne prstom, naravno. Naprosto se označava objekat koji treba uništiti zarad sjajnog života. Bioroboti počinju sami da razrađuju operaciju uništenja i sprovode je. Sopstveni zemni život za njih smisla više nema. Jer, oni su uvereni u sopstveni prelazak u bolji, nebeski život.

I dokle god postoji doktrina o sreći, ne na Zemlji, već negde drugde, nikakve specijalizovane službe i armije neće likvidirati teroriste-smrtnike.

Hajde da zamislimo sledeću okolnost: specijalne službe vodećih država su se udružile, i zajedničkim naporima uništile sve teroriste, do poslednjeg. Ma, šta će to promeniti? Izrodiće se novi. Jer, postoji doktrina koja ih proizvodi.

Gde je onda izlaz? Svakako, tradicionalne mere predostrožnosti treba preduzeti. A istovremeno sa tim, neophodno je pojmiti pogubnost i likvidirati doktrinu, koja rađa sve nove i nove teroriste-smrtnike.

Shvatiti! To je sada najvažnije! U protivnom će se borba sa terorizmom pretvoriti u anegdotski slučaj.

Zamislite ovakvu okolnost: religiozni fanatik, terorista-smrtnik, otima avion i usmerava ga ka nekom značajnom objektu, u prenaseljenom gradu. Sa teroristom se vode pregovori, obaveštavaju ga da su spremni da ispune neke njegove zahteve. Ali, pregovarači čak ni ne sanjaju da zahtevi religioznog fanatika nisu njegov cilj. Njegov cilj je - poginuti i uzneti se u njim zamišljen, nezemaljski Raj.

Dogmata nezemaljskim Rajem utiče i na nevernike. Taj dogmata se projektuje kroz kolektivnu misao ljudi različitih veroispovesti. On izvršava najpogubniji uticaj na celu ljudsku zajednicu, već ne samo jedan milenijum.

*****

Ovo, što ću sada reći, može se učiniti neizvodljivim, čak fantastičnim. Ipak, jedino rešenje problema bez krvoprolića može biti sledeće:

Patrijarsima, muftijama, starešinama religioznih struja, i pre svega, hrišćanima – pravoslavicima i katolicima, muslimanima, nužno je hitno okupljanje na crkvenom saboru, da pažljivo procene nastalu u svetu situaciju, i izmene životno uništavajuće doktrine u svojim religioznim učenjima. Treba pomoći religioznim fanaticima da iznova steknu ljudski odnos prema svetu i – neophodno je objaviti: »Ovde je, na Zemlji, a ne negde tamo, Otac«.

A ako se duhovne vođe ne okupe? Ukoliko ne sačine ovakvu objavu? Ništa strašno.

ONA JE VEĆ NAPRAVLJENA!

Zaista, deklaracije lidera duhovnih konfesija, poput: »hajde da živimo složno« – više nikoga ne dotiču. Samo izjavama da mi nemamo nikakvu vezu sa terorom, već malo ko veruje – preko je potreban mnogo oštriji iskorak.

Rekao sam da ovakav sabor i njegova objava mogu biti procenjeni kao neostvarivi. Onda, hajde da razmislimo: zašto se tako jednostavno i istinsko delovanje čini toliko fantastičnim?

Zašto ne verujemo u to da istaknuti duhovni ljudi, ovlašćeni visokim rangom, mogu jednostavno da se dogovore međusobno?

Ukoliko oni ne mogu da se dogovore, šta onda očekivati od običnih vernika?!

Ako oni nisu u stanju da se dogovore sami, onda je preko potrebno pomoći im uz pomoć zdravomisleće javnosti i vlada.

Moraju da se dogovore! Ukoliko se to ne desi, progovoriće svom silinom bombe.

Neka govori radije razum ljudski. Razum dece Božije.

*****

Na prvi pogled se može učiniti da pozitivne promene u Rusiji, pa i u drugim zemljama, po ideji Anastasijinoj, mogu da se dese samo posle dužeg vremenskog razdoblja, pošto se čovekova svest menja postepeno. Ipak, praksa je pokazala da se kod mnogih čitalaca ona menja u trenutku.

Hajde da pogledamo šta bi se desilo sa Čečenijom, ukoliko bi vlada Rusije i državna Duma razmotrile i donele zakon o dodeli hektara zemlje svakoj porodici koja to želi, radi stvaranja svog imanja – onakvog, kakvim ga je opisala Anastasija.

Šta bi se desilo sa Čečenijom? Evo šta:

Dvadeset hiljada izbeglica koje već tri godine sa celim porodicama žive pod šatorima, dobilo bi svoja imanja.

Za tri godine isti ti šatori, koji se i sada nalaze u prljavim kampovima, danas bi već bili u predivnim vrtovima. A poneko bi već i kuću uspeo da izgradi.

Ko sprečava da se ovo ostvari sada? Onaj, kome donosi veću korist ne mir, već nešto drugo. Onaj, koji pokušava da ne dopusti bilo kakve pozitivne promene u Rusiji.

Uzaludan trud, momci! Teško da neko od vas čak i maglovito može da zamisli ko je to Anastasija, kojih je ona sila oličenje.

Jedno ću reći: neće ona naprosto stvoriti to što je naumila, ona je već stvorila osmišljeno. Sada se dešava materijalizacija, vaše suprotstavljanje tome je potvrda. Prljavštine kod svake izgradnje biva, ali ga potom obavezno uklanjaju i sade cveće.

MNOGOBOŠCI

Osnovne optužbe na Anastasijinu adresu grade se na tome da je ona - mnogobožac. Bez ikakvih dokaza ili razmatranja iznetih usamljenicom iz tajge ideja. Iako je Anastasija tačno i jasno sebe nazvala vedruskom.

A šta sledi iz toga što je mnogobožac? Japan je i sada gotovo mnogobožaćka zemlja. Rimska imperija je u periodu svoga procvata takođe bila mnogobožaćka. Naši očevi i majke isto su bili mnogobošci, pri čemu, ne jednostavno mnogobošci. U periodu procvata Egipatske države, Rimske imperije, u Rusi je još bila na snazi vedska kultura.

Da li treba da se dičimo svojom mnogobožaćkom istorijom, svojim poreklom, ili treba da se stidimo?

Nama usaduju da moramo da se stidimo svoga porekla.

Reči »mnogoboštvo«, »mnogobožac«, preobraćene su u reči-simbole. Simbole nečeg lošeg, užasnog. Reč »hrišćanin« - takođe je postala reč-simbol. Ali ona simbolizuje duhovnost, poredak, prosvetljenost uma, približavanje Bogu.

Danas možemo da posmatramo tip čoveka-hrišćanina. Po plodovima njegovog delanja da sudimo o vrlinama.

Možemo po sopstvenom današnjem načinu života da procenjujemo... Ma, ne možemo mi ni o čemu da sudimo! Mi naprosto ne možemo da ga uporedimo sa tako pogrdno oslikavanim načinom života naših otaca i majki - mnogobožaca. Od nas ga skrivaju.

Sve u svemu, iz prikazane nam istorije o našoj zemlji, nama su usadili sledeće.

Naši preci su bili nekakvi grozni tamni ljudi, ali dođoše prosvetitelji, donesoše ideologiju, razrađenu u Izraelu - hrišćanstvo.

Ruski knez Vladimir uze i pokrsti celu Rus.

Nedavno smo proslavili hiljadugodišnjicu pokršćavanja Rusi. A šta je to hiljadu godina? Tren u odnosu na milijarde godina. Ali, zamislimo ne tren, već jedan dan. To je veoma važno - umeti zgusnuti vreme. Sad ćete videti šta se sa tim dešava.

Budite se u prekrasno sunčano jutro i ugledate goste na pragu vašeg doma. Gosti vam pričaju o tome da su vaši roditelji loši, užasni, mnogobošci, a treba biti hrišćanin i ne sa prirodom opštiti, već grehe svoje prikrivati, zato što su roditelji vaši toliko zgrešili, da je i na vas greh prenet.

Momentalno se saglašavate sa tvrdnjama pridošlica, idete za njima u hram, celivajući im ruke. Molite od njih blagoslov i trudite se da čak i ne pomislite na roditelje svoje. Brišete ih iz svoga sećanja, zadržavajući samo poimanje - »mnogobošci su užasni«.

Eto, takva se slika dobija pri živopisnom sažimanju vremena.

U hiljadu proteklih godina, usmeravaju našu pažnju na masu različitih događaja: prepričavaju, ko je s kim vojevao, kakve su se predivne gradile građevine, ko se s kim ženio od kneževa ili careva, ko je i kako na vlast došao. Ali, u odnosu na naše roditelje, njihovu kulturu, to nikakvu važnost suštinsku nema. Svi ostali događaji, kataklizme i nesreće, jesu samo rezultat osnovnog - izdaje svojih roditelja.

»Ma, mi nismo izdali roditelje - reći će neko - događaji su se odigravali pre više od hiljadu godina. U to vreme su živeli potpuno drugi ljudi«.

Šta ću, mogu da prepričam, rastegnem vreme, ali se suština, bez obzira na sve, neće izmeniti, da tako kažem.

Vaša daleka, veoma daleka pramajkica, bila je mnogobožac. Ona je volela i poimala prirodu. Ona je poznavala Vaseljenu i značenje izlazećeg sunašca. Ona je rodila vas... Vas, dalekog-dalekog, rodila je u prekrasnom vrtu. I radovala se vaša lepotica-pramajkica vama, i vaš otac je bio srećan zbog pojave vaše.

I, želeli su oni, vaši praroditelji, da vi, drevni - daleki od vas sadanašnjeg, naćinite prekrasno prostranstvo još savršenijim. Ućinili su tako, da bi stiglo to predivno prostranstvo do vas sadašnjeg. Stiglo, poboljšavajući se iz pokoljenja u pokoljenje, da biste vi današnji, mogli da živite na Zemlji preobraćenoj u Božansku rajsku planetu. Oni su to ćinili upravo za vas.

Oni su bili mnogobošći, i mogli su da razumeju kroz prirodu misli Boćije. Vašci daleki, veoma daleki mama i tata su znali, kako vas ućiniti srećnim. Oni su znali, zato što su bili - mnogobošći.

Vaš otac je poginuo u neravnopravnom boju sa belosvetskim plaćenicima, boreći se za vašu budućnost.

Vašu mamu su spalili na lomaći zato što nije htela da zameni vašu prekrasnu budućnost za današnji dan.

Ali je današnji dan nastupio...

I potomci mnogoboćaca danas na kolenima skrušeno celivaju ruke potomćima onih, koji su spaljivali njihove majke i ubijali oćeve.

Celivaju i pišu stihove o nepokorenosti Rusije. Pevaju pesme o ruskom duhu, ropski puzeći na kolenima već drugi milenijum.

Kakva sloboda? Osvestite se, vi koji se nalazite pod hiljadugodišnjim jarmom, omamljeni kao narkotikom, stranom ideologijom!

Osvestite se, ko je u stanju, i promislite: kako se moglo desiti da Anastasija - sibirski usamljenica, Ruskinja, rekavši svega nekoliko reći o ruskoj istoriji, odmah naleti na otpor, i to ne bilo gde, već upravo u Rusiji?!

Ukoliko ova zemlja, kako mi smatramo, nije obuzeta stranim ideolozima, ko onda pruža otpor? Proizlazi da se sami Rusi opiru ćak i spomenu na svoju prošlost, na svoje roditelje. Bukvalno, kao da su oni - Rusi - sasvim mozak izgubili!

Ma ne, nisu sasvim, i o tome svedoče mnogobrojna pisma, pesme, stihovi, milionski tiraži knjiga sa iskazima Anastasijinim.

Srca Rusa počinju da kucaju jednodušno sa srcima njihovih dalekih i bližih roditelja, koji su maštali o sreći svoje dece. Na odupiranje navode plaćenici i njihovi pomagači. Koji plaćenici? Koji pomagači plaćenika?

A vi, šta - zar ozbiljno mislite da je promenu načina života celog ruskog naroda svojom rečju izmenio nekakav ruski knez, po imenu Vladimir? A uz to još i ne baš učvršćen na svom kneževkom tronu. Te tako, sedeo-sedeo i odjednom reče: »Ja, braćo, mislim da svi morate da zaboravite kulturu svojih roditelja i da budete preobraćeni u hrišćane«.

A narod je sa oduševljenjem odgovarao: »Da, svakako, dosadila nam je kultura naših predaka, hajde kneže, pokrsti nas«.

Apsurd? Naravno, apsurd. U stvari, knez Vladimir je isprva pokušavao da ojača svoju vlast izmenom religioznog pogleda na svet drevnih Slovena, stvorivši zarad tog cilja panteon mnogobožaćkih božanstava. Međutim, mnogobožaćka verovanja nisu mogla da blagoslove novostvorene socijalne odnose: da opravdaju imovinsku i socijalnu nejednakost, eksploataciju čoveka čovekom, »bogoustanovljenost« kneževske vlasti. To je primoralo kneza Vladimira, da zarad zadovoljenja svojih političkih ambicija, izabere tuđu religiju za ruski narod. I nije tajna da je izbor pao na vizantijsku varijantu hrišćanstva, budući da je ona predviđala faktičku podređenost sveštenstva kneževskoj vlasti, bez obzira na pravnu potčinjenost Konstantinopoljskom patrijarhu. A nas su uveravali da je on to učinio u korist prosvećivanja i blagostanja Rusi.

Svi mi znamo da je promena ideologije skopčana sa kataklizmama i krvoprolićem. Ali, u ovom slučaju se desila ne prosto promena ideologije, već su naglo izmenjene religija, kultura i način života, kao i socijalno uređenje.

Ukoliko bi se upoređivalo to što se događalo u tim vremenima sa revolucijom 1917. godine, ono je bila »revolucija na kvadrat«. Ako je i proizašao posle ove revolucije krvavi građanski rat, onda je onaj predašnji bio »građanski rat na kvadrat«.

Ali, građanskog rata u ta davna vremena nije bilo. Nije bilo naprosto zato, što su u mnogobožaćkoj Rusiji postojali samo mnogobošci. Nama govore o opiranju, uključujući i oružano suprotstavljanje hrišćana sa mnogobošćima Rusi. Ali ako je cela Rus bila mnogobožaćka, otkud se pojaviše tada u Rusi hrišćani? Stigli su s plaćenicima spolja. Knez Vladimir je do tog vremena bio daleko od najmoćnijeg kneza. Razume se, knez je imao uza se plaćenu družinu. A nama je poznato iz istorije, da je čak i za malo ozbiljnija vojna dejstva ta družina bila nedovoljna. Uvek je bila preko potrebna podrška naroda. Narodna vojska u Drevnoj Rusi je uvek bila osnovna vojna sila.

Ali, o kakvoj se narodnoj vojsci može govoriti, ukoliko je ceo narod

bio protiv pokrštavanja?

Plaćenici spolja? Naravno! Ma, teško da je u kneževskoj blagajni bilo toliko sredstava da se iznajmi cela armija i plati njen rad. Razume se da ih nije bilo! Ali ih je on dobio. Od koga?

Od patrijarha Rima koji su do tog vremena postali dovoljno bogati, kao i iz drugih pokrštenih zemalja.

Na taj način je, pre hiljadu godina, polu-ruski knez Vladimir u zamenu za učvršćivanje svoje vlasti, dozvolio da se u Rusi sprovede propaganda, nameštaju intrige i provokacije od strane stranih emisara. A zatim da se izvrši fizičko nasilje nad ruskim narodom.

Rus se pokazala čvršćom od Rimske imperije, i propagandi nije baš lako podlegala. Upravo tada je bila ustanovljena, uz preko potrebne plaćenike, kneževska družina, i uz pomoć plaćenika je uništen deo nepokornog stanovništva.

To je samo jedno od mogućih tumačenja, mogu reći zastupnici suprotnog mišljenja. Ne, gospodo ideolozi, to je istorijska objektivnost. Nju je moguće dokazati i bez posedovanja zadivljujućih moći Anastasijinih i njenog poznavanja istorije. Sada vam to mogu dokazati i ja, prosečan čovek, što znači da se i mnoštvo običnih ljudi može takođe snaći u tome.

Recite, gospodo sledbenici okultnih ideologija, koliko ste miliona ruskih očeva i majki vi spalili živih na lomačama? Navedite svoju brojku, makar i umanjenu. Ili ćete reći: nije bilo toga, nismo spaljivali? Bilo je! To se i u vašim izvorima spominje. Prisetite se.

Na skupštini već u 15. veku, zavolški* mudri starci su postavili pitanje ukidanja smrtne kazne jereticima. Uočite, već je prošlo pet stotina godina od pokrštavanja, a Rusi su se još uvek suprotstavljali. Kaznu nisu ukinuli, a starce zavolške zadesila je teška sudbina.

A ukoliko vi hoćete da smatrate mnome rečeno samo kao moguće tumačenje, molim lepo.

Samo, hajde da onda tretiramo kao moguću verziju i vaše tvrdnje i da ih uporedimo.

Pri poređenju se može odmah opaziti da vaša verzija ne podleže nikakvoj logici: ona je zasnovana samo na tvrdnjama koje vi zahtevate da se prihvate kao istina. Pri tom, ne možete da stavite na uvid nikakva dokumenta koja bi potvrdila, na primer, prinošenje ljudskih žrtava - mnogobožaca Rusi.

Pokažite narodu arheološka svedočanstva, iskopajte žrtvenike. Nećete uspeti, zato što ih nije bilo.

Pokažite knjige mnogobožaca u kojima su oni iznosili svoje poglede na svet. Neka ljudi sami uporede kulture dve civilizacije.

Nećete da pokažete? Zašto? Pa, zato što će upoznavši se sa tekstovima, ljudi pojmiti svo bezumlje današnjeg načina života.

Dakle, dokaza za vaše utopističke verzije nemate, te zato i zahtevate od svih - veruj i kraj. Veruj nama, a ako nećeš, prilepiće ti

etiketu nevernika, neduhovnog čoveka.

Potvrde o tome da je Rus bila pokorena uz pomoć intriga i sile, postoje. Neću navoditi njihov dugački spisak, kao primer ću ispričati o jednoj.

Od tog doba do današnjeg dana, Rus se može smatrati pokorenim. I danas u Rusiji preovladava strana ideologija. I danas Rusija plaća danak. Samo je oblik isplate drugačiji - prebacivanje kapitala, prodaja bogatstava, prevlast stranih nekvalitetnih prehrambenih proizvoda. I danas se veoma brižljivo prati ideološka

---

*zavolški - koji su preko (s one, leve strane) Volge

Zavolžje - područje s leve strane reke Volge

komponenta.

Samo jedno spominjanje kulture Drevne Rusi stavlja u pokret mehanizam protivdejtava. I ne prestaju intrige i napadi na Anastasiju.

Pričate o slobodi govora, pa zbog čega se onda toliko bojite reči njenih? Nastojite da oklevetate i da ne dozvolite narodu da se upozna sa kulturom svoje zemlje? A evo zašto.

Kultura naših predaka je predivna, radosna i visoko duhovna!

*****

U svojoj prethodnoj knjizi, koja ima naslov: »Zavičajna knjiga«, naveo sam priču Anastasijinu koja je pripovedala o obredu venčanja dvoje zaljubljenih. Pre samo dve hiljade godina taj obred je još postojao u Rusi. Posle tog objavljivanja, sledili su zaključci naučnika, istraživača. Već sam govorio: u poslednje vreme kazivanja Anastasijina proučavaju naučnici raznih pravaca nauke. Jedni to čine otvoreno i čak nastoje da objave svoje radove, dok ih drugi prosto šalju u Fond radi proučavanja. Da ih ne bih podvrgao napadima, neću ovde navoditi prezimena. Navešću samo srž nekih izjava:

*****

»Obred venčanja, postojeći u kulturi drevne Rusi, pokazan Anastasijom, predstavlja jedinstveni neprocenjivi dokument, koji svedoči o najvišem nivou znanja drevnih Rusa. Ceo obred je zasnovan ne na verovanjima u natprirodno, već upravo na poznavanju onoga što mi danas nazivamo natprirodnim.

Pojedinačne elemente tog obreda moguće je videti u različitim narodnostima i danas. Ali u savremenom predstavljanju, ti elementi nose čisto ritualni, neosmišljen i nepotpun karakter, te stoga ne doprinose učvršćenju saveza dvoje zaljubljenih u onoj meri, u kojoj bi mogli biti

delotvorni, uz njihovu osmišljenu primenu.

U savremenom njihovom obavljanju, neki od njih se čine besmisleni, zasnovani na nekakvim sujeverjima, te u najboljem slučaju prelaze u red takozvanih ezoterijskih postupaka. Predstavljen Anastasijom, obred privodi neosmišljenost ka promišljenosti izuzetne svrsishodnosti, i govori ne toliko o znanjima, koliko o nenadmašnom stepenu duhovnosti koje je prethodilo našim slovenskim pokoljenjima.

*****

Pri uporednoj analizi današnjih svadbenih postupaka i obreda predstavljenih Anastasijom, javlja se osećaj da su savremeni obredi pre svojstveni nerazvijenom prvobitnom društvu, a da je drevno-ruski - najuzvišeniji, po svim merilima civilizacijskim.

U nizu narodnosti, među njima i ruskoj, postoji ritualni čin - obasipanje mladog venčanog para zrnima. Jedna od majki mladenaca, baka ili rođaka, prosipa zrnevlje pre ulaska mladih u dom, ili baca zrna pravo na mlade, sluteći ovim činom blagostanje buduće porodice.

Ovakva savremena delanja mogu se pripisati sujeverju ili ezoterici. Drugi smisao ona nemaju. Kako pronaći njihov smisao ako pavši na pod, asfalt ili put pred ulazom u kuću, semenje istog trenutka biva izgaženo?

U ritualu predstavljenom Anastasijom, takođe se odvija postupak sa zrnima. Ali on nosi u sebi istovremeno nekoliko tačno smišljenih svrsishodnih zaduženja. Svi, došavši na venčanje kod mladenaca - rođaci, poznanici i prijatelji - donose sa sobom semenje najboljeg rastinja i svako svojom rukom zasađuje doneseno zrnice, na određeno mladencima mesto.

Ukoliko se govori o materijalnom blagostanju, ono se ne pretpostavlja, već se istinski i postiže tim činom. U veoma kratkom roku, za sat ili dva, mladenci dobijaju i budući vrt, koji čine najbolji plodonosni, bobičasti nasadi, i povrtnjak i zelenu živicu, uokvirujuću njihovo prostranstvo.

*****

Nije manje važno ni drugo, psihološko stanovište ovog postupka. Mnogi od nas mogu da uoče poboljšanje psihičkog stanja pri odlasku u prirodu. Prijatni osećaji pojačavaju se pri dodiru ne sa bilo čijim baštenskim nasadima, već upravo sa onima koji pripadaju tebi. Kakva mora da je snaga duha, stepen emocionalnog stanja čovekovog koji je zakoračio u vrt, u kom su svako drvce, žbunić, travka, stvarani kao dar tebi od tvojih roditelja, rođaka, prijatelja - možemo danas samo da nagađamo. Zato što teško da neko od danas na Zemlji živućih ljudi može da ima slično prostranstvo.

Po svemu sudeći, nije samo materijalno blagostanje, već su upravo unutarnje pozitivne emocije kao posledica ovakvog čina, igrale najbitniju ulogu.

*****

U savremenoj ezoterijskoj literaturi, mnogo se govori o energiji kundalini, o čakrama. Pružena informacija, u osnovi samo usredotočuje pažnju na moguće postojanje čakri. U postojanje energije ljubavi, energije polne privlačnosti muškarca i žene i obratno, malo ko sumnja.

Golema većina ljudi osetila je delovanje te energije na sebi. Ipak, ni teoretičari prošlosti, ni današnja nauka, ne skreću pažnju na mogućnost čovekovu da upravlja tom energijom.

U obredu predstavljenom Anastasijom, prvi put je pokazano kako čovek može da upravlja, preoblikuje i očuva tu energiju.

*****

Stvarno, mladi zaljubljeni materijalizuju, sišavšu k njima ili ušavšu u njih, energiju Ljubavi. Oni, uz pomoć te energije oblikuju vidljivo i opipljivo prostranstvo oko sebe. Oni zadržavaju tu uzvišenu energiju pokraj sebe zanavek.

Kako je to njima bilo moguće, a u našoj stvarnosti nije? Hajde da uporedimo postupke dva zaljubljena para - prošlog i sadašnjeg vremena.

Prosečni savremeni zaljubljeni par provodi vreme posećujući mesta za zabavu, osamljujući se u šetnjama i kod kuće, i najčešće još pre stupanja u brak ulazi u polnu vezu.

*****

Osnovni cilj većine zaljubljenih je ozvaničavanje njihovih odnosa u svetovnim institucijama ili u crkvi.

Kako pokazuju istraživanja, dovoljno jasne i opipljive planove budućeg života, zaljubljeni ne prave. Ukoliko neko i pokušava da odredi dalje zajedničko činjenje posle stupanja u brak, odluke imaju prilično apstraktni karakter. Kako primećuju psiholozi, svako se nada da će posle sjedinjavanja njihov život biti lepši uz partnera ili partnerku.

Svako se nada, da će se uzvišeno, životno ispunjavajuće stanje Ljubavi očuvati i posle stupanja u brak. Ali, Ljubav prolazi. Okružavajuće prostranstvo postaje obično i ne da više ni ne podseća na stanje zaljubljenosti, već počinje i da razdražuje svojim sivilom i primitivizmom.

Razdražljivost izbija i u odnosu jednog prema drugom. Malo ko

naslućuje da ta netrpeljivost nije zbog postupaka zaljubljenih posle stupanja u brak. Nezadovoljstvo nastaje usled neumešnosti da se upotrebi stanje Ljubavi.

*****

Kako se pokazalo u praksi, da se sačuva Ljubav ili makar uvažavajući odnos jednog prema drugome, nisu u stanju nikakvi svetski zakoni, niti bilo kakva religiozna zastrašivanja.

Sad hajde da razmotrimo delanje dvoje zaljubljenih iz prikazane Anastasijom priče, te da pokušamo da im damo logičko, naučno objašnjenje.

Pre svega, zapanjuje sama izjava Ljubavi:

»S tobom, prekrasna boginjo, mogao bih da stvorim ljubavno prostranstvo zanavek« - govorio je izabranici svojoj. Ukoliko je srce devičansko Ljubavlju odgovaralo, začuo bi se odgovor: »Moj bože, tebi sam spremna da pomazem u stvaranju veličanstvenom«.

Uporedimo ovo sa izjavom Ljubavi, prikazanom vodećim pesnikom, koja najtačnije oslikava suštinu savremenih odnosa prema energiji Ljubavi: »Ja vas volim, šta bih više od ovoga još mogao reći...«

Kao što možemo opaziti, u prvom izjašnjavanju trenutno se naslućuje jasno uslovljen uzvišeni čin - uobličavanje prostranstva Ljubavi. Istinski, naučna materijalizacija Ljubavi.

U drugoj izjavi se utvrđuje činjenica: »Ja vas volim«, ali se nadalje ne opaža delanje. On i ona naprosto ne znaju, kako i na šta da usmere energiju Ljubavi.

*****

Zaljubljeni iz priče Anastasijine saglasivši se jedno sa drugim, pristupaju uobličavanju prostranstva Ljubavi za sebe i buduće svoje naraštaje.

Oni se osamljuju, čak mogu i da noće u kolibi, napravljenoj na njima odabranoj parceli, ali u polni odnos neće stupiti. Šta je to, ritualno uzdržavanje?

*****

U religioznim verovanjima mnogih naroda na ovakva uzdržavanja se nailazi. Postoje ona i u svetovnom moralu. Mladi zaljubljeni ne treba da stupaju u polne odnose pre zaključenja braka ili venčanja. Ipak, velika većina zaljubljenih prenebregava religiozna zastrašivanja i društvene osude, stupajući u polnu vezu pre zaključenja braka u svetovnim

institucijama ili venčanja u crkvi. Zašto? Najverovatniji odgovor može biti: odsustvo logike u zahtevima društva i religije. Nedostatak razumljivog objašnjenja, a još tačnije, poznavanja suštine energije Ljubavi.

Energija Ljubavi pokreće ceo kompleks osećanja u čoveku, ubrzava misaone procese. I tu energiju možemo uporediti sa najvišom tačkom nadahnuća, koja podrazumeva dalje činjenje.

Zaljubljeni Drevne Rusi, blagodareći najvišem stupnju kulture ljudskih uzajamnih odnosa, znanjima, prirodnim načinom su usmeravali energiju Ljubavi i polnu privlačnost u podstrek za stvaranje prostranstva, zarad budućeg zajedničkog života«.

*****

»Nadmašiti ono što je stvaralo dvoje zaljubljenih pomoću naučnih istraživanja, teško da je moguće. Potvrđuje ovu pretpostavku i sledeća tvrdnja Anastasijina: "Neće snage imati svet učeni čak ni nešto slično predivnom imanju da utemelji, još i zbog toga što postoji zakon Vaseljene - sam Tvorac, Ljubavlju nadahnut, moćniji je od svih nauka Ljubavi lišenih" «.

»Logikom, osmišljenošću, najuzvišenijom duhovnošću i kulturom življenja, prožeta su sva delanja učesnika zbivanja prikazanih u priči Anastasijinoj o svadbenom obredu. I kako kljasto deluje pored njega savremena svadba, na kojoj je najvažnija trpeza, sa obilnim prožduranjem hrane i ispijanjem alkohola«.

»Predstavljene Anastasijom priče, obredi drevni mnogobožački, ili, kako se izrazila Anastasija, vedske Rusi, svojom emocionalnom, misaonom i informacionom zasićenošću, prevazilaze sve ranije poznate nam drevne priče, koje karakterišu istorijsku prošlost. Pred njima blede čak i najpoznatije«.

»Svojim pripovedanjima o vedskoj Rusi, Anastasija nam stvarno otkriva visoko duhovnu kulturu, nepoznate nam ranije civilizacije. Iz korena menja u nauci postojeće predstave o istoriji, ne samo naše zemlje, već i celog čovečanstva.

Tako neočekivan i temeljan preokret, jednostavnost sa kojom je urađen, zbunio je mnoge veličine savremane nauke. I da bi se nekako održali u okvirima dostignutog naučnog položaja, mnogi pokušavaju da se prave kao da se ništa nije desilo, da sa ovom informacijom nisu upoznati.

Oni su nalik na noja koji sakriva glavu u pesak. Informacija postoji, ona je uistinu neprocenjiva i senzacionalna, i sve više je društvo traži«.

*****

Naveo sam vam, uvaženi čitaoci, izjave pojedinih naučnika-istraživača. Kao što vidite, oni potvrđuju važan informacijski značaj koji sadrže iskazi Anastasijini. Govore isto tako o preneraženosti naučnog sveta.

Ali, zaprepašćenje je jedno. Sasvim drugo je - suprotstavljanje, nastojanje da se ne dopusti širenje te informacije, koja rasvetljava istoriju naše zemlje, našeg naroda.

Nekoga veoma plaši mogućnost našeg dodira sa kulturom i znanjima naših praroditelja. Koga? Pod čijim pritiskom, sledeći kakve programe, dejstvuju i danas oni, koji nazivaju naše praroditelje varvarskim mnogobošcima. Ko je preinačio veličanstvenu reč »mnogobošci« u nešto što podrazumeva grozno, zaostalo?

I zašto su se naši istoričari saglasili sa takvim određenjem pojma? Saglasili su se, ali onda to nisu naši istoričari!

Ma, i da li su istoričari uopšte? Ako nam do sada ništa razumljivo nisu mogli reći o istoriji od pre samo hiljadu godina, ali pri tom nanose sramotu ili se saglašavaju sa blaćenjem tih davnina, onda to nisu istoričari Rusije, već izdajnici ili plaćenici koji dejstvuju u nečiju korist.

Ne treba više na njih da računamo. Neophodno je da sami, zajedničkim naporima, zrnce po zrnce, analogno oživimo sopstvenu prošlost i vratimo dobar glas, čast i ugled svojih praroditelja, sebe. A ako mi to ne učinimo...

*****

Mnogi od čitalaca knjiga serije »Zvoneći kedri Rusije«, već su počeli da pišu za svoju decu svoje rodoslovne knjige. Neko će poželeti da iskaže svoje mišljenje i o istoriji Drevne Rusi. Da ispriča svojoj deci od koga smo potekli. A šta se može napisati o svojoj prošlosti? Zar ćemo pisati o tim budalaštinama koje su nam ulivali?!

A možda da ništa ne pišemo o prošlosti, kao da je nije ni bilo? Neće moći. Onda će umesto nas, našoj deci nju iznova i iznova prikazivati onako, kako se nekome prohte i kako kome odgovara.

Neko će pomisliti: »Kako ćemo mi, obični ljudi, ne naučnici-istoričari, uzmoći da oživimo istoriju od pre dve-tri hiljade godina?« Moći ćemo! Zato što ćemo je sami raditi ne po narudžbini, već po zapovesti uma i srca. Pokušaću da započnem, ali, hajde da svi zajedno sakupljamo legende, činjenice i analogije, ko kakve može, i počecemo da uobličavamo istoriju svoga roda.

Hajde da počnemo zajedno da mislimo i procenjujemo. Ponavljam, čak će i po analogiji biti moguće oživeti mnogo toga. Evo kako se to radi po analogiji. Pogledajte.

*****

Pre više od dve hiljade godina postojala je moćna Rimska imperija. Postojali su rimsko pravo, senat, imperatori. Gradove imperije krasila su epohalna zdanja, i već je postojao u prestonici vodovod. Postojale su biblioteke, razvijale su se različite grane umetnosti. Rimska imperija je vodila mnoge ratove.

U pozadini razvijenih država u predhrišćanskom periodu, skoro je u potpunosti nedostajala informacija o državi Ruskoj. O njenom državnom uređenju, teritorijama, kulturi.

Može biti da ona nije postojala? Razume se da je postojala, poznato nam je iz istorijskih izvora da su u trenutku pokrštavanja Rusi već postojali gradovi, kneževine. A knez Vladimir, u čije su vreme pokrštavali Rus, uopšte nije prvi knez. Isti izvori govore o njegovom ocu, knezu Svjatoslavu.

Znači, Rus je postojala u doba Rimske imperije. Postojali su njeni gradovi i mnoštvo veoma bogatih naselja. Baš veoma bogatih, zato što su se gradovi Drevne Rusi osnivali, ne samo kao prestonice kneževina, već i kao zanatski, trgovački centri, opslužujući mnoga naselja koja su ih okružavala.

Uz siromašna naselja nemoguće je rađanje grada. Njegovu izgradnju naprosto ne bi imao ko da finansira, te ubuduće ne bi imao ko da upotrebljava to što je proizveo grad.

*****

A sada, hajde da pokušamo da ustanovimo: da li je snažna ili slaba država bila dohrišćanska Rus? Hajde da pretpostavimo da je bila veoma, veoma slaba. Uz to, istoričari tvrde da je Rus bila podeljena na malene feudalne kneževine, koje su neprestano među sobom bile na ratnoj nozi.

Iznova iskrsava pitanje - ukoliko je dohrišćanska Rus bila slaba, razdirana međusobnim sukobima država, zašto onda nisu pokušale da je osvoje mnogo moćnije države?

Slabu u poređenju sa drugim, ne govoreći više o samoj Rimskoj imperiji, rusku državu nije bilo teško osvojiti, pretvoriti u koloniju i ubirati od nje danak. I upravo ovde započinju tajnovitosti i zagonetnosti.

U istorijskim dokumentima Rimske imperije i drugih moćnih državnih tvorevina toga vremena, nisu utvrđene činjenice o napadima na Rus.

Kako nam je poznato, u trenutku pokrštavanja Rus je bila nezavisna, ni od koga osvojena država.

Dakle, zašto mnogobožačku Rus niko nije pokušavao da pokori?

Možda zato što je imala ogromnu, dobro organizovanu i opremljenu armiju? Ne, nije imala. Čak su u vreme knezova postojale samo družine, koje su po brojnosti znatno zaostajale za rimskim legijama.

Nikada nećemo doznati istorijsku istinu, ako od početka uzmemo za osnovu netačne izmišljotine o mnogobožačkoj, a tim pre vedskoj Rusi.

I obrnuto, sve će stati na svoje mesto, ukoliko se prihvate i razumeju protivurečja.

Vedska, dokneževska Rus je bila veoma duhovna, vrlo organizovana civilizacija. Upravo je ona ta »izgubljena« zemaljska civilizacija, o kojoj će se docnije prepričavati legende.

Namerno sam nazvao Drevnu Rus ne državom, već civilizacijom, zato što se primerom državnosti toga vremena smatraju Egipat i Rim, u kojima su vladali vrhovni vladari, žreci i obogaćena na račun robova aristokratija.

Društveni poredak Rusi bio je savršeniiji i civilizovaniji od Egipta i Rima.

*****

U Rusi toga vremena, ropstva uopšte nije bilo. Nije bilo ni feudalnih, među sobom zavađenih kneževina. Rus se sastojala od predivnih zavičajnih imanja. Odluke su se donosile na većima - narodnim skupštinama. Obaveštenja su razlašavali volhvi*.

Ma, opažate li kako su se zamenili pojmovi, izvitoperivši smisao reči »civilizacija«? Egipat, u kom su celim narodom vladali žreci i faraoni, nazivali su snažnom, visokorazvijenom, civilizovanom državom, a Rus toga vremena - zaostalom, necivilizovanom, slabom, bez državnosti. Eto kako strogo! Kad nije bilo ropstva, vladara-samovoljnika, znači da nije bilo ni države, i to je necivilizovano?!

I ponovo isto pitanje.

----- *volhv - mag, čarobnjak, vrač - kod starih Slovena

Pa zašto onda niko nije osvojio Rus?

Pokušaja da se pokore Vedrusi bilo je, naravno. Ali, oni koji su činili te pokušaje uvek su nastojali da izbrišu čak i iz sopstvenog sećanja rezultate tih pokušaja.

Evo šta je ispričala Anastasija o jednom od takvih pokušaja od pre više od dve hiljade godina.

Boj

- U tim vremenima, još je prevladavala kultura vedskog života u Rusi. Tada još nisu postojali kod Vedrusa gradovi. Ali su mnogobrojne naseobine, bogate hranom izuzetnom, duševno zadovoljnim i vedrim ljudima koji su na imanjima živeli naslednim, sobom činile Rus. A u to doba druge zemlje su postojale koje su se dičile gradovima. Sve više je u njima prevlast imao novac nad stremljenjima ljudskim. Te zemlje su imale armije goleme, uz čiju su pomoć vladari pokušavali da potčine sebi ceo svet. Mnogo se zemalja sili tamnoj predalo.

Na Rus je bila poslata rimska odabrana legija. Pet hiljada vojnika se granici prvog naselja približilo. I zaustavili su se u pretećem taboru nedaleko od naselja omanjeg.

Starešine su vojni komandanti pozvali k sebi. Došle su ne osećajući pred silom strašnom strah. Starešinama su vojni komandanti pojasnili da su iz zemlje najmoćnije i da zato naselja sva njima danak moraju da plaćaju. Oni koji ne mogu, biće u ropstvo odvedeni.

Njima su starešine naselja nevelikog odgovarale da ne valja svojom hranom hraniti zle, čime bi uzgajali mase tamnih sila.

U ime svih vojnih komandanata, glavni se najstarijem od staraca naseobine obratio:

- Znao sam o varvarstvu i načinu života vašem čudnovatom. Vaš um čak ni odnos snaga nije u stanju da proceni. S takvim mozgom u civilizovanoj imperiji slobodni nikada nećete biti. Bićete robovi ili vas uopšte neće biti.

Starešina naselja vedruskog mu odgovori:

- Neće postojati onaj, ko nije u stanju da Božansko u hrani za sebe iskoristi. Pogledaj.

Sa tim rečima, starac-Vedrus, dve jabuke predivne, podjednake i sveže, iz džepa u ruke uze. Pređe pogledom po komandantima u viteškoj opremi blještavoj, ali pogled zaustavi na običnom vojniku mladom. Redovu priđe, jednu od jabuka mu pruži, rekavši:

- Uzmi, sine, ovaj plod neka bude po tvojoj Duši.

Uze rimski redov plod i zagriže ga pod pogledima ostalih. Blaženstvo obasja lik mladoga vojnika izazivajući zavist ostalih.

Starešina, držeći u ruci drugu jabuku predivnu, vojnom komandantu se ponovo okrete, priđe mu i izgovori:

- Moja Duša ne žudi da i tebi predivan plod pruži. Šta to znači, pokušaj sam da shvatiš.

I položi starac-Vedrus drugu jabuku kod nogu komandanta.

- Kako smeš ti, starče, biti tako drzak pred vojskovođom za ratove zaslužnom? - uzviknu rimski posilni i hitro jabuku podiže huknuvši

iznenađeno.

I svi činovima okićeni, kao i njihova posluga, obamreše posmatrajući... Na njihove oči, u rukama ordonansa predivna jabuka poče da truli. Na njihove oči je truleći plod, roj mušica koje su se iznenada pojavile, izjedao. Nastavio je starac-Vedrus:

- Da kupi zlatom, silom da uzme plodove Božanske blagodati, niko ne može. Sebe gospodarem možeš nazivati, samouverenost sebi ulivajući što pokoravaš zemlje, a pri tom ćeš samo trulež jesti.

*****

- To nije mistika, Vladimire, shvati - plodovi odgajani s Ljubavlju mogu blagodat svoju dati samo onome ko je Ljubav u njih usadio, i onome kome ih je uzgajivač po svojoj volji dao. Uređeno je sve u Vaseljenu tako, i kao dokaz današnji dan pažljivo pogledaj. Jedu ljudi proklete, odavno pokvarene plodove.

- A bogati?

- Za njih su problemi sa hranom još veći. Otrovnih plodova i jela otmenih boje se. Prisiljavaju poverljiva lica da pre nego što će sami jesti, njihovu hranu probaju. Čuvare postavljaju pored namirnica i službe specijalne, ali zalud... Mnoštvo vladara je od hrane neupotrebljive u mukama umiralo. Najlekovitije ulje kedra, obrati pažnju, danas mnogi nastoje da proizvode. Ali se po lekovitosti razlikuje ulje kedrovo, zato što su pomisli proizvođača različite.

I taj starac-Vedrus nije mistik bio, on je samo ispričao o onome, o čemu je u vedskoj Rusi svako dete znalo.

*****

Izazvao je gnev Vedrus i uhvaćen je. Strpali su ga u kavez da bi mogao da posmatra kako spaljuju kuće njegovog naselja i vrtove. I kako okovani u lance muškarci, žene i deca koračaju pred njim.

Vojni komandant mu zlobno govoraše:

- Gledaj, starče. Evo saplemenika tvojih, sada su robovi. Usudio si se da mi se pred celom svitom, iako se to ne sme, rugaš - plod si, dat meni, u trenu doveo do truljenja. Sada su svi saplemenici tvoji - robovi, oni će uzgajati pod strahom od smrti netruleće plodove.

- U strahu od smrti može samo smrtonosno da se uzgaja, čak iako deluje privlačno. Ti si primitivan. Pokoriti zemlju svoju nećeš uzmoći. Golubicu sam pustio ja sa vešću o tebi. Volhvi će, golubicu ugledavši, svima ispričati...

Komandant rimski je izdao zapovest. U sva naselja vedruska, glasonoše njegove su naredbu raznosile. Zapovešću se naređivalo da iz

svakog neselja dođu predstavnici i pogledaju kako su moćni, obučeni vojnici, i kako je naoružana vojska njegova. I kako su u stanju da zbrišu sa lica zemlje nepokorna naselja, i da u ropstvo odvedu decu i žene mlade. I da svi, bez izuzetka, danak za strašnu vojsku donose. Odsad su svake jeseni danak dužni da prikupe za njegovu državu, i da sami danak svoj njegovoj državi isporuče.

U naredbom naznačeni dan, u osvit se pred ogromnim logorom vojnim devedeset mladića vedruskih zaustavilo.

Ispred svih je, tebi poznat Radomir stajao. U košulji, izvezenoj s Ljubavlju Ljubomilinom. I mladići iza njega su u rubaškama svetlim bili.

Rusokose glave nisu pokrivali šlemovi metalni. Vrpce, od trava upletene, njihove su uokvirivale glave. Niti su imali štitove da se od udaraca smrtonosnih zaštite. Samo su za pojasom, kod svakog Vedrusa mladog, visila po dva mača. Stajali su čutke, za uzde konje svoje držeći, a neosedlani su bili mnogi od konja.

Okupljeni na većanju, komandanti obučene vojske koja je brojala pet hiljada ljudi, devedeset momaka su pogledavali. Komandant najstariji kavezu pride u koji je Vedrus spaljenog naselja bio smešten, i upita:

- Šta treba da znače žutokljunci ovi? Starešinama svih naselja sam naredio da se pojave radi objave zakona imperatora moje zemlje.

Vedrus odgovori iz kaveza:

- Starešine naselja znaju o čemu hoćeš da govoriš. Njima su tvoje reči neugodne. I ka neprijatnom su odlučili da ne idu. Pred logorom vojske tvoje, samo je devedeset mladića iz susednog naselja. Mačevi su im za pojasima, moguće, borbu hoće da prihvate.

»Oh, varvari tupoglavi - glavni načelnik je razmišljao - poslati u boj sa njima deo vojnika i sve ih poseći, trud osobiti, naravno, neće iziskivati. Ali, kakva je korist od mrtvih tela? Nije li bolje sve im objasniti i odvesti imperatoru robove zdrave?«

- Čuj me, stari - Vedrusu se komandant obrati - tebe uvažavaju mladi. Objasni im svu besmislenost neravnopravne borbe. Predloži im da se predaju. Poštedeću im živote. Razume se, sve ću ih zarobiti i učiniti robovima. Ali će živeti ne u varvarskoj zemlji, odeću će dobijati i hranu, postavši poslušni robovi. Objasni im, starče, svu besmislenost krvoprolića neravnopravnog boja.

Vedrus odgovori:

- Sad ću pokušati. Objasniću im. Opažam i sam, uzburkala se mlada krv golobradih Vedrusa.

- Onda govori, starče.

Vedrus progovori iz kaveza gromko, da bi ga čuli svi stojeći ispred logora Vedrusi mladani:

- Vidim da su za vašim pojasevima po dva mača, sinovi moji. Vidim pored vas konje vatrene. Zauzdajte ih, ne opterećujte ih sobom, već čuvajte za rat njihove snage. Vi ste bitku odlučili da započnete, vaš

predvodnik je mudri Radomir. Odgovarate meni.

Ugledaše vojni komandanti, redovi vojske, kako napred istupi Radomir i duboko se pokloni starešini koji se u kavezu nalazio, odgovor dajući i potvrđujući reči Vedrusa.

- Tako sam i mislio - reče starac-Vedrus i nastavi:

- Ti si vođa, Radomire, shvataš, uzdam se da sila ispred tebe nije ravna tvojoj.

Pokloni se iznova Radomir rečima Vedrusa, dajući time jasan odgovor.

Vojni komandanti su bili zadovoljni. Ali ih je sledeće neopisivo iznenadilo. Starac-Vedrus nastavi:

- Radomire, mlad si, misao tvoja lako leti, te sačuvaj došljacima život. Ne ubijaj ih sve. Nateraj ih da odu i oružje polože, i da se nikada sa njim više ne igraju.

Isprva, kao da su zanemeli komandanti od reči Vedrusa čudnovatih. Onda uzviknu glavni razdraženo:

- Ti si poludeo! S uma si sišao, starče! Ko kome život ovde može da sačuva - ne shvataš! Na smrt si osudio sve saplemenike svoje. Sad ću izdati naredbu...

- Zakasnio si, znaš. Stajao je razmišljajući Radomir, ali evo, poklonio se rečima mojim, što znači, shvatio ih je i vas će među živima ostaviti.

U sledećem trenutku komandanti ugledaše kako stojeći pred logorom devedesetoro momaka poskakaše na konje i silovito pojuriše ka logoru. Glavni komandant je uspeo da izda naredbu delu pristigavih strelaca da presretnu konjanike vedruske pljuskom strela.

A konjanici, našavši se na razdaljini sa koje ih je bilo moguće pogoditi strelama, iznenada saskočiše sa svojih konja i počеше da trče pored njih.

Približivši se tik do vojske Rimljana, mladi Vedrusi su formirali krug u čijoj se sredini nalazila polovina odreda i konja. Druga polovina, prodrevši u redove postrojenih Rimljana, stupa u boj.

U svakoj ruci vojnik-Vedrus držao je mač. Oni su se podjednako vešto služili i desnom i levom rukom. Ali, nisu ubijali na mestu, već su izbijali iz ruku protivnika oružje, ne ranjavajući ih smrtonosno.

Ranjeni i razoružani rimski legionari nisu pružali priliku da im se odmah priđe i da se zamene novim vojnicima.

Neveliki odred Vedrusa je silovito probio sebi put do šatora glavnog vojnog komandanta.

Radomir je mačem presekao rezu na kavezu u kom se nalazio starac-Vedrus, poklonio mu se, potom ga je dohvatio oko pasa i, lako ga podigavši, posadio na konja.

Dva mlada vojnika iz odreda Radomirovog, uhvatiše glavnog vojnog komandanta, baciše ga na sapi drugog konja i uvukoše ga u sredinu svog

kruga.

Lako je krčio sebi put, ali ne u suprotnom smeru, već unapred neustrašivi odred, te uskoro izadoše iz središta vojske rimske, naskočiše na svoje konje, ali progalopiravši samo nekoliko minuta, zaustaviše se na malom brežuljku i sjahaše. Skoro svi legoše na travu raširivši ruke i zamreše.

Zarobljeni rimski komandant iznenađeno primeti: ležeći na travi Vedrusi čvrsto su spavali. Njihova lica je blaženi osmeh obasjavao, a mirno su pasli travu pored svakog usnulog njihovi konji. Samo su dva stražara motrila na dejstva rimske vojske.

Ostavši bez vojskovođe, rimski komandanti su neko vreme raspravljali, okrivljujući jedan drugog zbog onoga što se desilo, a onda su se prepirali ko da preuzme komandu i kako da dejstvuju.

Na kraju krajeva su odlučili da pošalju poturu od hiljadu konjanika za odredom Vedrusa – skoro celu svoju konjicu. Ostali će ih slediti, za slučaj nepredviđenih događaja, ili ako dođe do dopunjavanja odreda Vedrusa novim snagama. Premda, osnovni razlog ovakve odluke bio je strah.

Odred od hiljadu dobro opremljenih konjanika jurnuo je u poturu. Čim su redovi konjanika rimskih počeli da izlaze iz logora, jedan od vojnika iz odreda Radomirovog, sedeći na konju, zaturubi u rog.

Ležeći na zemlji Vedrusi istog trena poskakaše, uzeše za uzde svoje konje i potrčашe. Odmorivši se posle borbe, Vedrusi su trčali veoma brzo, ali je galopirajuća za njima konjica Rimljana polako, veoma polako, ipak sustizala begunce.

Komandir konjice, uživajući unapred u uspehu dostizanja begunaca, izdade naredbu da se zaturubi ubrzavanje galopa i trubač zaturubi.

Podbadani mamuzama, hiljadu već i tako zapenjenih konja, ubrza i ovako pomamni galop, skraćujući rastojanje do bežećih Vedrusa. Ostalo je još samo malo...

Uzbuđeni komandir još jednom je zahtevao ubrzanje poture. Iznova zaturubi trubač... Pade nekoliko iscrpljenih rimskih konja od mahnitog galopa. Na njih niko nije obraćao pažnju dok su rimski konjanici već isukavali iz korica mačeve, da poseku begunce, kad iznenada...

Na zvuk roga, svi trčeći Vedrusi poskakaše na svoje konje i... Rastojanje sa progoniteljima je počelo da se povećava.

Zarobljeni rimski komandant je shvatio: Vedrusi su sačuvali snagu svojih konja i sad ih je dostići nemoguće. Oni su i pod starcem-Vedrusem, i pod njim zamenili konje. Još je opazio Rimljanin da nisu sedeli, već su ničice ležali na sapima konja svojih Vedrusi. Za grive se uhvativši, oni su ponovo spavali.

Pomislio je Rimljanin: »Zašto sada snagu obnavljaju svoju?« Tek kasnije je uspeo da shvati...

Rimljani, razdraženi poterom, jarnosno su tukli svoje konje koji su padali pod njima, te čak ni najizdržljiviji, noseći za vreme poture na

sebi teške konjanike u oklopima, nisu više imali snage da sustignu nezamorene u poteri konje Vedrusa.

Komandant konjice, kada je spoznao da neće dohvatiti odred Vedrusa, požurio je svima da naredi da se zaustave. Ali je bilo kasno, deo konja je sagorevši na kolena padao.

- Svi da se odmore - komandu je izdao zapovednik rimske konjice. I tad ugledaše vojnici žurno silazeći sa konja zanemoćalih, kako pravo na njih odred Vedrusa kao vihor leti.

Držali su konjanici mladi po mač u svakoj ruci spreman. Duž ivice užurbanih Rimljana, oni su galopirali i ranjavali vojnike, iz ruku im oružije izbijajući.

Užas je zahvatio ceo rimski legion. Potrčali su svi ka pomoći koja je za njima peške išla. A za beguncima je odred vedruski na konjima galopirao, ali ih iz nekog razloga nisu sustizali. Nisu dirali Vedrusi popadale od umora rimske vojnike.

Gomila, ne više trčećih, već s mukom koračajućih, teturajućih od iscrpljenosti vojnika, stade kao ukopana, ugledavši pred sobom Radomira sa dva mača i konjanicima iza njega, punim snage i mira.

Na zemlju se spustiše Rimljani i, ko je još imao oružje, pred sobom ga položi. Iznureni pred Vedrusima, okrutan su obračun očekivali.

Sa drugovima je Radomir krenuo između sedećih na travi rimskih vojnika. Mačevi vedruski su mirovali u koricama. I pričali su Radomir i drugovi njegovi sa vojnicima o životu. Skinuvši sa glava trake spletene od trave, davali su ranjenim vojnicima Rima na rane da stave životvorne trave.

Zaustavljale su trave krv iz rana i uklanjale bol. I glavnog komandanta su predali legionu rimskom.

*****

Ulazile su u Rim kolone duge, iz pohoda na vedsku Rus se vraćajući.

Bio je imperator obavešten preko glasnika o čudnovatostima koje su se događale odabranim vojnicima iz legionu Rima. Kada je ugledao svoje vojnike i zapovednike, nemir ga nekoliko nedelja nije napuštao.

Potom je izdao zapovest tajnu: odrede sve koji su bili u pohodu na vedsku Rus, vojnike i zapovednike iz armije ukloniti. I na različite strane imperije raseliti. Strogo je bilo zabranjeno da se čak i u krugu svojih prijatelja i najbližih rođaka o tom pohodu govori.

Sam imperator više nikada na Rus vojsku u rat nije poslao. U knjizi tajnoj napisao je naslednicima svojim: »Ako želite da sačuvate imperiju, ratove sa Vedrusima ni u mislima ne vodite«.

Dovoljno je pametan imperator bio. Shvatio je kada je vojnike sa pohoda se vrativše ugledao: njegova vojska se vratila čitava, nepovređena, ali ratnog plena nije bilo, niti besa na njihovim licima,

kao ni želje da kao vojnici služe. Ako takve ostavi u armiji imperatorskoj, ko zna, možda će sličnim nemanjem volje da u boj krenu, zaraziti svu armiju imperije.

*****

Naslednik imperatora je ipak pokušao da ponovo osvoji Vedruse. O taktici njihovoj mnogo je doznao od onih koji su sa njima ranije dolazili u dodir. Deset hiljada vojnika je u pohod na Rus poslao. Približili su se vojnici iznova naselju Vedrusa omanjem, ulogorili su se, i utvrđenje podigli brzo. Glasnici su pozivali starešine da se okupe.

U čas naznačeni, vojni komandanti ugledaše: dolaze ka njihovom pretećem logoru iz naselja vedruskog samo devojčica od desetak godina i sa njom mališan od oko pet godina. Pred njima se razmakoše vojnici, a deca su ka centru logora, među sobom sporeći, išla. Mališan je, vukući sestru za suknju, govorio:

- Kada mi, Palašečka-sestrice, ne daš da pregovore sam vodim, o tebi ću pomisliti loše.

- Što bi o meni loše pomislio, spadalo? - sestra upita brata.

- Pomisliću o tebi, Palašečka-sestrice, da si kao curica vrlo zla rodena.

- Nije lepo misliti tako.

- Nije lepo, onda daj, da ja pregovore vodim sa neprijateljem.

- Ako se složim, kako ćeš onda misliti o meni?

- Pomisliću, kako je od svih lepša, pametnija i bolja moja Palašečka-sestrica.

- Pregovore, braco, ti započni. Neprijatno mi je da sa šupljoglavcima razgovaram.

Pred vojne komandante su deca stala odvažno, te mladi brat reče komandantima bez imalo uzbuđenja:

- Moj tatica vam je svima poručio da se u našem naselju svetkovina kod kapišća* sada održava. Svake godine se odvija tamo. I svake godine se ceo narod veseli kod kapišća. Nemoguće, tako je moj tatica rekao, nemoguće mu je da se od svetkovine odvađa i s vama vodi prazne razgovore. Mene je poslao - a sestra se evo prilepila..

Komandant glavni čak vrisnu od drskih reči mališanovih. Pobledeo je i za mač se uhvatio:

- Ti, bezobrazna bagro, kako se usuđuješ tako da mi govoriš? Rob ćeš biti do starosti duboke kod konja mojih... Tvoja sestra...

- Ej, čike - umešala se u razgovor sestra - ej, čike, brže bacajte svoje igračkice: mačeve, štitove i koplja, i bežite brže kući. Bežite koliko vas noge nose! Eno se crni oblačić približava, on sa došljacima uopšte neće pričati. On bez razgovora u bitku ulazi.

Razmotala je devojčica svoj smotuljak, i uzevši prstohvat nekakvog cvetnog praha brata je zasula, a potom uze ostatak i na sebe ga prosu.

A oblačić je nisko nad zemljom strelovito leteo ka taboru Rimljana i zujao, u obimu se povećavajući. Sobom je prekrpio logor. Uskoro su oklopi Rimljana na zemlji ležali, štitovi njihovi, koplja i mačevi. Šatori zapovednika opusteše, kao i vojnički. Među gvožđurijom Rimljana su brat i sestra stajali, i braca govoraše starijoj sestri svojoj:

- Da porazgovaram sa neprijateljem ipak mi nisi dozvolila, Palašečka-sestrice. Nisam im sve rekao što sam hteo.

- Zato si ti započeo. Ne srdi se, ako sam malčice zasmetala tebi, Vedrusu-vojniku, zaštitniku rodne zemlje.

- Ma, dobro. Misliću ipak, da imam bezopasnu, lepu i dobru sestricu.

Kroz oklope bačene koračajući, išli su ka svome naselju sestra-lepotica i brat.

Činio se sasvim malen udaljavajući oblak. Nevelik, ali su u njemu svih deset hiljada odabranih vojnika iz Rima u užasu kući bežali. Padali, i ponovo ustajali užasom opkoljeni.

-----
*kapišće - hram starih Slovena

Ne umuj, mistike ovde nema, Vladimire. Vedrusi su jednostavno odlučili. Na imanju svakom, a u njihovom naselju ih je bilo više od dvesta... Svako je na svom imanju otvorio po deset trupaca sa pčelama... U svakom balvanu je bilo otprilike po petnaest hiljada pčela. Sam izračunaj, koliko je ukupno pčela u roju bilo. Od mnogobrojnih uboda pčela kod čoveka počinje najstrašnji svrab isprva, a potom i bol. Kasnije čovek zaspí, a san njegov je smrtonosan.

*****

Eto, tako su nastavljali da žive srećni Vedrusi, ne znajući za ratove, ne znajući za nedaće. Vekovima im nisu bili strašni nikakvi spoljni neprijatelji. Pa ipak je Rus bila pokorena kada je, podlegavši podvalama oštoumno zamišljenim, sobom silu protiv sebe izazvala.

*****

I tako, Anastasija je predstavila nekoliko priča, ispričavši o životu vedske Rusi. Moguće da još neko ima informaciju o životu ljudi toga vremena u obliku drevnih legendi. Računati na pisane izvore je neostvarivo, pošto su, kao što znamo iz istorije, krajnje savesno uništavani. Njih su spaljivali u Italiji, Engleskoj, Francuskoj i posebno

marljivo u Rusiji.

Ali oni, koji su tako jarosno uništavali kulturu naših praroditelja, nisu uspeli da je spale iz dubina srca i Duša ljudskih.

Moramo da znamo svoju istoriju. Da je znamo i cenimo. Ali je nužno i da pojmimo: vedizam, mnogoboštvo, hrišćanstvo - to su sve etape naše istorije. Ni jednu od tih etapa ne smemo da prenebregavamo. Okomivši se na jednu od njih, mi se okomljujemo iznova sami na sebe. I prema hrišćanstvu smo dužni da se odnosimo sa razumevanjem i uvažavanjem. I prema drugim veroispovestima takođe. Samo će tada sve etape naše istorije biti čvrsti temelj predivne budućnosti. Ali se to može desiti samo ako znamo i razumemo, ako vrednujemo etape naše istorije kao lekcije za stvaranje budućnosti. U protivnom, živećemo u svetu apsurdna.

U mnogim zemljama se vlade i zakonodavci bore protiv terorizma. Obnaroduju se zakoni koji zabranjuju raspirivanje rasnog i verskog neprijateljstva. U isto vreme, u tim istim zemljama se zvanično dozvoljavaju i podržavaju religije u kojima se, navodno u ime Boga, izvršavaju terorističke akcije svetskih razmera radi postizanja političkih ciljeva.

PREKRASNE SVETKOVINE VEDRUSIJE

Donekle možemo zaključivati o vedskoj kulturi i po nekim, sačuvanim sve do današnjih dana praznika. Oni su i dan danas ostali među najomiljenijim i najpopularnijim u narodu, bez obzira na to što je u njima ostalo samo nekih elemenata prvobitnih činova. Koji su to praznici? Nova godina, Poklade i Duhovi. Navešću ovde iz celog mnoštva, samo najpoznatiji primer. Najviše izmena pretrpelo je praznovanje Duhova. Protiče taj praznik početkom juna. Kao što znate, u sadašnje vreme, na Duhove ljudi idu na groblje, do grobova svojih rodaka.

Došavši na groblje, oplemenjuju grobove, popravljaju ogradice. Mnogi donose sa sobom alkohol, piju pored groba, ostavljajući čašicu sa parčencetom hleba i za upokojenog. Razgovaraju međusobno, prisećajući se života pokojnika. Mnogi smatraju da se neizostavno mora i otplakati kod groba. Kao dokaz da je taj čisto mnogobožački praznik pretrpeo ozbiljne promene - služi i sledeće.

U doba vedizma, a kasnije i mnogoboštva, nije bilo žalosnih, tužnih svetkovina. Svaki praznik je davao ljudima naboj pozitivne energije, prenoseći mladima znanja predaka.

I dan sećanja u vedsko doba, znatno se razlikovao od sadašnjeg. Nije bilo grobljanskih šetnji, naricanja pored grobova pokojnika.

U vedskim vremenima uopšte nisu postojala groblja. Preminule su sahranjivali na zavičajnim imanjima, pri tom, ne obeležavajući grob nadgrobnim pločama ili grobnicama. Pravila se omanja humka, koja se po isteku određenog vremena izravnavala sa zemljom.

Vedrusi su smatrali da najbolje podsećanje na čoveka treba da bude ono što je učinjeno njime za života.

Poznavanje prirode, poznavanje snage čovekove misli, navodilo je Vedruse na zaključak da - ukoliko svi rodaci budu misleno oblikovali smrt, tad njihova misao neće dozvoliti Duši pokojnika da pronađe telo.

Na dan sećanja na pretke, na najstarijem imanju bi se izjutra okupljali svi članovi porodice. U njihovom prisustvu je najstariji, po pravilu je to bio deda ili pradeda, prilazio mlađem pokoljenju, deci. Započinjao je razgovor sa njima, uglavnom na ovakav način:

- Kada je tvoj tata bio otprilike takvog uzrasta, kao ti sada - govorio je deka, obraćajući se unuku od šest godina - posadio je evo ovu malu sadnicu. Prošlo je vreme i sada je iz nje izrasla ova velika jabuka, koja donosi plodove - deda je dovodio unuka do jabuke, doticao je, a i

unuk bi je milovao.

Kasnije bi deda prilazio drugim nasadima i pričao o tome ko ih je posadio. Svi članovi porodice su mogli pomagati deki svojim uspomena, prepričavajući pri tom vesele događaje ili govoreći o njima doživljenim osećajima.

Naposletku su članovi roda prilazili najvažnijem - naslednom drvetu - kedru ili dubu.

- A evo ovo drvo - nastavlja je svoje pripovedanje starešina roda - posadio je pradeda moga pradede.

Posle je započinjalo zajedničko većanje: zašto je odabrana upravo takva vrsta, a ne neka druga. Zašto je daleki predak posadio drvo baš na tom mestu, a ne malo više udesno ili ulevo. Jedni su postavljali pitanja, drugi su na njih odgovarali. Ponekad je započinjao spor. Često je bivalo tako, da u žaru sporenja, iznenada neko od dece, ni samo to ne primećujući, izgovori čudnu rečenicu: »Ma, kako ne shvatate, ja sam posadio to drvo upravo ovde, zato...«

Odrasli članovi porodice bi istog trenu shvatili: njihov mališan nosiu sebi i Dušu, i osećanja, i znanja dalekog pretka. I dičili su se time, što ne traži grozničavo njegova Duša izlaz u prostorima vaseljenskim. Nije se raspršila na sitne deliće, već nastavlja da živi u savršenstvu život večni.

Mnogoboštvo, a tim pre vedizam, teško je nazvati religijom. Pravilnije bi bilo reći: »kultura mere života«. Najveličanstvenija ikada postojeća kultura na Zemlji visokoduhovne civilizacije. Toj civilizaciji nije bilo nužno da veruje u Boga.

Ljudi te civilizacije znali su Boga.

Ljudi te civilizacije opštili su sa Bogom, shvatali misli Tvorčeve.

Ljudi te civilizacije znali su predodređenje travke, mušice, kao i Planeta.

Ljudi te civilizacije i danas počivaju u našim Dušama. Oni će neizostavno vaskrsnuti. Veseli, puni života stvarajući prekrasne Planete, deca Boga - Vedrusi.

Ovo nisu prosto nedokazive reči. Dokaza ima koliko god hoćete. Jedan od njih je - Japan.

Kako je poznato, u 16. veku su hrišćani započeli prilično uporno da propovedaju svoju ideologiju u Japanu. Međutim, posmatrajući rezultate delovanja hrišćanskih misionara, Tokugava Iejasu, japanski vladar toga vremena, hrišćanstvo je zabranio.

Japan je i danas zemlja najbliža mnogoboštvu, sa svojom nacionalnom religijom »šintoizmom«.

»Šintoizam« u prevodu znači: »put bogova«. Cilj čovekov je, saglasno šintoizmu, skladno supostojanje sa prirodom.

I šta? Da li je način života Japanaca užasan, necivilizovan? Upravo se tako prikazuje život čovekov u mnogobožačkom periodu. Laž. Sve je

potpuno suprotno.

Mnogi Japanci pišu stihove, ustreptalo se odnoseći prema prirodi. Upravo se japanskom ikebanom ushićuje ceo svet. Zanos tom prefinjenom umetnošću - sudbina je ne samo profesionalnih umetnika - pejzažnih arhitekata Japana. Ikebana se može videti maltene u svakom japanskom stanu. Osoben je odnos Japanaca prema svojoj deci. Odrasli ulažu ogromne napore da obezbede potpunu slobodu detetu.

Reklo bi se, pesnici, umetnici... A nivo japanske tehnologije prevazilazi i najrazvijenije zemlje. Sa njima je teško nadmetati se i u oblasti elektronike ili automobilske industrije. Govoreći o savremenoj mnogobožačkoj zemlji kakva je Japan, mi govorimo samo o elementima mnogoboštva. A kakva li je praslika čoveka mogla biti u potpunoj mnogobožačkoj kulturi?

Jasno je samo jedno - po stepenu znanja i duhovnosti, on bi značajno prevazilazio savremeni tip čoveka. Ali, nekome je jako ustrebalo da nas obmanjuje, ulivajući nam upravo suprotno.

Japan nije izuzetak, i nije jedini primer. Iz dubina milenijuma, do nas su doprla imena takvih genijalnih pesnika, mislilaca i naučnika, kao što su: Arhimed, Sokrat, Demokrit, Heraklit, Platon, Aristotel. Oni su živeli dvesta do šesto godina pre rođenja Hristovog. Gde su živeli? U Grčkoj - u to vreme još uvek mnogobožačkoj zemlji.

Japan, Grčka, Rim, Egipat, njihovi najstariji hramovi, antička umetnost, praznici i tradicije, i danas očito svedoče o kulturnom stupnju tih naroda.

A šta mogu da nam stave na raspolaganje naši istoričari o Rusi tog istog perioda? Ništa.

Kako naći opipljive dokaze o tome da su u vedskoj Rusi živeli ljudi-umetnici, ljudi-poete, čuveni borci koji nikada nikoga nisu napali, ali su izvanredno vladali oružjem?

Rekao sam Anastasiji:

- Ukoliko ne budu nađeni jasni dokazi kulture vedske Rusi, u nju niko neće poverovati. Tvoje priče o njoj proceniće kao legende. Lepe, svakako, ali ipak samo legende. Po radovima istoričara, kako sam se uverio, tragati je besmisleno. Ostala si samo ti. Hoćeš li moći da uputiš ljude na vidljive dokaze, Anastasija?

- Da, moći ću. Jer, dokaza ima veoma mnogo.

- Onda reci, na kom mestu treba da se vrše iskopavanja?

- Zašto odmah iskopavanja? Dokazom kulture Vedrusa služe mnogobrojne kuće ljudske.

- Kakve kuće? Šta imaš u vidu?

- Obrati pažnju, Vladimire, na današnje kuće koje grade ljudi, i uporedi ih sa kućama izgrađenim u selu u kome sada živiš. Skoro sve stare kuće u tom selu ukrašene su rezbarijom. Isto tako si video kuće još znatno starije, kada si bio u gradu-muzeju Suzdalju.

- Da, i one su sve ukrašene još lepšim rezbarijama. Pa i ne samo kuće, već su i dvorišne kapije, kapidžici, takođe kao umetnička dela.

- Znači, što više odlaziš u prošlost naroda svoje zemlje, utoliko ćeš lepše oblikovanu videti kuću čovekovu.

Još uvek u muzejima možeš videti predivnim rezbarijama ukrašene - preslicu, lonče za vodu, pa i druge potrepštine, koje su bile u svakodnevnoj upotrebi pre trista i petsto godina. Kao što vidiš i sam Vladimire, ukoliko odlaziš sve dalje u dubine vekova, umeće majstora postaje sve veće.

Ni u jednoj zemlji sveta se, kroz tolike vekove, ne može opaziti toliko masovno stvaralaštvo naroda. Obrati pažnju, Vladimire, ne pojedinačnih umetnika koji ispunjavaju naredbe bogatih velmoža, već apsolutno celokupnog naroda. Sam promisli, ako vidiš u muzeju običnu preslicu, ugledaćeš predmet ne cara, carice ili nekakvog velmože. Videćeš predmet koji se nalazio u svakom domu. Sa Ljubavlju su ukrašavali čipkastom rezbarijom u drvetu sve domove, uključujući i plotove, oslikavali sve stvari u kući, odeću ukrašavali vezom. Delali su to ne posebni majstori-umetnici, bio bi ih potreban nezamisliv broj, već je to radila svaka vedruska porodica nezavisno.

Ceo narod se bavio stvaralaštvom. I to govori o tome, da je ceo narod živeo u izobilju. A da bi se trošilo mnogo vremena na stvaralaštvo, nužno je vreme. Neistinu govore vaši istoričari da su se u drevnim vremenima ljudi isključivo bavili svojim parcelama, ne dižući glave od rada. Ukoliko bi to odgovaralo istini, ne bi imali vremena za stvaralaštvo. A oni su ga imali. Što se tiče rukovanja oružjem, sam proceni - ako su sekirom mogli da stvaraju takve prekrasne rukotvorine, oni su njom vladali kao slikar kičicom!

Znaš li kakvu su oni na Poklade razbibrigu-takmičenje osmišljavali? Ukopavali su u zemlju dva visoka balvana na rastojanju od tri metra jedno od drugog. Dva muškaraca koji su se nadmetali prilazili su tim brvnima. U svakoj ruci su držali po sekiru. Vezivali su im oči. Radili su sa obe ruke istovremeno, takmičeći se ko će brže saseći balvan. Ali to nije sve: morali su tako da ga poseku, da padne tačno na onaj koji stoji pored i da ga obori!

ZNAČAJNE KNJIGE

Jednom prilikom sam upitao deku Anastasijinog, da li je bio u prilici da čita neke duhovne ili naučne knjige. Odgovor koji je sledio bio je veoma čudan:

- Da baš u ruke uzmem, strane prelistavam i čitam zapisane u knjigama reči - samo jedared sam imao priliku. Ali, sve napisano u značajnim knjigama, meni je poznato.

- Odakle vam je poznato? I šta su to značajne knjige? Ako postoje značajne, znači, postoje i beznačajne.

- Postoje. A tebi, što će ti da svim tim glavu razbijaš?

- Kako to - zašto? Kulturan, inteligentan čovek treba da bude načitan. Kada na konferencijama čitalačkim nastupam, dešava se da me pitaju da li sam čitao ovu ili onu knjigu. A nisam baš mnogo knjiga u svom životu pročitao. Zato bih i želeo da znam, koje bi knjige na prvom mestu trebalo da pročitam. Da sve pročitam, jedan život mi ne bi bio dovoljan, pa čak i da se od jutra do večeri samo čitanjem bavim. Zato i moram da saznam o značajnim knjigama, da baš kao potpuna neznalica ne izgledam.

- Znaš, Vladimire, kada te budu pitali na tvojim čitalačkim konferencijama koje si knjige pročitao, odgovori ljudima da znaš sve knjige.

- Tako da odgovorim ne mogu, ako nisam pročitao sve knjige. Mogu me pitati, šta je rekao u svojoj knjizi neki određeni autor. Ukoliko njegovu knjigu ni u rukama nisam držao, onda ni odgovoriti ništa ne mogu.

- Odgovori naprosto: »Taj autor ništa suštinsko nije rekao«. Neka onaj, ko je obratio tvoju pažnju na neku knjigu, dokaže suprotno. Shvataš li, Vladimire, knjiga je količinski, čini se, tako mnogo. A istinski, značajnih, i desetak je nemoguće sabrati.

- A kako ustanoviti značaj knjige?

- Uz pomoć klasifikatora.

- Možete li mi dati taj klasifikator? Barem na neko vreme?

- Naravno, mogao bih dati i tebi, i svim tvojim čitaocima. Stvar je u tome, što klasifikator značaja knjiga jeste - način života ljudi.

- Kako to - način života? Čemu sad on?

- Na različitim krajevima sveta žive ljudi. Ljudska društva su uslovljena različitostima zemalja. Kulture naroda raznih zemalja, razlikuju se međusobno. Razlikuje se i način života, i dugovečnost. Kultura različitih narodnosti oblikuje se, između ostalog, i pod uticajem značajne knjige. Po pravilu, knjigom koja uslovljava filozofiju naroda, oblikuje se tip religije, pa prema tome, i način života.

Na primer, u Kini se važnim smatra učenje Konfučija. Osobena slika sveta razvijala se od drevnih vremena u Kini, ukratko rečeno, ona tumači svet kao živi sistem.

Deo tog kosmičkog sistema predstavljaju i pojmovi »jin« i »jang«. Ako te interesuje mera života kineskog naroda, ukoliko zapažaš u njemu uzor za celo čovečanstvo, onda pročitaj knjigu napisanu Konfučijem. Ukoliko te zanima pogled na svet Japanaca, njihova životna postignuća, onda pročitaj knjigu koja pripoveda o tradicionalnoj religiji te zemlje - šintoizmu. U mnogome je ona oblikovala način života japanskog naroda.

Ako smatraš da najsrećniji ljudi žive u hrišćanskom svetu, onda čitaj Bibliju. Značajne knjige - to su one knjige, koje uobličavaju ovaj ili onaj način života dela ljudske zajednice.

- Ali, u hrišćanstvu duhovne literature ima izuzetno mnogo, mimo same Biblije.

- Da, mnogo. Ali, novoga u njima nema apsolutno ničeg. Po pravilu, u svakoj značajnoj knjizi, postoje jedna-dve osnovne misli ili filozofska zaključka. Sve ostale knjige na istu temu, naprosto ponavljaju tu misao i ništa novo u tvoje poimanje sveta neće doneti.

Eto, na primer, jedna od osnovnih misli Biblije jeste misao o tome da se Bogu moramo klanjati ili ispunjavati njegove naredbe. Kasnije se pojavljuje mnoštvo knjiga koje pričaju o tome kako to najbolje učiniti. U jednim se govori o neophodnosti da se krstimo sa dva prsta, u drugima - sa tri. Kakve je bolje graditi hramove po spoljašnjem izgledu. Navode se stotine primera obožavanja, kako su činili za svoga života razni ljudi, privrženici poklonjenja. Saopštava se o ratovima i sporovima oko načina klanjanja.

Ljudi ogrezli u tim sporovima, gube sposobnost da odrede osnovnu misao.

Ljudi prestaju da porede osnovnu misao sa drugima. Proizlazi da čitajući mnogobrojne knjige o jednom te istom, oni ne dobijaju novu informaciju, već samo usporavaju svoje analitičke mogućnosti. Pa, čak i ne pokušavaju da ustanove - da li zaista Bog želi čovekovo poklonjenje? Ili, možda, Bog želi nešto sasvim drugo?

Kao što vidiš, u toku dve hiljade godina, stotine hiljada »duhovnih« knjiga govore, činjenica je, o jednom te istom.

Pojava nove, činjenicama potkrepljene misli, o uzajamnim odnosima Boga i čoveka, označava pojavu, prvi put za dva milenijuma, nove značajne knjige. Kada se ona pojavila, onda je prethodna iz grupe značajnih, prešla u kategoriju istorijskih.

- Vi govorite o pojavi nove značajne knjige? Kako se ona naziva?

- »Stvaranje«. U njoj su sadržane nove misli. I one su obrazložene. Osnovna misao te knjige jasno i uverljivo govori: šta želi Bog od čoveka, u čemu je predodređenje čovekovo... Pisao si tu knjigu po rečima Anastasijinim i, priseti se, Vladimire, šta je odgovorio Bog na pitanje

suština vaseljenskih: »Šta tako žarko želiš« - pitale su sve - a On, u odgovor, uveren u Svoju viziju: »Zajedničko stvaranje i radosti za sve od posmatranja njegovog«.

- Ma, gde su dokazi, da ta rečenica izražava želje upravo Boga?

- Dokazi su posvuda. U samoj toj rečenici. U srcu i Duši čovekovoju. U logici mišljenja. Sam promisli, ako se uzmu kao osnova tvorevine Božije, Zemlja i čovek, onda će kasnija Božija osećanja odgovarati osećanjima čovekovim - kao roditelja prema svojoj deci. Svaki roditelj koji voli, želi zajedničko sa svojom decom stvaranje.

Drugi deo rečenice govori o tome, kakvu upravo tvorevinu želi Bog: »... I radosti za sve od posmatranja njegovog«. Pa reci, kakva dela mogu doneti radost apsolutno svima?

- Na to pitanje je teško odgovoriti. Jednima donosi radost dobar automobil, drugi su ravnodušni prema kolima. Jedni vole da pojedju meso, drugi uopšte meso ne jedu. Čak i poslovice u narodu postoji: »Po ukusu i boji drugova nema«. Teško da se može naći stvar, koja bi se mogla dopasti svima.

- Pa ipak, moguće je. Na primer, vazduh, voda, cveće...

- Ma, to je već stvoreno, a ovde govorimo o zajedničkom stvaranju.

- Da, vazduh, voda, biljke već su stvoreni. Ali, različiti oni bivaju. Čovek je u stanju da učini da vazduh bude ispunjen prašinom, gareži, gasovima smrtonosnim, a isti taj čovek može ispuniti vazduh etrima, mirisima i cvetnim prahom. I voda biva različita. Može se, na primer, koristiti voda koja zaudara na hlor, a može se životvorna voda piti. I među raznovrsnim biljem može se darmar đubretom napraviti, a mogu se žive slike čudesne lepote stvarati, pogled radujući i k sebi dozivajući. O tome u knjizi »Stvaranje« postoji rečenica.

- Ako je knjiga »Stvaranje«, kako vi kažete, značajna, onda bi ona morala da izmeni život društva ili da na neki način utiče na njega?

- Da, takav je zakon. Nova misao će se neizostavno ovaplotiti novom merom života društva.

- A kada će se to desiti? Od njenog objavljivanja već je dve godine prošlo.

- Tačnije je reći, ne već, nego tek. Ali, i za ovaj više-manje kratak rok, ona je već mnogo toga stvorila. Sam si govorio, mnogi ljudi već pokušavaju da novi oblik svoga života ostvare. Čak i programe državnog uređenja već stvaraju.

- Da, govorio sam, te pojave zaista postoje.

- Eto vidiš. Za očito ispoljavanje hrišćanske ideologije bilo je potrebno trista godina, a ovde, samo dve godine. Misli Anastasijine materijalizuju se u stvarnom načinu života mnogih naroda. Objedinjuju ih stremljenja ka zajedničkom stvaralačkom porivu sveopšteg stvaranja.

Ona je razlila po prostranstvu novo poimanje, a to je - događaj vaseljenskih razmera. Zato će odgovarajuću ocenu dobiti i knjiga, u kojoj

su te misli bile prvi put obelodanjene.

- To znači da ću i ja biti jedan od značajnih pisaca?

- Ti nećeš biti jedan od... Ti ćeš biti najznačajniji, Vladimire. Unukica za voljenog drugorazredne uloge ne može ni da zamisli čak.

- Nije baš tako. U novinama popularnim »Argumenti i činjenice«, rang listu knjiga su objavili, u njoj je »Zavičajna knjiga« u Rusiji na drugom mestu.

- Proći će vreme, mnoštvo ljudi će spoznati značaj tobom napisanih knjiga. I tada će tim knjigama, naprosto i prvo mesto biti malo. Svega je šest godina prošlo otkad si prvi put knjigu napisao. Nisi bio poznat nikome, a danas, nisi tek samo poznat. Čuo sam, dodelili su ti zvanje narodnog akademika i diplomu uručili.

- Da. Samo, to zvanje nije tradicionalne akademije, već počasno.

- Upravo tako, počasno. Visoko se ceni to zvanje, više od tradicionalnog. Svoju reč je izrekao narod. Oni, koji su spoznali presudnost izrečenog u tvojim knjigama i procenili tvoj značaj, zaista su shvatili misli Anastasijine, ocenili ih. To su mogli da urade ne baš obični ljudi. Oni će uzmoći i da ovaplate, razumeju i materijalizuju misli. Tako će biti. Samo, nemoj se uobraziti, izdrži do roka bez oholosti.

- Potrudiću se. Još jednom ću izrečeno Anastasijom pročitati. Detektivske romane, beletristiku kojekakvu, jasno mi je i samom, čitati neću. U njima zaista misli osobitih nema, tek razbibrige. Samo mi jedno pitanje nejasno ostaje. Ustanoviti, da li je knjiga značajna ili nije, može se tek posle čitanja, a knjiga je bezbroj napisano. U biblioteku ako se navrati, u njoj na policama desetine hiljada knjiga stoje. Nazivi mnogih su drski, sve do takvih kao što su: »Razgovor s Bogom«, »Otkriće istine«, »Sve tajne života«. A u stvari čitaš, čitaš, a u njima, nikakve nove misli i nema. Među desetinama hiljada, možda i postoji jedna značajna, ali to, da ću baš na nju naleteti - verovatnoća je jedan prema desetak hiljada. Šta da se radi?

- Pa, kažem ti: pre nego što počneš da čitaš, na život Planete se osvrni, odaberi tebi dopadljive okolnosti iz života naroda i čitaj njihovu knjigu, razmišljaj.

- A ukoliko mi se ništa ne sviđa? Kod svih naroda su slične nevolje. Različitosti, razume se, postoje, ali u celini... Evo ekologija, na primer. Na celoj Zemlji se pogoršava...

- Pa, ako ti se ništa ne dopadne, onda razmišljaj, kako stvoriti život prijatni. Kada odlučiš, knjigu ćeš sam napisati.

- Sam? Ne čitajući ništa?

- Ma, što praviš zbrku sebi, Vladimire? Sam kažeš da ne možeš naći knjige čestite. Iza upadljivih naslova, samo su reči nabacane prazne, bez smisla, bez nove misli. A istovremeno sumnjaš, smatrajući da je nemoguće umnim biti, ne pročitavši besmislice. Između ostalog, reći ću ti, svaki čovek od rođenja knjigu najvažniju pokušava da pročita. Njen jezik se

razlikuje od štampanih slova, seti se: »*Ima taj jezik i mirise, i boju...*«

- Shvatio sam.

- Eto, nju čitaj i razmišljaj.

VEŽBA ZA TELEPORTACIJU

- Da, u pravu si, Vladimire - pri današnjem stepenu svesti, za većinu ljudi stvarano Anastasijom neverovatnim se čini.

Međutim, kada se spoznaja i razložnost dostignu, koje su svojstvene ljudima praizvora, njima će i samima postati smešno sadašnje iščuđavanje.

Objasniću ti sada samo jednu vežbu, uz koju ćeš moći sa lakoćom da teleportuješ svoje drugo »Ja«. Da preneseš samoga sebe u susedni grad, zemlju drugu, ili epohu. Tako će moći svako, ako ne bude lenj.

Jedared si video kako je, tvoju molbu ispunjavajući, Anastasija telo svoje prenela u jednom trenu sa jedne obale jezera na drugu. Potom ga je obratno premestila. I nije skrivala, kako je slično ovome u stanju da postigne čovek. Neophodno je zamisliti ćelije celog tela, do najsitnijih, koje se ni pod mikroskopom ne vide, i raspršiti ih po prostranstvu svojom mišlju, i voljom misli sve ponovo u jedinstveno sabrati, ali na novom mestu. Utisak pri prizoru ovakvom sve pretpostavke nadmašuje.

Slično je sposoban da učini čovek kome brzina misli dozvoljava da u jednom trenu zamisli do detalja svoje telo. Dovoljna je mikroskopska greška, i tada ti, rasuvši se, možeš i da se ne sakupiš više.

Činio sam to za života svoga svega tri puta, za šta sam se svaki put pripremao ne manje od godinu dana. Sada, slično da učinim, ne bih mogao. Malo sam ostario, ili me je lenjost ophrvala. Čak ti je i unukica, s lakoćom ti prikazavši svoje premeštanje, rekla: »Činiti to bez preke potrebe, ne sme se«. I pojasnila ti zašto.

Međutim, ona te je ne jednom prenosila u epohe različite i gradove. Slike si video i osećao sebe prisutnim u tim događajima. Da li sam tačno rekao?

- Da, tačno. Kao što sam opisao, prenela je mene i sebe na drugu planetu, bez tela. Tela su ostala na Zemlji, a mnogi nisu poverovali u mogućnost sličnog čina.

- Poverovaće, kada sami uzmognu da učine slično. Sad ću te naučiti. Samo pažljivije slušaj i pokušaj da shvatiš šta govorim.

Čovek se sastoji iz mnoštva energija koje čine njegovu srž. Osećanja, misli, uobrazilja - to je takođe čovek. Ali, te energije nisu vidljive. Nećemo govoriti da li su materijalni ti delovi organizma ili ne. U ovom slučaju nije odveć važno razumevanje njihovog stepena materijalnosti. Važnije je nešto drugo - oni postoje, i to si takođe ti - čovek.

Materijalno ljudsko telo je - jedna od mnoštva komponenata

čovekovih. Čovek može da živi i bez materijalnog tela, samo bi ga onda trebalo nazivati nekako drugačije. Materijalno telo pruža očiglednu mogućnost da se ustanovi stepen usklađenosti ravnoteže svih drugih energija.

Sada zamisli da si ti ili bilo koji čovek, svojom voljom sve svoje energije, ceo kompleks njihov, uzeo i odvojio od tela, i premestio ih u drugo prostranstvo.

- Zar to može svako?

- Može. Delimično se sa svakim dešava tako u snu. Ali, ne udaljavaj se, slušaj dalje. Rekao sam: voljom svojom ceo kompleks je u stanju da premešta čovek.

Za to je neophodan samo trening laki. Evo vežbe za treniranje.

Za trening treba odabrati mesto gde te niko neće uznemiravati. To može biti i soba obična, krevet. U tu sobu zvuci koji skreću pažnju od vežbanja ne bi trebalo da dopiru. Ležeš na postelju i opuštaš svoje telo. Proveri da ruke, noge, glava, slobodno i udobno leže sami od sebe. Potom, ne pokrećući se, samo voljom pokušaj da u šaku jedne ruke protok krvi usmeriš jači nego u druge delove tela. Uspećeš, ali ne odmah. Ponavljaj dok peckanje slabo ne osetiš na vrhovima prstiju one ruke, u koju si usmerio više krvi i energije svoje. Ne više od trideset minuta dnevno, slične pokušaje treba obavljati uporno, raditi sve dotle dok ne uspeš sa lakoćom da usmeravaš po svojoj želji protok energije i krvi, u jednu, drugu šaku, u stopala. Kada dostigneš rezultat željeni, onda ćeš moći da usmeravaš energiju i u mozak.

Onaj, ko ovakvim umećem ovlada, ogromnu će steći dobit za zdravlje svoje. Na primer, bubuljica ili zagnojena rana sa ruke ili noge, ili nekog drugog dela tela, može se ukloniti, i opadajuća kosa dohraniti. A najvažnije je - može da se pruži dodatna energija sopstvenom mozgu.

Još je neophodno reći, da bi se slično ovome dostiglo, na nekoliko dana pre nego što će se sa vežbanjem započeti, ne sme se meso jesti. Trebala bi da bude hrana raznovrsna, lako svarljiva i sveža, eterična. U uslovima, u kojima ti živiš, pronaći takvu hranu je teško. Ali, mnogo od onoga što ti nedostaje, daće proizvodi evo koji: izjutra desetak grama ulja kedrovog pij, potom, dvadesetak grama meda i oko pet grama polena. Isto to tri sata pre spavanja treba ponoviti.

Kada savladaš prvi deo vežbi, može se preći na drugi. Zbog toga mi reci, šta najčešće obavlja čovek kod kuće svakodnevno?

- Verovatno, češće od svega, priprema hranu. Sigurno je da svaki dan većina gotovi hranu. Krompir, na primer, čisti.

- Eto, odaberi neki postupak koji najčešće ponavljaš. Nije važno koji, glavno je da ti bude vrlo dobro znan. Naveo si čišćenje krompira, nekome je to najpoznatije, a drugi će odabrati nešto drugo.

Uzmi časovnik i pristupi poslu mereći vreme. Dok obavljaš tu radnju, nastoj da ni o čemu drugom ne misliš, pamti detalje i osećaje svoje pri

tom. Na primer, ako krompir čistiš, upamti kako si nož držao, gde su otpatci padali, kako si ga prao, i osećaj pri dodiru s vodom zapamti. Zapamti kako si krompir u posudu za kuvanje potapao i na vatru stavljao, upamti kako si posle obavljenog posla smeće skupljao.

Kada smatraš da si posao svoj završio, vreme pogledaj, zapamti ili zapiši, koliko si minuta utrošio na svoj rad. Na primer, svega je dvadeset minuta utrošeno. Uzmi budilnik i namesti ga da zazvoni za tačno dvadeset minuta. Otidi u drugu sobu u kojoj si ležeći na postelji prvim delom vežbe ovladao. Lezi na postelju, opusti se, oči zatvori i zamisli sebe u onoj prostoriji, u kojoj si krompir čistio.

Do detalja najsitnijih obavezno sve predstavi. Ukoliko si tačno, dosledno i do detalja sve izveo, budilnik će zazvoniti upravo onda, kada se završe tvoje slike.

Ako budeš lenj, mnoge pojedinosti ćeš propustiti, te ćeš u mislima zamišljano završiti, a budilnik još neće zazvoniti.

Ili, ukoliko budeš trom, usporen u mislima i slikama svojim, budilnik će ranije početi da zvoni.

Za trening ovakav, nekome će biti nužna godina, nekome dve, a neko će i za mesec dana uspeti da savlada. Onaj, ko nauči ovako da radi, čije se vreme zamišljeno sa stvarnim bude poklapalo, gotovo će se primaći teleportaciji. Taj može trećem delu vežbi da pristupi.

U trećem delu vežbanja treba misleno da se prede u drugu sobu svoga doma i da se uradi nešto što se čini veoma retko. Sada beležiš vreme svojih postupaka u unutarnjim slikama. Na primer, ulaziš u prostoriju, sipaš u neku posudu vodu i zalivaš cveće. Kada misleno zaliješ cveće i prestaneš da radiš, skazaljke časovnika pogledaj, zapamti ili zapiši, koliko ti je minuta za zamišljeno trebalo.

Uđi u sobu, u koju si malopre ulazio misleno, i ponovi zalivanje cveća. Vreme bi moralo da se podudara u minut. Nepodudaranje govori o tome da ti je potrebno još treninga. Kada se vreme bude poklapalo, moći ćeš mnogo toga da završavaš svojim drugim »ja«, boraveći ne samo u sobi svoga stana, već i u susednoj kući ili zemlji. Za to će ti biti potrebne samo pojedinosti pouzdane. Analizi ih podvrgnuvši, moći ćeš svaku okolnost do detalja da stvoriš i tamo da se nađeš.

Neće svakome ovo biti moguće, ali pouzdano ti mogu reći, ako si boravio jednom, dvaput u nekom gradu strane zemlje, treći put možeš tamo boraviti, svoje drugo »ja« premeštajući.

Onaj koji to dostigne, mora da zapamti da postoji opasnost jedna - ne sme se nikako svoje drugo »ja« od tela udaljavati na duže vreme...

Ovde ću se udaljiti i ispričaću podrobnije o opasnosti.

Zainteresovan, odradivši ove vežbe i dostigavši određene rezultate o kojima je govorio deka Anastasijin, pokušao sam da se premestim, ili teleportujem svoje drugo »ja« na Kipar, u gradić Pafos, u kom sam imao prilike da boravim.

Legao sam na otoman u svom kabinetu, opustio se, zamislio kako se pakujem, vozim do aerodroma, sedam u avion, slećem na aerodrom »Larnaka«, smeštam u poznat mi hotel. Posle tuširanja, odlazim u šetnju prema moru.

Večernja kafa, lokalna muzika, ujutro plaža, kupanje u moru...

Vratio sam se ili prenuo, ne znam, kako bih ovo tačnije rekao - posle tri dana. Jedva sam uspeo da se podignem iz postelje; telo, blago rečeno, odavno je htelo u klozet, ali ga tamo niko nije vodio. I htelo je da jede, ali ga niko nije hranio. Jedva sam ustao, pogledao se u ogledalo. Odraz u ogledalu nije mi se dopao. Lice zaraslo u trodnevnu bradu, a izraz je bio uvređen, neveseo. Veoma sam žalio svoje telo koje se odbačenim našlo u ta tri dana. Iz svega što se dogodilo izveo sam zaključak da je telo čovekovo - apsolutno bespomoćno meso bez energije drugog, ili može biti, prvog čovekovog »ja«. Ono, iako bespomoćno, ipak je najrođenije, i ne valja ga ostavljati, čak ni radi putovanja u primorsko letovalište. A pri tom, kada putuješ bez tela, osećaj je sličan potpunom: i vodu sam morsku osećao, i toplinu sunčevih zraka, a telo nije izgorelo.

U početku mi je bilo žao protraćenog na vežbanje vremena. Ali sam kasnije uspeo da korisno upotrebim u poslu tu mogućnost, da uz pomoć svog drugog »ja« vidim neke događaje koji se još nisu desili. Napisao sam na taj način nekoliko sižea, koje i predstavljam ovde.

DAJTE DECI ZAVIČAJ

U Ukrajini postoji grad Harkov. U tom gradu postoji dom za napuštenu decu. Odličan dečji dom: udobne prostorije, predivan akvarijum, veliki bazen. Postarale su se lokalne vlasti, a i preduzetnici su pomogli. Rukovodilac gradskog odseka narodnog obrazovanja, pokazivao je smeštaj i pričao o tome da deca iz ovog doma idu u redovnu školu. Gledao sam kroz prozor. U grupicama su se vraćala iz škole deca. Samo je jedna devojčica išla po strani od svih.

- To je Sonja. Ide u prvi razred - pričao mi je direktor. Uvek ide sama. Ona računa da će je uskoro usvojiti jevrejska porodica.

- Zašto jevrejska? Ne liči na jevrejsko dete, kosa joj je plava, pre će biti da je Ukrajinka.

- Neko u školi joj je rekao da je Sonja - jevrejsko ime, što znači, ona je - Jevrejka. Sonja se složila sa tom nacionalnošću i trenutno zaključila da će je usvojiti neizostavno jevrejska porodica. A sama sve vreme ide zato što misli da ukoliko bude išla u grupi, budući roditelji mogu da je ne primete.

Dobar dečji dom postoji u Harkovu. I u drugim gradovima Ukrajine, Belorusije, Rusije postoje domovi. U njima žive deca. Bez obzira koliko je udoban smeštaj u tim domovima, maštaju deca da imaju roditelje, porodicu.

I hodala je ozbiljnim korakom po asfaltiranom dvorištu, u sivim cipelicama, izdvojena iz grupe vršnjaka, malena mršavica, čak prvak, Sonja. I snevala je domska Sonja...

Prolazio je jedan dan, drugi, potom meseci. Sonja još nije znala, da dečiji domovi postoje odavno u mnogim zemljama, i da se sva deca ne usvajaju. Da je većina njih osuđena da živi bez roditelja. Nisu usvojili ni Sonju.

Ipak je život njen ispao neuobičajen. U to vreme je grupa ljudi, stanovnika Harkova, odlučila da nedaleko od grada izgradi naselje. Uspeli su da dobiju sto pedeset hektara zemlje, i sto dvadeset porodica, uzevši svaka po hektar, odluči da utemelji svoja zavičajna imanja.

Jedna parcela je ostala ničija, te su odlučili da je daju nekome iz dečjeg doma. Tako se nekako desilo da je izbor pao na malenu Sonju. Devojčicu su dovezli kolima zajedno sa vaspitačicom na njenu parcelu. Vaspitačica je počela da objašnjava detetu:

- Vidiš, Sonja, evo zabijeni su kočiči i zategnut je konopac između njih. Iza tog kanapa je tvoja zemlja, ceo hektar. Tebi su je podarili ljudi, koji su pored tebe sebi uzeli po hektar zemlje. I sadiće na njima

vrtove i graditi domove. Ti, kada porasteš, takođe ćeš moći da izgradiš kuću i zasadiš baštu. Tvoja zemlja će te čekati.

Devojčica je prišla konopcu, opipala ga i upitala vaspitačicu:

- Znači, iza ovog konopca je moja zemlja i ja iza užeta mogu da uradim sve što sama odlučim?

- Da, Sonjice, to je tvoja zemlja i isključivo ti možeš da raspolažeš svime što na njoj izraste.

- A šta će na njoj izrasti?

- Pa, za sad, kao što vidiš, trava razna raste. A na susednim parcelama, pogledaj, ljudi su već posadili jabuke, kruške i mnogo drugog plodonosnog drveća. Kod njih će uskoro procvetati bašte. I ti, kada porasteš, odlučićeš, šta ćeš i gde posaditi na svojoj zemlji, da bi kao i kod drugih lepo bilo.

Sonja se saže i provuče ispod konopca na svoj hektar zemlje, prođe nekoliko koraka duž konopca, pažljivo razgledajući travu i sve što je po njoj trčkaralo i zrikalo. Stiže do rastuće, na dodeljenoj joj zemlji, malene breze, i dodirnu još tanušnu stabljiku drvceta. Okrete se prema vaspitačici i, iz nekog razloga pomalo uznemireno, upita:

- A drvce? Breza? Takođe je samo moja?

- Da, Sonjice, i breza je sada samo tvoja, čim na tvojoj zemlji raste. Kada poodrasteš, moći ćeš i drugo drveće ovde da posadiš, a sad nam je vreme da krenemo, uskoro će ručak i moram da budem sa grupom.

Devojčica se okrete licem prema svom imanju i ćutke ga posmatraše.

*****

Oni koji imaju decu, znaju da, igrajući se, deca često ograđuju sebe različitim stvarima improvizujući sobe, ili u selu grade kolibice i igraju se u njima. Iz nekog razloga, svako dete ima potrebu da odvoji od velikog sveta svoj maleni svet, da stvori svoje prostranstvo. Kod domske dece - prostranstvo je zajedničko; to zajedničko prostranstvo, čak i ako je dobro izgrađeno, deluje na njih ugnjetavajuće.

Sonja, kao i sva druga domska deca, nikada nije imala svoj, čak ni najmajušnji kutak.

Kad evo, stoji ona iza kanapa, gde je sve samo njeno. I trava, i živi zrikavci u travi, i malena breza. Mršava devojčica se okrete ka vaspitačici. Progovori. U glasu njenom sjedinjavale su se intonacije molbe i odlučnosti:

- Molim vas, mnogo-mnogo vas molim, dozvolite mi da ostanem. Vi idite, ja ću se vratiti sama.

- Kako ćeš prepešačiti trideset kilometara?

- Stići ću - čvrsto odgovori Sonja - Hodaću i stići ću. Možda autobus uhvatim. Molim vas, dozvolite mi da ostanem na svojoj zemlji sama.

Vozač žigulija, vlasnik susedne parcele, ču razgovor i predloži:

- Neka devojčica ostane ovde do večeri. Ja ču vas odvesti, a uveče ču i nju prebaciti.

Razmislivši, vaspitačica se složi. Nije mogla da se ne saglasi kad je ugledala lice stojeće iza konopca devojčice, koja je očekivala njenu odluku:

- Dobro, Sonja, ostani ovde do večeri, ručak ču ti poslati po vozaču.

- Ma, što da šaljete? Mi ćemo sa susedkom podeliti ručak - ozbiljno reče vozač žigulija, s poštovanjem izgovarajući reč »susetka«.

- Čuješ li, Klava - viknu on ženi, koja je vredno pripremala ručak na verandi kuće u izgradnji - za četvoro ručak pripremi, danas će susetka biti sa nama.

- Dobro - odgovori žena - ima dovoljno za sve! - te dodade: - Ti, Sonja, zovi, ako ti nešto zatreba.

- Hvala vam - odgovori presrećna Sonja.

Kada je otišao žiguli, Sonja pođe duž kanapa zategnutog među kočičima. Koraćala je polako, ponekad se zaustavljala, sedala na travu, nešto doticala u njoj rukicama, iznova hodala. Tako obide uzduž i popreko celu svoju parcelu.

Potom stade na sredinu svoga hektara i osmotri sve strane međe. Odjednom, raširivši ručice potrća, poskakujući i vrteći se.

Posle ručka, Klava joj, opazivši kako se umorila od trćanja po svom imanju devojčica, predloži da malo odspava na fotelji na rasklapanje. Ali, umorna Sonja odgovori:

- Ako možete, dajte mi nešto od stare odeće da podastrem. Ja bih na svojoj zemlji da odspavam, pored breze.

Nikolaj postavi fotelju sa dušekom i pokrivaćem kod breze, na parceli Sonjinoj. Devojčica leže i trenutno zaspa ćvrstim snom. To je bio njen prvi san na svojoj rođenoj zemlji.

U domu je iskrsao, kako se u početku svima ćinilo, nerazrešiv problem. Sonja je svaki dan molila vaspitaće da joj dozvole da ode na svoj hektar zemlje. Objašnjenja, da je još premalena da se samostalno vozi autobusima, a da je voze vaspitaći ne mogu, jer ne mogu da ostave drugu decu - nisu pomagala.

Sonja je razgovarala sa direktorom doma. Objašnjavala mu je da neizostavno mora da odlazi na svoju zemlju. Obavezno, zato što na susednim imanjima ljudi već sade drveće, i da će kod njih uskoro procvetati bašte. A njena zemlja je, ispada, napuštena. Na njoj se neće rascvetati ništa.

Naposletku je direktor doma našao prihvatljivo za Sonju rešenje, rekavši:

- Sada je, Sonja, da te vozimo na tvoju parcelu nemoguće, pošto, povrh svega, imaš još pola meseca ućenja. Za petnaest dana poćinje raspust, porazgovaraću sa tvojim susedima koji imaju imanja oko tvog, i ukoliko se oni slože da te pripaze, onda ćemo te za vreme raspusta odvesti

na neko vreme na tvoju parcelu. Na nedelju dana, ili možda više. Uzgred, ovih pola meseca bi mogla korisno za svoju zemlju da upotrebiš. Uzmi ove dve brošure, pročitaj. U jednoj se govori kako se leje prave, a u drugoj - kakvo postoji lekovito bilje. Ako se budeš dobro vladala, još ću ti i semenje razno do raspusta pripremiti.

Sonja se veoma dobro vladala. Marljivo je učila, a sve, apsolutno sve slobodno vreme je čitala dve knjižice koje joj je direktor poklonio. Kada je odlazila na spavanje, maštala je, zamišljala, kako će kod nje na imanju lepo rasti raznoliko rastinje. Noćna dežurna vaspitačica je jednom primetila, kako, kad sva deca spavaju, crta Sonja pri mesečevoj svetlosti koja je prodirala kroz prozor, drveće i cveće.

Susedi su se saglasili da povedu računa o devojčici. Kada je počeo letnji raspust, sam direktor je pomagao da se natovari u prtljažnik žigulija suvo sledovanje za dve nedelje, lopata, grabulje, paket sa semenjem...

Nikolaj nije hteo da uzme suhu hranu iz doma, ali mu je direktor rekao da je Sonja nezavisna devojčica, koja nikada neće da nekome bude na teretu, i da je bolje ako vidi da ima svoje namirnice.

Još su joj dali i novu vreću za spavanje. Bez obzira na to što je porodica suseda Nikolaja pripremila za domsku devojčicu malu sobu, u već izgrađenom prizemlju svoga doma, i postelju.

Kada je Sonja ulazila u kola, na ispraćaj su izašli ne samo oni koji su tog dana radili u domu, već i mnogi ljudi koji su došli s namerom da vide blistavo od sreće lice devojčice.

Prve tri noći, Sonja je spavala u dodeljenoj joj sobi u susedskoj kući, a cele dane je provodila na svom rođenom hektaru zemlje.

Trećeg dana je Nikolaju bio rođendan, i k njemu je doputovalo mnogo gostiju. Jedan mladi par je došao sa svojim šatorom. Sledećeg dana su se gosti razišli, ali je šator ostao.

- To je tebi dar - rekoše mladi Nikolaju.

Sonja pride Nikolaju sa molbom da odspava u šatoru. Nikolaj dozvoli:

- Naravno, spavaj, ako tako želiš. Da li ti je u sobi zagušljivo?

- U sobi mi je dobro - odgovori devojčica - ali, svi ljudi spavaju na svojoj zemlji, a moja noću sama ostaje. Na mnogim parcelama vatrice gore, a na mojoj je mračno.

- A ti, šta bi, da šator na tvoju parcelu premestim?

- Jako bih volela, čika Kolja, da bude pored breze. Ako budete imali vremena, ako vam nije teško...

Sve naredne noći Sonja je spavala u šatoru, postavljenom uz brezu na njenom hektaru.

Budeći se rano, odmah je odlazila do vedra sa vodom koje je stajalo pored šatora. Lončetom je zahvatala vodu i napunivši usta, puštala je tanak mlaz vode u podmetnute dlanove i umivala se.

Onda je uzimala album, na čijim su stranicama bili urađeni njenom

rukom crteži plana imanja, i proučavala ih. Potom je odlazila da pravi cvetne leje i gredice.

Malu vojničku lopaticu, dobijenu od direktora doma, iako je bila oštra, Sonja nikako nije uspevala da zabode u zemlju do kraja, već ju je savladavala samo do polovine. Ipak, leje su joj ravne ispale.

Sused Nikolaj je predložio Sonji da joj iskopa mesta koja ona pokaže na svom hektaru, ali je Sonja odlučno odbila. I uopšte, revnosno je branila bilo kakvo upadanje na teritoriju svoga hektara. Ljudi su to osećali i nastojali da bez njenog pristanka ne prelaze među određenu kočicama i nategnutim između njih kanapom. Čak je i sused Nikolaj probudivši se ujutro, da bi pozvao Sonju na doručak, dolazio samo do kanapa i odatle se obraćao Sonji.

Nekakva stvarno izuzetna težnja malene devojčice ka samostalnosti ili bojazan da ne bude nekome na teretu, nisu joj dozvoljavale da išta moli, i čak, kada bi neko od žitelja naselja pokušavao da joj ponudi odeću, bombone, ili nekakve potrepštine, ona je uljudno zahvaljivala, ali da uzme, odlučno je odbijala.

Za dve nedelje boravka na svojoj zemlji, Sonja je prekopala i posadila tri gredice i napravila na sredini veliku cvetnu leju.

Izjutra poslednjeg dana dvonedelnog boravka Sonje na svojoj zemlji, Nikolaj je kao i obično došao do međe njenog imanja, da je pozove na doručak.

Devojčica je stajala pored svoje leje, na kojoj još ništa nije izniklo. Gledala je u nju i ne okrećući se, odgovorila Nikolaju:

– Čika Kolja, nemojte me zvati danas da jedem, neću danas.

Nikolaj je pričao posle da je osetio u glasu devojčice neki veliki bol i jedva uzdržavano ridanje. Nije objašnjavao šta se desilo. Vratio se na svoju zemlju i počeo da nadzire Sonju kroz dvogled.

Devojčica je tumarala po imanju, doticala rukom bilje, popravljala nešto na lejama. Potom je prišla svojoj brezi, uhvatila se za nju rukicama, a ramena su joj se tresla.

Pred ručak, stigao je po Sonju stari domski kombi. Šofer se zaustavio kod ulaza na Nikolajevo imanje i zatrubio.

Nikolaj je pričao:

– Kada sam pogledao kroz dvogled i video kako sakuplja svoje obične stvarčice – lopatu i grabulje, i pokunjeno se upućuje ka nama, kada sam ugledao kroz dvogled njeno lice, nisam izdržao i dohvatih mobilni telefon. Dobro je što sam odmah uspeo da dobijem direktora doma. Rekao sam mu da ću potpisati koje god hoće papire, uzimajući na sebe odgovornost za dete, uzeću odmor, biću neprekidno na imanju, samo da devojčica može da ostane na svom hektaru do kraja raspusta.

Direktor je ispočetka objašnjavao da sva deca iz doma moraju da putuju na lečenje i odmor u dečije letovalište na moru. Da su oni tu priliku odavno tražili i da sad, evo putuju, zahvaljujući sponzorima. Nešto sam

rekao direktoru, onako prostački, ali se nije uvredio već mi je odgovorio isto tako oštro. I odmah dodao: »Dajte telefon šoferu, a sutra ću sam doći«.

Potrčah, dadoh telefon vozaču, a sam mu rekoh:

- Hajde, druže, brzo odlazi.

Šofer ode. A prišavša Sonja upita:

- Čika Kolja, to je po mene naš kombi došao? Zašto je onda otišao?

Silno sam se uzbudio od pregovora sa direktorom, palim cigaretu, ruke mi drhte, a njoj govorim:

- Ma, upravo tako, po tebe. Došao je tek tako, prosto da pita, nisu li ti potrebne namirnice ili još nešto, a ja sam mu odgovorio da ćemo se snaći.

Pažljivo me je pogledala, činilo se da je ponešto shvatala, te tiho reče:

- Hvala, čika Kolja - isprva krete korakom, a onda brzo otrča na svoju zemlju.

Direktor doma dođe izjutra, ali sam ga ja već očekivao. Samo, nije ka meni, već se pravo prema šatoru uputio. Nisam uspeo da mu kažem da ne prelazi bez poziva preko konopca. A on, pametnica, dosetio se, i uz to glasno, da ne traumira dete, odmah izgovori, čim mu devojčica u susret pođe:

- Dobar dan, Sonja, došao sam samo da pitam.. Mi na more odlazimo, a ti šta bi: ovde da ostaneš ili bi sa nama na more?

- Ovde - ne reče, već vrisnu Sonja.

- Tako sam i mislio - odgovori direktor - zato sam ti i doneo sledovanje...

- Ne treba da brinete i vreme gubite. Meni ništa ne treba.

- Ne treba? A ja, šta da radim? Država za svakog vaspitanika novac daje. A ovamo, sama ćeš se vaspitavati, sama hraniti. Kako ćeš mi zapovediti da u ovakvoj situaciji državni novac opravdam? Ne, primi, budi dobra. Hajde, Aleksejeviću, istovaraj. Dozvoli nam da uđemo, Sonja. Možda ćeš nam pokazati svoje domaćinstvo?

Sonja je neko vreme posmatrala direktora, pokušavajući da razume šta se dešava. Onda primeti kako šofer kombija istovara nekakve teške torbe, i na kraju krajeva razabravši da ostaje na svojoj zemlji do kraja raspusta, radosno uskliknu:

- Jao, šta radim... Uđite, evo je kapijica, ovde konopca nema. Uđite gosti. Pokazaću vam svoje gazdinstvo. I vi, čika Kolja, uđite.

Ona nas povede do svog šatora i odmah ponudi da popijemo vode iz vedra:

- Evo vode, sa izvora je uzimam, ukusna je, bolja nego iz česme. Popijte, izvolite.

- Neću odbiti - odgovori direktor i zahvativši pola lončeta, sa zadovoljstvom je ispi - odlična je.

I ja popih, i šofer, i hvalili smo vodu Sonji, na njeno veliko zadovoljstvo. Verovatno je prvi put u životu Sonja posedovala nešto svoje. Neka makar i vodu, ali svoju, i to svoje, ona je prvi put mogla da ponudi odraslima. Sonja je počela da oseća svoju pripadnost svetu. Onda smo sat i po ili dva slušali poletnu priču Sonjinu o tome, šta je već posadila, a šta namerava da posadi. Pokazivala nam je crteže budućeg svog zavičajnog imanja. Samo kućice u njenim planovima-crtežima nije bilo.

- Vreme nam je - reče direktor Sonji - sama stvari raspakuj. I fenjer sam ti na akumulator dovezao. Daleko možeš s njim da osvetliš, a ako se priključi na lampu, i čitati se može. A da čitaš, sada ćeš imati šta. O uređenju imanja časopise sam ti doneo, i knjige o gajenju svega mogućeg, i o narodnoj medicini.

- Jao, opet sam zaboravila - pljesnu rukicama Sonja. - Sad ću.

Ona razmače zavesu šatora, i mi ugledasmo snopove raznih trava koje su visile na zategnutom konopcu u šatoru. Skinula je nekoliko snopića i pružila direktoru:

- To je mlečika. Travka ta. To je za Katju iz naše grupe, treba da je kuva i pije. Ona poboljeva često. Pročitala sam u brošuri, koju ste mi dali... Osušila sam je.

- Hvala...

Sve u svemu, dobar je čovek taj direktor i decu voli. Kasnije sam s njim razgovarao, o ponašanju Sonjinom me je pitao, ponešto korisno savetovao.

I Sonja je tako celo leto proživela u šatoru na hektaru svoje zemlje. Rascvetala se u centru predivnim cvetovima njena leja. Iznikao je na gredicama luk, rotkvice i još ponešto.

Uveče, kada su dani postali kraći, često se moglo opaziti kako treperi u šatoru pod brezom svetlost fenjera. Svako veče je čitala Sonja knjige o narodnoj medicini i stalno crtala u svom albumu predstojeću budućnost svoje zemlje.

Kada je potkraj leta došao po nju stari kombi, pomogao sam da se utovare Sonjine zalihe namirnica. A da se utovari, bogme je bilo šta. Samo trava je osušila oko dvesta snopova. Džak krompira, tri bundeve - sve u svemu, napunismo kombi. Upitao sam Sonju:

- Šta ćeš dogodne? Šator tvoj da čuvam?

- Obavezno ću doći za sledeći raspust. Ma, prvog ću dana već doći na svoju zemlju. Vi ste dobar sused, čika Kolja. Hvala vam za divno susedstvo!

I ruku mi je pružila kao odrasla, ojačala je ta ruka. A i sama Sonja, preko leta nije samo pocrnela, već je i očvrsla, sigurnija u sebe postala.

Doputovala je sledeće godine sa sadnicama voćki i još nekim rasadima, i odmah se latila posla.

Ljudi našeg naselja su na sastanku odlučili da izgrade Sonji maleni dom.

A Zina, žena preduzetnika koji je najveću vilu gradio, počela je da navaljuje da kuća ne bude mala.

- Sramota je ljudima u oči pogledati. Svi u naselju kućama udaraju temelje kao za dvorce, a jedno jedino dete u šatoru živi. Gosti dolaze, misliće o nama bogzna šta.

Poznavajući narav devojčicinu, njen preterano osetljiv odnos prema bilo kojoj vrsti poklona, pregovore sa njom povodom izgradnje kuće, meni su stavili u dužnost da sprovedem.

Došao sam kod nje i rekao joj:

- Sonja, ljudi iz naselja su na sastanku odlučili da ti izgrade omanju kućicu, samo ti mesto odredi gde da se izgradi.

A ona me nekako napregnutom pažnjom upita:

- Čika Kolja, a koliko će koštati malena kućica?

Ništa ne pozorevajući, odgovorih:

- Hiljadu dvesta, pa, sve u svemu, po dve hiljade od svake porodice.

- Po dve hiljade? Ma, to je strašno mnogo para. To znači da će ljudi svojoj deci nečega manje kupiti. Na mene će se istrošiti. Čika Kolja, umoljavam vas: recite ljudima da mi nije nužna zasad kućica. Ni mesto za nju još nisam osmislila. Molim vas, čika Kolja, objasnite, molim vas, ljudima...

Uzrujala se, i ja sam shvatio zašto. Sonja se, dobivši svoj hektar, prvi put u životu osetila nezavisnom. On joj je zamenio roditelje. Ona je trebala njemu, a on njoj. Nekakvim unutarnjim čulom devojčica je osećala ili umislila, da njena zemlja ne želi da je neko stran dotiče.

I ne daj Bože da neko posle izgradnje kućice prebaci, makar i samo pogledom, Sonji. Njoj je dragocenija od vlastitog doma, sopstvena nezavisnost.

Počeo sam da ubeđujem da se ne čine nasilno nikakvi pokloni. A uskoro se desilo nešto neočekivano. Trče sa jezera momčići mimo Sonjinog imanja, ispred svih na teškom biciklu sin preduzetnika, Edik. Stalno je zadirkivao Sonju, balavicom je nazivajući, iako je svega tri godine bio stariji od nje.

- Ej, malecka - dovikuje Sonji Edik - stalno se pejzažnim dizajnom baviš i nije ti dosadilo? Pođi bolje sa nama predstavu da vidiš.

- Kakvu predstavu? - upita Sonja.

- Moj tata će sada baraku za građevinske radnike potpaliti. Eno vidiš? Do nas su već i vatrogasna kola stigla, za svaki slučaj.

- Zašto je treba spaljivati?

- Zato što pogled kvari.

- Ali, kada izgori, na zemlji dugo ništa rasti neće.

- Zašto ne bi?

- Zato što će svi crvići korisni, i sve bubice izgoreti. Eno, vatru sam pored šatora palila i vidiš: na tom mestu za sad ništa nije izniklo.

- Eto ti ga sad, kako si ti, malecka, pronicljiva. Onda, spasi naše

crviće. Uzmi stari vagončić, inače tata ne zna kud da ga dene.

- Kako da ga uzmem, težak je.

- Šta, kako? Dizalicom, naravno. Nama će prekosutra dizalicu dovesti. Vetrenjaču da postave. Uglavnom, uzimaj, ili će vatra uskoro biti veličanstvena.

- Dobro, Edik, pristajem da uzmem vaš vagončić.

- Onda, idemo.

Odrasli susedi i mnoštvo dečurlije se okupilo pred vilom Edikovih roditelja. Vatrogasna kola su bila u pripravnosti. Edik smesta pride svom ocu koji je krenuo prema građevinskoj baraci sa kantom benzina, i progovori, na nezadovoljstvo dečurlije i ushićenje odraslih:

- Oče, ne treba da spališ taj vagon.

- Šta to znači, ne treba? Iz kog razloga?

- Zato što sam ga poklonio.

- Kome?

- Maleckoj.

- Kojoj maleckoj?

- Ma, Sonji sa krajnje parcele.

- I šta? Složila se? Prihvatila je da ga primi od tebe?

- Tata, šta ti je? Ako mi ne veruješ, sam je onda pitaj.

Edik uze, nepokretnu u gomili dečurlije, Sonju za ruku, i dovede je pred oca:

- Reci da se slažeš da uzmeš ovu daščaru. Reci.

- Slažem se - tiho odgovori Sonja.

Nije mogao preduzetnik da sakrije ponos zbog sina. Eto, ni od koga ništa ne uzima, a samo je od Edika odlučila da primi dar čudljiva Sonja.

Kada se dečurlija razišla, pozva preduzetnik celu ekipu koja je radila na njegovoj vili, i reče vodi ekipe:

- Ovako momci. Uzmite koje god hoćete materijale, radite danonoćno, plaćam po duploj tarifi, ali hoću da za dva dana unutrašnjost ove daščare na evropskom nivou bude. Spolja nek i ostane tako pohabana. Ali iznutra...

Posle dva dana je na Sonjinoj parceli pored breze, na mestu gde je bio njen šator, postavljen na temelj od cigala građevinski vagončić - baraka. Oguljen, ali pripremljen od strane zidara za krećenje, a finska boja i četke su bile unutra.

Sonja ju je kasnije sama okrečila - svoju prvu u životu, sopstvenu kućicu, na rođenoj zemlji. Ta kućica se sledeće godine pretvorila u bajkovitu žensku odaju, obavijenu bršljanom i divljim groždem, okruženu cvetnjakom.

*****

Prošlo je deset godina. Sonja je završila školu i već godinu dana živela na svom imanju. U naselju, utonulom u zelenilo i rascvetale vrtove,

uzdizale su se vile. Ali je najbolja, najlepša kuća bila Sonjina. Dok su njene vršnjakinje napuštale dom odlazeći u neizvesnost, pokušavajući da uđu u bilo kakvu višu školu, samo da ima internat, da nađu bilo kakav posao, samo da bude dovoljan za preživljavanje - Sonja je već bila imućan čovek. Žitelji naselja su davali prekupcu višak voća i povrća. Pokupovalo bi se sve odgajano na imanjima po prilično visokim cenama. Izvozilo se u zemlje Evropske zajednice, u specijalne radnje koje su prodavale ekološki čiste proizvode. Davala je nakupcu odgajano na svom imanju i Sonja. Premda su veći deo njene proizvodnje kupovali dolazeći pravo kod nje, ljudi iz grada, čuvši o neobičnoj devojčici i njenom čudesnom imanju.

Još je Sonja sakupljala lekovite trave i pomagala ljudima da se reše bolesti.

Jednom je kod svojih roditelja, koji su sad stalno živeli na svom imanju, doputovao Edik. On je već tri godine studirao na prestižnom američkom univerzitetu. Predstojala mu je teška medicinska operacija. Verovatno od vode i hrane, došlo je do poteškoća sa jetrom i bubrezima. Pre operacije, Edik je odlučio da nedelju dana provede kod roditelja. Zinaida, mati Edikova, predložila mu je:

- Sine, da možda odemo do naše lokalne vidarke? Možda pomogne.

- Ma, šta ti je mama, u kom veku živimo? Tamo, na zapadu, medicina je odavno na najvišem nivou. Što se mora, iseći će i zameniti. Ne brini se. Neću ići kod raznih baba-vračara. To je pretprošli vek.

- Ma i ne predlažem ti babe. Hajde da odemo, sećaš je se, devojčice malene iz doma za siročad na kraju našeg naselja, koja je, na iznenađenje svih, sama, poklonjeni joj hektar zemlje uređivala?

- A, ta balavica? Sećam je se pomalo.

- Više nije balavica, sine, već veoma cenjeni čovek. Za odgajano njenim rukama, duplu cenu su nakupci spremni da plate. A po njene berbe trava - iz veoma udaljenih mesta dolaze, iako nikakvu reklamu nema.

- Otkud maleckoj znanja?

- Ta, ona je od prvog razreda svako leto na svojoj parceli provodila, a svaku je zimu, iz dana u dan, razne knjige o voćarstvu i narodnoj medicini čitala. Dečji um je bridak, sve lako usvaja. Iz knjiga je mnogo, naravno, crpla. Samo, ljudi kažu da je više ona sama spoznavala. I još kažu, biljke je razumeju. Ona sa njima razgovara.

- Vidi, vidi malecku! A koliko para za lečenje uzima?

- Ponekad uzima, a biva i da besplatno leči. Ja sam je prošle jeseni kod ribnjaka srela. U oči me je pogledala i rekla: »Tetka Zina, beonjače vam nisu u redu, uzmite ove trave, prokuvajte i pijte, proći će«. I prošlo je. A beonjače mi stvarno nisu bile kako treba, zato što me je jetra bolela. Više ne boli. Hajde, sine, otići ćemo, pa možda i tvojoj jetri pomogne.

- Kod mene, mama, nije samo jetra. Već je i dijagnoza postavljena - bubreg će mi izvaditi. I tu nikakvi čajevi neće pomoći. Uostalom, hajdemo, biće zanimljivo na imanje malecke baciti pogled. Kažu da je raj

nalik.

*****

- Da! Savršeno se sredila! - ne zatajivši ushićenje reče Edik, kada je sa majkom prišao imanju Sonjinom - Dok su u naselju svu snagu u izgradnje vila i ograda kamenih ulagali, ona je zaista raj sazdala. Pogledaj, mama, kakvu je ogradu od zelenila odnegovala!

- Da baštu njenu vidiš, još bi se više zadivio. Samo, malo koga u svoju baštu pušta - primeti Zinaida.

Odškrinuvši kapiju, pozvala je glasno:

- Sonja, ako si kod kuće, izadi. Sonja, da li si kod kuće?

Vrata kućice - bivše građevinske barake - se otvoriše, i na verandu izade devojka. Mekim pokretom skloni sa ramena čvrsto upletenu rusu pletenicu. Ugledavši Zinaidu u pratnji sina, obraze joj obli rumenilo. Ona zakopča gornje dugme na bluzi pripijenoj preko čvrstih grudi, i nečujnim, lakim i u isto vreme gracioznim korakom mlada lepotica siđe sa trema, te se uputi puteljkom prema kapiji, kod koje su stajali Zinaida i Edik.

- Dobar dan, teta Zina. Dobro došao, Eduarde. Ako ste voljni, udite u moj dom ili vrt.

- Hvala na pozivu, sa zadovoljstvom ćemo ući - odgovori Zinaida. A Edik ništa ne reče, čak se i ne pozdravi.

- Znaš, Sonja - nastavi da govori Zinaida na putu prema vrtu - problem ima moj sin, operacija mu predstoji. Iako će ga u Americi operisati, ipak sam veoma uznemirena.

Sonja se zaustavi, okrete i upita: - Šta vas boli Eduarde?

- Srce - prigušenim glasom odgovori Edik.

- Kako srce? - uzviknu Zinaida - Pa, govorio si jetra, bubrezi. Lagao si, znači, umirujući me?

- Nisam lagao. Ali, sada srce, mama, kuca, evo pipni kako udara - i uzevši ruku majčinu, pritisnu je na svoje grudi - čuješ li, sad će iskočiti i rasprsnuti se, ako ne nagovoriš ovu lepotu-devojku da se uda za mene smesta.

- Ma, šaljivdžijo - nasmeja se Zinaida - umalo majku nisi prestravio na smrt.

- Ne šalim se, mama - ozbiljno odgovori Edik.

- Pa, ako se ne šališ - veselo nastavi Zinaida - znaj, Sonji je polovina sela prosce za svoje sinove slala. I sve bez rezultata: neće ona da se udaje. Eto, pitaj je sam, zašto neće, a majku ne podmeći.

Edik priđe Sonji i tiho upita:

- Sonja, zašto se niste udali?

- Zato - tiho odgovori Sonja - zato što sam tebe čekala, Edik.

- Eto šaljivdžija, što se majci podsmevate?

- Blagoslovi nas, mama, odmah, ne šalim se - odlučno reče Edik i uze Sonju za ruku.

- I ja se ne šalim, teta Zina - ozbiljno reče Sonja.

- Ne šalite se... Znači, i ti Sonja... Ne zbijaš šalu... Ma, ako se ne šališ, što me onda teta zoveš, a ne mama?

- Dobro. Zvaću vas mama - uzdrhtalim glasom odgovori Sonja i, iskoračivši ka Zinaidi, zaustavi se neodlučno.

Zinaida nije bila u stanju da shvati istog trena šta se dogodilo - izvlačenje lutrije ili je šala? Ona je pomno prenosila pogled sa Sonje na sina i opet... U jednom trenutku je shvatila ozbiljnost namera mladih ljudi i, pojmivši, baci se ka Sonji, zagrlila je i zaplaka:

- Sonja, Sonjice, kćeri, shvatila sam, vi to ozbiljno.

Tresla su se i ramena Sonjina. Zagrlivši Zinaidu, ponavljala je:

- Da, mama, ozbiljno. Da, veoma ozbiljno.

Potom su mladi, uhvativši se za ruke, polako i nikoga ne primećujući uokolo, pošli ulicom naselja prema imanju porodice Edikove. Ispred je išla Zinaida. Ona se smejala i plakala istovremeno i neprekidno brbljala, dotrčavajući do svakoga ko joj je dolazio u susret:

- Mi smo došli... Kad oni - zaljubiše se jedno u drugo... A ja: odjednom - i blagosloвила ih... U početku sam mislila - šala. A oni - zaljubiše se. Kažem im... A oni meni - svadba, mama, danas. Ljudi dobri, kako se može tako? Treba se pripremiti, treba zvanično. Ma, ovo je nemoguće.

Kada je otprilike istu takvu zbrkanu priču čuo od nje, izašavši im u susret muž, preduzetnik, otac Edikov, pogledao je mlade i rekao:

- Ti kao i uvek, brbljaš, Zinaida. I šta to znači, svadbu napraviti danas nije moguće? Pogledaj ih. Ne treba danas napraviti svadbu, već sad, ovoga časa.

Edik pride ocu i zagrlila ga:

- Hvala, tata.

- A što to... Hvala. A što da se grlimo. Kliktati treba!

- Kliktati! Kliktati! - povikaše okupljeni ljudi.

Edik i Sonja su se na očigled svih stanovnika sela prvi put poljubili. Na svadbi su se okupili svi koji su se zatekli kod kuće u tom trenutku. Improvizovani sto na svežem vazduhu postavljali su svi zajedno. Nije se urlalo, kako se dešava na ruskim pijankama, već su pevali svatovi do duboko u noć.

Ne obazirući se na nagovore roditelja, uselili su se mladenci ne u vilu, nalik dvorcu, već u neveliki dom Sonjin.

- Razumi, tata - govorio je Edik - sagradili smo ovde dvorac sa raznoraznim sporednim zgradama na pola hektara. A divote te, kao na Sonjinom imanju, i vazduha tog nema kod nas. Porušiti polovinu treba.

Preduzetnik je posle pio celu nedelju. Na iščuđavanje svih, počeo je da ruši pomoćne zgrade, prigovarajući samom sebi:

- Nadozidao sam ovde glupavo, unuci neće hteti da se usele u ovakve katakombe.

Srećan život Sonje i Edika...

Stop! Ovo sam već počeo da pričam o budućnosti. Ona će zasigurno biti divna. A sadašnjost? Sada, u gradu Harkovu postoji dobar dom za siročad. I devojčica Sonja je u njemu. Pošla je Sonja već u treći razred, ali hektar sopstvene zemlje ona nema, kao ni Tanja, Serjoža, Katja... Kao ni stotine hiljada dece iz dečijih domova. Ukrajinska Rada* čak ni pitanje na dnevni red nije stavila: da li da se daje na doživotno korišćenje stanovincima sopstvene države, uključujući i decu siročad, po hektar zemlje za izgradnju zavičajnog imanja. Ni Beloruska Duma nije ga postavila, ni Ruska... Da li će im oprostiti deca? Da li će moći da oprostite današnji deputati sami sebi?

---

* Rada = Duma,   Ukrajinska Rada = Ruska Duma...

ZONA BUDUĆNOSTI

Nikolaj Ivanović - upravnik popravne kolonije sa posebnim režimom, običnim jezikom rečeno - zatvora, već peto veče nije odlazio iz svog kabineta na vreme. Kada se završavao radni dan, on je isključivao telefone i šetao po kabinetu duboko zamišljen napred-nazad. Ponekad je sedao za sto, uzimao u ruke zelenu fasciklu i već po ko zna koji put iznova iščitavao njen sadržaj.

U ime grupe osuđenih građana, zatvorenih u dvadeset šestoj zatvorskoj jedinici, zatvorenik koji je služio zatvorsku kaznu po paragrafu 931 Kaznenog zakona Ruske federacije, obraćao mu se sa, na prvi pogled nezamislivim, predlogom.

Osuđenik Hodakov predlagao je da se uzme za koloniju sto hektara napuštene ili neiskorišćene obradive zemlje. Tu zemlju ograditi bodljikavom žicom, postaviti stražarske kule po uglovima, sve u svemu učiniti sve unapred utvrđeno radi sprečavanja bekstava. Na tih sto ograđenih hektara radiće, baveći se poljoprivredom, devedeset zatvorenika. Molbe onih koji to žele, nalazile su se u toj istoj fascikli.

Dakle, ti zatvorenici su se u svojim molbama obavezali da će hraniti celu koloniju povrćem, predajući za potrebe kolonije polovinu njima odgajanih useva. Druga polovina, molili su da bude predata njihovim porodicama. U tome nije bilo još ničeg nemogućeg. U raznim kolonijama zatvorenici rade u proizvodnji. U jednim izrađuju neke jednostavnije predmete prerađujući drvo, u drugim - organizovane su krojačke radionice, te zatvorenici šiju obične stvari, vatrane prsluke, kratke pantalone, dobijajući za svoj rad male novčane nadoknade. Nadoknade su male još i zato što je njihov rad slabo produktivan.

Ovde u fascikli bio je i predlog: zatvorenici hoće da se bave poljoprivrednom proizvodnjom. Pa šta, i to je moguće. Plata u obliku polovine prinosa - moguća je, neće biti potrebno prodajom se baviti, a potom mesecima čekati na obračun novca. Ali, nadalje...

Zatvorenik Hodakov je u ime ostalih zatvorenika molio da se sto hektara podeli na parcele od jednog hektara, i da se utvrdi svaka parcela konkretnim ugovorom.

Dalje se predlagalo da se dozvoli mogućnost svakom zatvoreniku da izgradi na dodeljenom imanju pojedinačnu prostoriju.

Dalje, po isteku kazne, onima koji bi hteli da ostanu na svom imanju, molili su da im se pruži takva mogućnost. Ne uzimati od njega, već mu otkupljivati višak letine, i ostaviti mogućnost onima koji su odslužili kaznu da prošire svoje prostorije.

Zelena fascikla sa ovim predlogom ili molbom bila je predata Nikolaju Ivanoviću još pre pola godine. Pored devedeset molbi i teksta predloga, u fascikli je bio i plan budućih imanja, divno urađen olovkama u boji. Na crtežima su bile oslikane i stražarske kule, i žičana ograda i kontrolno-propusni punkt.

Posle prvog čitanja, Nikolaj Ivanović je sklonio fasciklu u donju fioku, s vremena na vreme se vraćajući u mislima na suštinu njenog sadržaja, ali odgovor nikakav zatvorenicima nije davao.

Međutim, sticaj okolnosti je naterao upravnika kolonije da svakodnevno, evo već pet večeri, intenzivno razmišlja o predlozima zatvorenika.

Slučaj je bio sledeći: iz uprave je stigla naredba da se od sledeće godine počne sa proširivanjem zatvora, da se izgrade dodatne ćelije, i da budu spremni da do kraja iduće godine prime još sto pedeset osuđenih građana. Zajedno sa naredbom, stigao je i projekat dogradnje na postojeće objekte, i saopštavalo se o rokovima dospeća novčanih sredstava. Predlagalo se da se za izgradnju iskoriste zatvorenici.

Nikolaj Ivanović je razmišljao ovako: «Finansiranje će, kao i uvek kasniti, a sa materijalima jeftinim su uvek problemi. Predračun nije samo cena građevinskih materijala, pošto čim izgradnju započneš - one su već druge. Rad zatvorenika je neproduktivan. Naredba je nesumnjivo neizvodljiva. Ali i da se ne izvrši, nedopustivo je. Do kraja službovanja ostalo mu je pet godina. Postigao je u službi zvanje pukovnika. Dvadeset godina je upravnik zatvora i nema ni jednu kaznu. I evo ti sad, naredba!«

Ali nisu ove okolnosti bile glavne u razmišljanju pukovnikovom. Zelena fascikla! Zatvorenik Hodakov je u svom izveštaju tvrdio da će pri držanju zatvorenika u skladu sa njegovim projektom, biti ispunjen najvažniji zadatak sličnih institucija - prevaspitavanje prestupnika.

To da se u savremenim popravnim ustanovama kriminalci ne prevaspitavaju, već se pre može reći da je obrnuto - postaju još iskusniji, to je Nikolaju Ivanoviću bilo dobro poznato. Inače ne bi dobijali nove zatvorske kazne po drugi i treći put. Upravo su ove okolnosti veoma tištale Nikolaja Ivanovića koji je žrtvovao službi mnogo snage i vremena.

Život prolazi, službovanje se završava, a šta si uradio? Ispada, kriminalce si odgajao.

Zelena fascikla! Kakva zaraza. Kad bi barem došao do čvrstog ubedenja da je neprihvatljiv predlog u njoj iznet, ali ne, nešto iznutra mu ne dozvoljava da ga odbaci. A niti da veruje u njega nema snage. Neobičan predlog, nešablonski.

Ujutro sledećeg dana, pukovnik je kao prvo naredio da se dovede kod njega u kabinet zatvorenik dvadeset šeste jedinice, Hodakov.

- Možete sesti, građanin Hodakov - pokaza Nikolaj Ivanović na stolicu, ušavšem u pratnji stražara zatvoreniku.

- Prelistao sam sadržaj vaše fascikle. Pitanje imam za vas određeno.

- Razumem, građanine upravniče - brzo izgovori zatvorenik ustajući sa stolice.

- Sedi! - komandovao je stražar.

- Ma, sedi, što skačeš kao na sudu - mirno izgovori upravnik kolonije i obraćajući se stražaru, dodade:

- Ti pričekaj zasad napolju.

- Znači, vi, Hodakov Sergej Jurjevič, podnosite ovakav neobičan predlog?

- On samo na prvi pogled deluje čudno. U stvari je predlog vrlo razuman.

- Onda recite odmah, bez okolišanja, koju ste lukavštinu smislili? Uslove za masovno bekstvo hoćete da stvorite? Među vaših devedeset prijavljenih, zatvorske kazne su svakome od pet do devet godina. Znači, slobodu biste da približite?

- Ako i ima lukavštine u ovom predlogu, nije za bekstvo vezana, građanine načelniče - zatvorenik ponovo ustade uznemireno - vi me niste dobro razumeli...

- Ma, sedi mirno. I hajde bez »građanin načelnik«. Mene Nikolaj Ivanović zovu. Tebe, iz spisa znam - Sergej Jurjevič. Psiholog si bio. Doktorsku disertaciju si odbranio, a kasnije si u biznis prešao. Kaznu si za izuzetno teške prestupe dobio. Je li tako?

- Trajanje kazne sam dobio... Nikolaj Ivanović, na početku perestrojke, evo kako je bilo... Ne uspevaš na jedne zakone da se navikneš, već drugi stupaju na snagu...

- Ma dobro, nećemo sada o tome. Pojasni zamisao svoju sa tom poljoprivredom iza bodljikave žice, ili kako se još može nazvati?

- Nastojaću da objasnim, Nikolaj Ivanović. Samo, teško će mi biti da to uradim zbog jedne okolnosti.

- Koje?

- Razumete li, knjigu smo pročitali, »Anastasija«. Kasnije još jednu knjigu, nastavak. Sve u svemu, u knjizi se govori o predodređenju čovekovom. O tome da ukoliko svaki čovek koji živi na Zemlji uzme po hektar zemlje i stvori na njemu rajski kutak, cela će se Zemlja u Raj preobraziti. Jednostavno i ubedljivo je u knjizi o tome rečeno.

- Kud ćeš prostije. Ako svako uzme i stvori, onda će se, naravno, cela Zemlja preobraziti... Samo, kakve vi veze imate sa tim?

- Pa, govorim vam: ubedljivo je sve u ovim knjigama izloženo. Poneko ih je, možda, površno pročitao i nije sve razumeo. Mi vremena imamo dovoljno: čitali smo, podrobno razmatrali i shvatili.

- I šta proizlazi iz toga?

- Mnogi ljudi će posle čitanja ovih knjiga, poželeti zemlju da uzmu i da stvore na svojoj naslednoj zemlji rajsku oazu. Oni su na slobodi, njima je to dostupno. Zato smo i odlučili: neka je iza bodljikave žice, ali da takode uzmemo po hektar, radimo na njemu, uređujemo... Zbog kazne

- polovinu ili čak i veći deo proizvodnje za potrebe kolonije ili društva ćemo predati. Ali, molbu imamo: da nam ne oduzmu imanje kada odslužimo kaznu, onima, koji hoće na njemu da ostanu.

- Šta to znači, da ćete i ostati iza bodljikave žice, pred cevima stražara svoj život proživljavajući?

- Kada svi kaznu odslužimo, vi možete skinuti ogradu od bodljikave žice i preneti je zajedno sa kulama na drugo mesto. Da na novom mestu nove zatvorenike naselite, iz reda onih koji žele da svoje imanje stvore. A mi ćemo na svojim imanjima ostati.

- Aha. A kasnije, kada njima kazna istekne, žičanu ogradu sa kulama na novo mesto, a oni će na slobodnim imanjima ostati. Je li tako?

- Da, tako je.

- Kakva čarolija! I šta, ja ću, upravnik kolonije, za zatvorenike oaze rajske stvarati? Vi zaista verujete da se tako nešto može desiti?

- Apsolutno sam ubeđen u uspeh. Kao psiholog sam ubeđen. Srcem osećam. Sami procenite, Nikolaj Ivanoviću. Odleži svojih devet godina čovek i izađe na slobodu. Prijatelja nema. Drugovi njegovi su u zatvorskoj zoni, u ćelijama. Porodici nije potreban. Društvu takođe. Ko bi hteo na dobar posao bivšeg zatvorenika da uzme? Nezaposlenih je i tako previše u raznoraznim profesijama, u redovima stoje na berzama rada i to sa biografijama sjajnim... Nikakav posao za bivšeg robijaša u društvu nije predviđen. Jedan je put: starog se latiti. I prihvataju se, te ponovo kod vas dospevaju.

- Da, znam za tu situaciju... Što mi očigledno izlažeš? Reci, kao psiholog: zašto su se osuđenici pročitavši te knjige najednom izmenili, i zemlje, makar i iza žičane ograde odlučili da se prihvate?

- Tako se perspektiva večnosti kod svakoga pojavila. Ovako, kao računa se da živi još čovek, makar i u ćeliji. A u stvari, nema ga. Umro je. Zato što nema životnu perspektivu.

- Kakva je to perspektiva večnosti?

- Pa, govorim vam, teško mi je da sve odjednom izložim što je u knjigama...

- Dobro, pročitacu te knjige, shvatiću: šta vas je na takvu osećajnost podstaklo. Kasnije ćemo porazgovarati. Stražar, odvedi ga.

Zatvorenik Hodakov ustade, stavi ruke iza leđa i zamoli:

- Dozvoljavate li da razrešim još jedan problem?

- Reci - odobri pukovnik.

- Kada smo razrađivali projekat ove zone, uzeli smo u obzir postojeće propise o držanju zatvorenika. Nikakvog kršenja propisa u projektu nema.

- Alal vera, uzeli ste u obzir... Propise... Kršenja nema... Proveriću.

- Odvedite ga - naredi Nikolaj Ivanović stražaru.

Onda pozva pravnika, predade mu fasciklu sa rečima:

- Evo uzmi. Upoznaj se i ustanovi: u čemu se ovde krše propisi o držanju zatvorenika, izvestićeš za dva dana.

Posle dva dana pravnik je sedeo u kabinetu upravnika kolonije. Svoj izveštaj je započeo neuobičajenim za pravnika, uvijenim formulacijama:

- Stvar je u tome, Nikolaj Ivanoviću, što sa stanovišta zakona i propisa, koji tačno propisuju držanje građana u takozvanim mestima lišavanja slobode, ovaj projekat ne možemo tumačiti jednostrano.

- Šta petljaš ovde preda mnom, Vasilije, kao advokat na sudu? Petnaest godina se poznajemo - Nikolaj Ivanović ustade od stola. Iz nekog razloga je bio malo uznemiren. Prošetao je po kabinetu, ponovo seo:

- Govori određeno, čime se ovde narušavaju zakon i propisi.

- Određeno... Pa, ako ćemo određeno, onda moram sve po redu.

- Hajde po redu.

- Mi gradimo zonu. U projektu se predviđa izolacija teritorije od spoljnog sveta. Dva reda bodljikave žice ograđuje sto hektara zone. Isto tako, u projektu su predviđene stražarske kule. Sve u svemu, ograđivanje teritorije zone u potpunosti odgovara propisima. Dalje se u projektu predlaže da se razdeli zona na odvojene parcele veličine jednog hektara i da bude zatvoren na svakoj parceli po jedan zatvorenik. Šta ovde reći? Saglasno propisima, mi i jesmo u obavezi da navikavamo politički nezrele građane na rad, da izgrađujemo pogone za proizvodnju najjednostavnijih proizvoda, a isto tako, da stvaramo pomoćna dobra, te da delimično predemo na samofinansiranje. Jer, zakonom se dozvoljava da se stvaraju ustanove nalik našoj, sa posebnim uslovima za poljoprivredu i višenamensko iskorišćavanje šumskog fonda. U našem slučaju, projektom se predviđa pomoćno gazdinstvo, koje će obezbeđivati za naše štichenike povrće, a moguće je da će i za prodaju preteći. Zasad smo u okvirima zakona.

- Ne razvlači, ajde dalje. Gde izlazimo iz okvira?

- Nadalje se predlaže da se na svakom imanju izgrade odvojene ćelije, u kojima će živeti zatvorenici, i za koje je osigurano radno mesto - hektar zemlje.

- Baš tako, svakome odvojena ćelija na njegovom hektaru. Ali, za normalne krevete nedostaju sredstva. A oni odvojenu ćeliju, sa svim udobnostima i nameštajem žele. Utopija.

- Verovatno si se nepažljivo sa projektom upoznao, Nikolaj.

- Šta znači »nepažljivo«? Napamet ga znam.

- Ne znam, ne znam... Ovde je priložen crtež i opis, kako bih rekao, unutrašnjosti te odvojene ćelije. Sve je strogo po propisima. Krevet, klozet, sto, stolica, polica za knjige, noćni ormarić. Metalna vrata sa okancetom i spoljnom rezom, rešetke na prozorima. A što se tiče finansiranja, tu je jasno rečeno: svaki zatvorenik sam finansira izradu svoje posebne ćelije.

- Nečeg takvog u projektu nije bilo kada sam ga pregledao.

- Ne znam... Ne znam... Evo pogledaj, ima. I crtež, i radni planovi

za izvodače, i opisi.

- Šta znači »ima«? Kada sam ti predao fasciklu da se upoznaš, toga tamo nije bilo. Tačno se sećam da nije bilo. Tu fasciklu sam barem desetak puta od korica do korica proučio. I znači da si ti... Za dva dana...

- Ja, Kolja. Samo, ne za dva dana. Oni su mi istu takvu fasciklu još pre tri meseca predali. Nedavno sam uneo svoje ispravke, dopune, i oni su se sa njima složili.

- Zašto mi o tome ništa nisi pričao?

- Pa, ti si me tek pre dva dana zamolio da kažem svoje mišljenje.

- Ma dobro, hajde kaži, šta o svemu tome misliš?

- Mislim, Nikolaj, da će ukoliko se ovaj projekat ostvari, broj zatvora i logora u zemlji biti smanjen, a kriminal opasti. I uči ćeš ti, Nikolaj Ivanoviću, u svetsku istoriju kao najgenijalniji reformator.

- Ma, batali istoriju. Drži se teme. O zakonitosti - Nikolaj Ivanović ponovo ustade od stola i ustumara se po kabinetu.

Pravnik se okrete ka tamo-amo hodajućem, utonulom u misli upravniku kolonije i upita:

- A zbog čega se ti, Nikolaj, toliko uzbuđuješ?

- Ja se uzbuđujem? Što bih se uzrujavao? Uostalom... U pravu si, Vasilije. Uzbuđujem se. Zato se uzbuđujem, što ne znam kako da u kratkom raportu o tom projektu generala izvestim.

- To je, znači, u pitanju. Ipak si rešio da ga pokreneš? Čim se kod generala spremaš.

- Spremam se. Mislio sam da ćeš ti projekat iskritikovati i da ćeš me ubediti da ne idem kod generala. Pao bi mi kamen sa srca. A ti ga, eto, reklo bi se, podržavaš?

- Podržavam.

- Znači, moraću da idem - nekako je radosno sažeo Nikolaj Ivanović, kao da se bojao da će iskritikovati njegov drug sadržaj zelene fascikle. Upravnik kolonije priđe ormanu, dohvati flašu konjaka, limun i dve čašice:

- Hajde da popijemo, Vasilije, za uspeh. A od kad je ta zelena fascikla kod tebe tako pobudila naklonost?

- Ne odmah.

- Ni kod mene.

- Kći mi na pravnom fakultetu studira. Diplomski sada piše. Tema njenog diplomskog rada je: »Uticao držanja građana u kazneno popravni ustanovama na iskorenjivanju kriminalnih dela«. Dala mi je da pročitam njen rad. Pročitao sam, a tamo kod nje napisano: »Devedeset procenata građana koji su odslužili svoje kazne u zatvorima, vrše kriminalna dela ponovo. Osnovni uzroci mučne statistike kršenja zakona - jesu sledeći:

- vaspitanje čovekovo koje ga navodi na izvršenje protivzakonitih radnji;

- složenost prilagođavanja u društvu posle boravka čovekovog u zatvoru;

- stvaranje prestupničkog pogleda na svet dok se čovek nalazi u kriminalnoj sredini!«

- Zamisli šta je napisala, Nikolaj? Proizlazi da smo ti i ja, časno izvršavajući svoju službu, oblikovali kriminalni pogled na svet?

- Ništa mi ne oblikujemo. Mi dejuvujemo po zakonu i propisima. Premda i sam znaš da je i u meni samom nekakvo nezadovoljstvo prisutno. Pokušavao sam da odagnam to iz sebe. Mislio sam, ne dopire do mog mozga ovaj posao. A kada se ta zelena fascikla pojavila... Pola godine sam se lomio. Sad sam odlučio - ići ću kod generala. Samo, već nekoliko puta sam sedao da raport rečitiji sastavim, ali ne uspevam.

- Hajde da zajedno pokušamo. Mislim da je ovde najvažnije da ne prenerazimo pretpostavljene osobitošću, čudnovatošću projekta. Trebalo bi nekako jednostavnije.

- Slažem se, treba običnije. Ali kako? Kada se po projektu traži: da se svakom zatvoreniku koji je odslužio svoju kaznu na poverenom mu hektaru zemlje, ostavi ta zemlja posle oslobađanja na doživotno korišćenje.

- Da. Ta tačka je skoro neizvodljiva. Nema kod nas, zasad, u državi zakona o dodeli zemlje na doživotno korišćenje. Razmišljao sam o toj tački. Treba zatvorenima pošteno reći: po odsluženju kazne razmatraće se pitanje obezbeđivanja parcela za oslobođene, u okviru postojećih, u trenutku izlaska na slobodu, zemljišnih zakonskih propisa. Mislim da će oni razumeti. Svima je jasno: zakone ne možeš mimoići. Zakone ne stvaramo mi. Ali o ciljevima takođe moramo reći. Sve sada ide ka tome da će biti zakon koji dozvoljava da se ima zemlja.

- Daj Bože! - Nikolaj Ivanović opet napuni čašice konjakom - Hajde još po jednu malu, za uspeh.

Kucnuli su se, kad iznenada Nikolaj Ivanović spusti svoju čašicu na sto, i ponovo se uzmuva po kabinetu.

- Što si se opet uznemirio? - upita ga pravnik.

- Razumeš li, Vasilije - ne zaustavljajući se, zabrinuto govoraše Nikolaj Ivanović - mi smo se predali maštanju, kao dečaćići, o uzvišenim temama... Maštamo, a zaboravili smo da imamo posla s kriminalcima. Postoje, naravno, među njima i prosto posrnuli. Oni bi možda i hteli da srede svoj život u okvirima zakona. Ali je golema većina - najgori šljam. Oni potpuno drugo nameravaju, i ovde je, možda, neka smicalica s njihove strane?

- I ja sam isto o tome razmišljao, Nikolaj. Hajde da ih proverimo, pa ćeš posle toga odlučiti, da li da ideš kod generala sa raportom ili ne.

- Kako ćemo ih proveriti?

- Evo kako. Reci, kada su ti tu zelenu fasciklu predali?

- Pre, otprilike, pola godine.

- Znači, da su pre više od pola godine podrobno razmatrali ovaj projekat, crteže pravili i skice. Potom su sve lepo u fasciklu složili i devedeset molbi priložili. Hajde da te koji su molbe napisali, neočekivano, bez upozorenja, u dvorani za svečanosti okupimo. Pozvaćemo stručnjake, recimo, agronome, povrtlare, pa neka ih oni propitaju. Pitanja o tome, kako, šta i kada u zemlju saditi treba, postaviće im oni, a mi ćemo videti koliko će biti onih koji žele odgovor da daju. Razumeš li, ako oni to zaista ozbiljno misle i njihova je ideja bez ikakvih smicalica, ako je to zaista san njihov, nisu mogli prosto sedeti i čekati pola godine odgovor na svoj predlog. Neizostavno su morali da proučavaju agrarnu tehnologiju.

- Pretera ga, Vasilije. Da šljam pola godine proučava kako cvetiće, krastavčiće saditi... Ne verujem. Možda, neko sa sela i odgovori. A da ovi...

- To i kažem - proverićemo pre nego što odlučimo da li da idemo kod generala ili ne.

U svečanoj sali sedelo je ne devedeset zatvorenika, već dvesta. Do trenutka kad je načelnik pozvao stručnjake iz oblasti agrarne tehnologije - dva predavača sa poljoprivrednog fakulteta i jednog iz srednje stručne škole - broj koji je želeo da se naseli u novoj zoni, popeo se na dve stotine ljudi.

Zatvorenici su se porazmeštali po sali, ne naslućujući da im je pripremljen ispit. Oni su videli da za stolom na bini sede tri čoveka, ali nisu imali pojma ko su oni. Upravnik kolonije je izašao na binu i saopštio:

- U vezi sa tim što razmišljamo da organizujemo pomoćno gazdinstvo, potrebni su nam ljudi koji poznaju poljoprivredu. Sve u svemu, predstavljam vam profesore stručnih škola koji će vam postavljati pitanja, a posle toga ćemo odlučiti kome se može poveriti parcela...

Nikolaj Ivanović je po redu predstavljao profesore i predložio da postavljaju pitanja okupljenima. Prvi je postavio svoje pitanje, sedeći s desne strane, stariji nastavnik poljoprivredne stručne škole:

- Ko od vas, poštovani, može da mi kaže: kada je nužno saditi seme paradajza za dobijanje rasada? Kada se polaže rasad u zemlju? I, ako vam je poznat ovakav izraz - presađivanje - recite mi, molim vas, koji znaci govore o njegovoj neophodnosti?

»Ala im je zavrnuo - pomislio je Nikolaj Ivanović - u jednom pitanju je istovremeno nekoliko. Na ovo, po svoj prilici ni moja žena, zagrižena vikendašica, po sećanju ne bi odgovorila. Ona uvek u knjige pogledava, pre nego što posadi bilo šta. Evo, i u sali sede u mukloj tišini, niko da se pomakne«.

Muk u sali je razalostio Nikolaja Ivanovića. Potajno je žarko želeo da se ostvari projekat koji su zatvorenici predstavili u zelenoj fascikli. On se tako cepidlački odnosio prema projektu ne zato što ga je odbijao,

već zato što je želeo da unapred otkloni sve greške i manjkavosti. Muk u sali je govorio o nedovoljno ozbiljnom odnosu prema projektu njegovih glavnih učesnika, a to je svedočilo o nemogućnosti ostvarivanja iznesenog u zelenoj fascikli.

»Neverovatno, čutnja. Zar je moguće da nema ni jednog seoskog mužika? Premda se i u selu, ne muškarci, već žene bave lejama«.

Da bi nekako prekinuo nategnutu pauzu, Nikolaj Ivanović je ustao od stola i strogo rekao:

- Šta vam je, pitanje niste razumeli?
- Razumeli smo - odgovori mu sedeći u prvom redu, mladi zatvorenik.
- Pa ako ste razumeli, onda odgovarajte na pitanje.
- Ko da odgovara? Nikoga niste pred tablu pozvali.
- Kako »ko«? Kakva tabla? Ko zna da odgovori, neka ruku podigne.

U istom trenutku je visoko podiglo ruke svih dvesta zatvorenika, sedećih u sali.

Smesta prekidoše međusobno većanje predavači-ispitivači. Izmešana osećanja nahrupiše u Nikolaju Ivanoviću. Bilo je i gordosti zbog svojih šticećenika, i vraćene nade u ostvarenje projekta, ali i briga: da li će neko od onih što podigoše ruku uzmoći dovoljno tačno da odgovori na pitanje?

- Hajde, ti odgovaraj - pokaza rukom na pričljivog mladog zatvorenika iz prvog reda.

Mladi čovek ustade. Pogladi svojom istetoviranom rukom svoju ćelavu glavu i poče bez zastajkivanja brzo da govori:

- Termin sadnje semenja paradajza za odgajanje rasada, ne može biti svake godine isti. On zavisi od početka stabilnog, bez mrazeva, vremena. A ono, to vreme, različito je iz godine u godinu. Uzimajući u obzir neophodnost sadnje rasada u zemlju pre cvetanja biljki, i znajući vegetativni period, možemo proračunati termin sadnje semena radi uzgajanja rasada u uslovima staklenika ili na prozorskoj dasci.

- Dovoljno, mladiću - prekide govor zatvorenika predavač iz poljoprivredne škole - Podignite ruke, ko može da nastavi.

Iznova se dvesta ruku podiže u sali. Predavač pokaza na starijeg zatvorenika, po spoljašnosti - iskusnog kriminalca sa zlatnim zubom. Stariji zatvorenik hitro ustade i staloženo progovori:

- Zemlja za njih normalna treba da bude. Potrebno je humus uzeti prerađen glistama, ili tresavu. Samo, u takvu tresetnu zemlju ne sme se semenje saditi. Navići će se ono na treset brzo, a kad se posle u povrtnjak posadi - otupeće, zato kao druga ona za njih mora biti. Zato je preporučljivo treset malo sa peskom pomešati i razblažiti ga, ne manje od polovine, sa zemljom iz povrtnjaka. I ugrijati im gnezdašce zemljano na otprilike do dvadeset pet stepeni, pre nego što se zrnca u zemlju pobodu...

- Dovoljno - prekide govor predavač - vi ste, u principu, sve tačno

rekli. Neka nastavi sledeći - i pokaza na inteligentnog, naizgled, zatvorenika sa naočarima iz trećeg reda. - Dakle, prethodni kolega je stao kod toga da je, pre nego što se seme paradajza posadi u pripremljenu za njega zemlju, neophodno... Šta je neophodno učiniti?

Ustavši sa svoga mesta, zatvorenik namesti naočare i nastavi:

- Pre nego što se semenje u pripremljenu za njih zemlju posadi, mora se staviti u usta i držati u pljuvački sopstvenoj pod jezikom, ne manje od devet minuta.

Sedeći za stolom ispitivači i upravnik kolonije od iznenađenja se ukočiše, upravivši poglede na zatvorenika sa naočarima. Profesor fakulteta posle kratke pauze upita:

- Hteli ste da kažete da pre sadnje u zemlju, semenje treba zamočiti u vodu?

- Ni u kom slučaju u vodu, posebno ne hlorisanu ili prokuvanu, gde su ubijene sve životne bakterije. Treba ga natopiti sopstvenom pljuvačkom, da bi ga ispunili informacijom o sebi. U ustima čovekovim, u njegovoj pljuvački od trideset šest stepeni, svojstvenim čovekovom telu, seme će se posle devet minuta probuditi iz dubokog sna i odmah shvatiti: šta treba da radi, i za koga se plod odgaja. Ukoliko čovek neke bolesti ima, odstupanja, seme će se postarati da stvori plod koji će ukloniti odstupanja od normi.

Za stolom sedeći predavači žustro su večali, potom se sva trojica okrenuše ka Nikolaju Ivanoviću, te nastavnik stručne škole upita:

- Ko je obučavao vaše štice, iz koje ste ustanove pozivali stručnjake?

Načelnik kolonije ni posle nekoliko dana nije mogao da shvati zašto je izlanuo odgovor na to pitanje:

- Iz koje, ne pamtim, nisam se ja time bavio, ali znam da je iz prestonične. Ugledni neki profesor je dolazio.

Sedeći u sali zatvorenici odmah su visoko ocenili neistinu načelnika kolonije. Shvatili su: on štiti njih, ne dozvoljavajući da se podsmevaju govorniku. I nečujno su ga sa zahvalnošću podržali. A mladi zatvorenik iz prvoga reda, koji je prvi odgovarao na pitanja, dodade:

- A mi smo mislili da nije profesor, već akademik. Pri tom, o tajgi sibirskoj mnogo zna, o životu.

- Da - dodade sused zatvorenikov - tako pametan muškarac, obrazovan krajnje.

Sa različitih strana sale čule su se odobravajuće upadice na adresu prestoničkog profesora koga niko nikada nije video.

Profesor fakulteta, koji je sedeo za stolom na bini i ćutao sve vreme, odjednom progovori mudrog izgleda:

- Da, kolege, ja sam nekako letimično preleteo ovu teoriju, ne sećam se, istina, iz kog izvora. Nauka sada radi u tom smeru. Mislim da u tome ima nečeg što pobuđuje pažnju: trideset šest stepeni... aktivna ljudska

pljuvačka, zasićena raznovrsnim živim bakterijama... nečeg u tome ima...

- Da, da. Prisećam se - zamišljeno i takođe umnog izgleda reče nastavnik škole, pretvarajući se kao da je i on nešto čuo - to je jedan od novih pravaca u povrtarstvu. Teoretski, naravno, nauku treba potkrepiti dokazima, i u praksi treba videti...

Sedeći u sali zatvorenici odgovarali su bez zastajkivanja na mnoštvo pitanja iz tehnike uzgajanja poljoprivrednih kultura. Nisu uvek njihovi odgovori bili uobičajeni. A pozvani ispitivači više nisu žurili da protestuju već su, naprotiv, slušali sa pažnjom.

Kada je zamenik upravnika kolonije pošao da isprati predavače, Nikolaj Ivanović je ostao sam ćutke sedeći za stolom pred utihlom salom. Prelistavao je sadržaj zelene fascikle, a u sali je vladala grobna tišina. Potom upravnik podiže glavu, pogledom obuhvati sve i progovori:

- Evo šta ću vam reći ljudi. Nije mi sasvim jasna zamisao vaša... Da. Ne u potpunosti... Zato sam odlučio... Sve u svemu, ne znam još kako će ispasti. Pokušaću da ga proguram u komandi.

Utihnula sala kao po komandi odjednom skoči i prolomi se aplauz. Ne očekujući takvu reakciju, Nikolaj Ivanović takođe ustade. Zbunio se iz nekog razloga, i bilo mu je prijatno i radosno na Duši. Ali, nastojeći da ne izade iz lika strogog i čak surovog načelnika, on reče:

- Kakva je to galama? Sedite na mesta! - I sam osetivši neumesnost izlišne strogoće u ovoj prilici, dodade: ... A profesora iz prestonice ipak morate pozvati.

*****

Načelnik Uprave popravnih ustanova, general Pasoškov, primi Nikolaja Ivanovića i započe odmah razgovor o određenoj stvari:

- Ne samo tebi, već i drugima predstoji da prošire svoje ustanove: poneki za pedeset, a neki za sto osoba. Već se u sledećoj godini pripremite za prijem dopunskog kontingenta. Svi izveštavaju da je teško ostvarivo, nerealno, pošto su i tako zatvori prepuni. A ja, šta treba da radim? Imam naređenje ministra: obezbediti prijem dodatnih šest hiljada zatvorenika. Obradovao si me, Nikolaj Ivanoviću. Znači, kažeš da ćeš biti spreman za prijem tačno o roku?

- Da, spreman sam. Samo je projekat neophodno izmeniti, u raportu sam izložio.

- Čitao sam, čitao. Samo mi nije sve jasno u tvom raportu. Poljoprivredom hoćeš da se baviš. Pohvalno. Za svakog zatvorenika posebnu parcelu obezbediti: a ko ti smeta, šta će ti moja dozvola? A to što hoćeš na svakoj parceli ćelije odvojene da gradiš, nekako čudnovato deluje, neracionalno. Gradi baraku zajedničku, ili dve. Od ranog jutra pod naoružanom stražom na posao. I troškovi će biti manji. Na pojedinačne ćelije dodatna sredstva nećeš dobiti.

- Pa, ja i ne tražim dodatno finansiranje.
- A šta zahtevaš?
- Projekat samica na svakoj parceli odobriti, opšti plan izraditi.
- A novac gde ćeš nabaviti za izgradnju tih samica?
- Sponzori će pomoći.
- Čudne imaš sponzore. Ma dobro, nemam vremena da se udubljujem.

Na tvom projektu zapisujem: » Razmotriti i doraditi«... ali ću im telefonirati i reći da srede kako treba i dovrše... bez odugovlačenja. Je li to sve?

- Ima još jedan problem.
- Koji?
- Zemlju nemam, na kojoj bih mogao dopunski poljoprivredom da se bavim.
- Onda idi kod gubernatora, zahtevaj.
- Bio sam kod zamenika. Razmatraju, ali zasad samo razmatraju.
- Dobro, pomoći ću. Telefoniraću... Je li to sve?
- Upravo tako.
- Onda idi i radi. Ostaj mi zdravo.

*****

Zemlju je, dvesta hektara, ustanova Nikolaja Ivanovića dobila u jesen. Do udaljene od naseljenih mesta parcele, u nedodiji, uspeli su da odvuku bodljikavu žicu i petometarske stubove za ograđivanje. Nikolaj Ivanović je shvatao da, ukoliko ih u jesen ne postave, prolećne radove na parcelama neće biti moguće započeti. A kako da postave stubove, kad se na dva kilometra od dodeljenog imanja završava čak i kolski put? Ni tehniku za iskopavanje jama za stubove, ni radnu snagu do dodeljenog imanja nije moguće dopremiti.

O problemu su saznali zatvorenici. Obratili su se načelniku kolonije sa predlogom: da kopaju jame za stubove ručno, a da dva kilometra bespuća savladavaju peške u koloni pod naoružanom stražom.

Čak i pod hladnom jesenjom kišom, nabacivši na sebe ručno izrađene kišne kabanice zalepljene selotejpom, svakoga dana se upućivala kolona od pedest zatvorenika ka parceli dodeljene zemlje. Onih koji su hteli da idu bilo je više, ali zbog nedovoljnog broja stražara, vodili su po pedeset ljudi. Radili su budući vlasnici parcela ulažući sve svoje snage. Do početka mrazeva bili su učvršćeni svi stubovi, izgrađene stražarske kule i zategnuta bodljikava žica. U zoni su pripremili drveni kostur za brvnaru koja će biti kontrolno propusni punkt. On je takođe montiran.

U jesen je bila sačinjena i narudžbina o izradi kućica - ćelija samica, kao prebivališta zatvorenika. Cena svake pojedinačne kućice je bila trideset hiljada. Novca za njihovu nabavku nije ostalo. I zatvorenici su sami, ko je kako mogao, pronalazili sredstva za njihovu izradu. Poneko

je, naravno, imao ušteđevinu, ponekom su pomogli rođaci, ali je bilo i onih koji nisu imali gde da nađu toliku sumu. Oni su se obratili upravniku kolonije, saopštavajući mu da su spremni da žive u šatorima. Ali je to bilo u suprotnosti sa propisima, i njih su odbili.

Sto osamdeset kućica su odvezli u novu zonu po ugaženom snežnom putu i postavili na prethodne jeseni pripremljene stubiće. Sto osamdeset zatvorenika se u rano proleće uselilo u te primitivne kućice sa rešetkama na prozorima.

Po prolećnom sunčanom danu, stojeći na stražarskoj kuli, načelnik kolonije je posmatrao neobičnu sliku. Na ograđenoj bodljikavom žicom teritoriji od dvesta hektara, označeno je sto osamdeset parcela. Odvojene jedna od druge, one su bile obeležene kočićima, granama, a ponegde se granica parcele obeležavala zategnutom žicom.

»To je kod bogatih - zaključio je načelnik kolonije - njima su rođaci novac ne samo za ćeliju, već i za ogradu dali«.

Između parcela - prolazi-uličice, a u centru zone - ničiji prostor za zborove. Na zemlji je ponegde u dolinama još bilo snega. Ali su se na brežuljcima već zelenele prve travke. Na skoro svakoj parceli crnele su se usamljene figure ljudi.

U toplim zatvorskim prslucima, suknenim kapama sa naušnicima i grubim, od impregnirane čoje čizmama, delovali su podjednako i bezlično.

Šta mogu da urade te osobe na goloj zemlji? Zašto u ćelijama neće da sede? Načelnik kolonije prinese očima dvogled i počne da posmatra jednu od tih bezličnih figura. Zatvorenik Hodakov, zabijajući lopatu u još ne sasvim otkravljenju zemlju, kopao je rupu. Nikolaj Ivanović je, pomerajući dvogled, izbrojao devetnaest, u smrznutoj zemlji već iskopanih jama, po obodu parcele.

Na drugim parcelama, figure u tamnim prslucima radile su to isto - kopale rupe po ivicama svojih parcela.

- Zašto toliko jama kopaju? - naglas izgovori Nikolaj Ivanović.

- Za sadnice i žbunje, koje treba zelenu ogradu za svaku parcelu da oblikuju - pojasnio je stražar.

- Jasno. Ali, mogli su da sačekaju nedelju - dve, zemlja bi se odmrzla potpuno i tada je kopati lakše.

- I ja sam im to govorio, ali neće da čekaju. Boje se da neće stići. Četiri stotine metara zelene živice svako treba da zasadi - nije baš šala. A kada se zemlja odmrzne, biće vreme da se lejama pozabave.

Načelnik kolonije je još dugo motrio sa kolikom voljom i čak strašću rade njegovi štićenici, i razmišljao:

»Očigledno da postoji neka kosmička povezanost Duše čovekove sa Dušom Zemlje. Postoji ta veza - u harmoniji je sa planetom čovek. Ako nema te povezanosti - nema ni harmonije. Počinju izopačenosti, raste kriminal.

Dakako, knjižica ta - »Anastasija« - nekako je neobična. Pročitali su je otpadnici, i buknuo je u njihovim Dušama nešto neobjašnjivo. Eto,

i ja: pročitao sam je i na život nekako drugačije počeo da gledam. Naravno, knjiga je svoju ulogu odigrala, nju sada u svim zonama čitaju. Jer, snaga knjige je upravo u tome da na vezu čovekovu sa Zemljom ukazuje. Znači, najvažnija je - ta povezanost koja se ne sme raskinuti. A svi ti razgovori o visokom moralu, duhovnosti - samo su prazna blebetanja bez te tajnovite, još uvek do kraja nespoznatljive veze.

*****

U jesen su sve parcele nove zone, kako su je nazvali sami zatvorenici, okruživale za još neko vreme nevelike sadnice jabuka, krušaka, oskoruša, breza, kao i svi mogući nasadi, koji su šarenilom jesenjih boja svojih listića stvarali pogledu prijatnu sliku. Otprilike je po petnaest-dvadeset ari svakog hektara bilo zasađeno šumskim sadnicama. Već prve jeseni se utisak pri pogledu sa stražarske kule na zonu od dvesta hektara veoma razlikovao na bolje, u poređenju sa prolećnom slikom puste crne zemlje. Jasno je bilo uočljivo: iza bodljikave žice nastajala je neobična zelena oaza.

Celog leta su iz zone isporučivali za zatvorsku menzu svežu zelen, krastavce, paradajz, cvekl.

U jesen je svaki zatvorenik sa poverene mu parcele predao po pet džakova krompira, po nekoliko desetina hermetički zatvorenih tegli sa turšijom od krastavaca i paradajza. Za celu zimu je bilo obezbeđeno zatvorsko sledovanje cveklom, šargarepom, rotkvom...

Neobična slika se mogla videti u jesen na kontrolnom punktu nove zone. Za razliku od svih zatvorskih institucija sveta gde se na kontrolnim prelazima obavlja prijem paketa za zatvorene građane, u novoj zoni se odvijalo predavanje paketa iz zone.

Vojnici su izdavali pristiglim rođacima zatvorenika tegle sa konzervisanim povrćem. Mnogi su dolazili automobilima i odlazili sa bogatom letinom.

Oni zatvorenici koji nisu imali rođake blizu, svoj deo letine su predavali preko vojnika prekupcima, ostvarujući popriličan prihod.

Kod zatvorenika Hodakova niko nije dolazio, nije imao rođaka. On je - siroče iz doma - zamolio da njegov deo roda bude odnet u najbliži dom za nezbrinutu decu.

Nikolaj Ivanović je bio pohvaljen od strane uprave za uspešno ispunjavanje naređenja. Jedino on je uspeo da ostvari dodatni prijem sto osamdeset novih zatvorenika, bez pogoršanja uslova ostalih zatvorenika.

Protekla godina je za Nikolaja Ivanovića bila najnapornija od svih dvadeset godina službovanja. Pored uobičajenih briga, on je morao da »izvlači« časa mladice voćki za novu zonu, časa semenje. Ali se svaki put radovao kada je dolazio stari zatvorski kamionet do vrha natovaren malenim sadnicama.

*****

Prošlo je još pet godina. Sunčanog julskog dana, nad novom zonom se pojavio i počeo da kruži helikopter. Nikolaj Ivanović je stajao kod kontrolnog prelaza i gledao kako obleće helikopter novu zonu. Znao je: u helikopteru je general Pasoškov i članovi komisije Ministarstva pravde. Ili je žalbu neko napisao protiv načelnika kolonije, ili je naprosto glas dopro posvuda o čudnovatom držanju kriminalaca.

Komisija visokih činovnika izlazila je iz helikoptera koji je sleteo na poljanu pored kontrolnog prelaza. A Nikolaj Ivanović je stajao i razmišljao samo o ogradi zone:

»Da, biću za očigledno kršenje discipline optužen. Zašto sam dozvolio da se posade kao ograda te puzavice višegodišnje? Obavile su one oko tri metra uvis svu bodljikavu žicu, obrazovavši zelenu ogradu, tako da je od cvetova raznih i bodljikava žica nevidljiva postala.

Sliku im je, vidite, žica nedopadljivu stvarala. I stražarske kule su svojim cvetajućim puzavicama okružili. Do same kućice stražarske su doprle. Nije na zonu sada sve nalikovalo, već na nekakvu oazu rajsku među poljima, u korov zaraslu«.

- Evo ga, moliću lepo, prvi očigledan prekršaj - reče general iz ministarstva. - Kakvo je ovo ograđivanje zone? Uz ovakvu ogradu, lijanama obavijenu, svako ko želi može se uzverati - reče general, okrenuvši se prema načelniku uprave, Pasoškom - to će vam bilo koji vojnik reći. Nisam li u pravu? - obrati se predstavnik ministarstva stojećem kod kontrolnog ulaza, dežurnom potporučniku.

- Dozvoljavate li da odgovorim, družo generale? - stade u stav »mirno« dežurni potporučnik.

- Odgovarajte, kad vas pitaju. Ima li ovde kršenja propisa?

- Ne, nipošto, družo generale. U ovom slučaju vi nadgledate taktički usavršenu ogradu zone, u kojoj se drže kriminalci.

- Šta-šta? - začudi se član komisije ministarstva - kakvo taktičko usavršavanje? Što brbljate gluposti...

Svi članovi komisije se zaustaviše blizu stojećeg u stavu »mirno« potporučnika.

»Evo šaljivdžije - razdražen do krajnjih granica, pomisli Nikolaj Ivanović - večno ovaj potporučnik Prohorov sa svojim šalama! Da bar pred komisijom ne pravi viceve. Sada mi zasigurno neće oprostiti izrugivanje i vređanje. A on, stoji li stoji u stavu »mirno«, i čak nije ni pocrveneo zbog drskosti svoje«.

Potporučnik progovori odsečnim rečima:

- Dozvolite da odgovorim po pitanju usavršavanja.

- Odgovarajte, ako možete - naredi general iz ministarstva. - Taktičko usavršavanje su, znači, cvetići vaši?

- Tačno, družo generale. Prestupnik, poželevši da pobegne i odlučivši da se uzvere uz ovu prepreku od bodljikave žice obavijenu cvetovima, može da je pređe, ali daleko stići neće.

- Iz kog razloga? - začudi se general.

- Dok bude savladavao prepreku obavijenu mirisnim cvetovima, sav će mirisima njihovim biti natopljen, tako da će ga čak i nedovoljno dresiran pas sa lakoćom po tragu naći i dovesti natrag.

- Znači, natopljen... - zasmjeja se general, a s njim i svi članovi komisije - ... a pas, znači, po tragu cvetnog mirisa... Svaka čast delijo, potporučniče dovitljivi. A koliko su vaši psi na taj način begunaca vratili? - upita kroz smeh general.

- Ni jednog - odgovori potporučnik i veoma ozbiljno nastavi:

- Kriminalci, shvatajući svu bezizglednost savladavanja ograde, za pet godina nisu učinili ni jedan pokušaj bekstva.

Još je više razveselio članove komisije svojim ozbiljnim izgledom i izjavom potporučnik.

- Znači, iz ove zone za pet godina nije bilo ni jednog pokušaja bekstva? - upita predsednik komisije načelnika uprave.

- Ni jednog - odgovori Pasoškov.

Članovima komisije su se nesumnjivo dopali oštromni odgovori potporučnika, te mu postaviše sledeće pitanje:

- Recite, potporučniče, ako prestupnici čak i ne pokušavaju da pobegnu iz ove zone, čemu onda osmatračke kule sa naoružanim vojnicima?

- Za zaštitu zone od spoljnog sveta - odgovori potporučnik.

- Šta znači zaštita od spoljnog sveta? Neko pokušava da se uvuče u ovu zonu?

- Upravo tako - saopšti potporučnik. Žene mnogih zatvorenika izražavaju želju da žive zajedno sa svojim muževima u njihovim ćelijama. Neke mole da provedu u ćeliji leto zajedno sa decom. Ali, strogim poštovanjem propisa o držanju zatvorenika, naš strogi načelnik kolonije ne dozvoljava slične bezobrazluke. Onda pojedine nesvesne žene pokušavaju sa svojom decom da se provuku kroz zelenu ogradu, ili da prokopaju tunel ispod zemlje i tako prodru. Ali, odvažna straža zone ne dozvoljava slične drske pokušaje.

Ne shvatajući da li se šali ili ozbiljno govori potporučnik o pokušajima prodiranja u zonu žena i dece zatvorenika, predsednik komisije upita Nikolaja Ivanovića:

- Takvih slučajeva je zaista bilo?

- Da - odgovori Nikolaj Ivanović - bila su sprečena dva pokušaja. Stiglo mi je devedeset šest predstavi žena zatvorenika, sa molbom da provedu leto zajedno sa decom na teritoriji parcela njihovih muževa. Ali, osim utvrđenih po propisima susreta, nešto slično mi ne možemo da dozvolimo.

- Ma, šta ih tako privlači zoni, pa još zajedno sa decom? - upita

predsednik komisije, i dodade: - Uostalom, hajdemo gospodo, proći ćemo po teritoriji i pogledati.

- Otvorite vrata - komandovao je Nikolaj Ivanović potporučniku.

Drvenu kapiju, ukrašenu rezbarijom, brzo otvoriše, te članovi komisije stupiše na teritoriju zone i napravivši svega nekoliko koraka, odjednom, bez ikakvog dogovora, stadoše.

Zona je kroz helikopterski prozorčić delovala kao predivna zelena oaza. Ali su ovde ne samo prelepe stazice sa uredno podšišanom travom, ne samo zelene raznobojne žive ograde, zapanjile članove komisije. Tanani miomiris letnjeg cveća i rastinja obavio je svojom blagodatni ljude, navikle na mirise svojih kabineta i prestoničkih ulica. Tišinu je narušavao samo pojptica i zujanje insekata, a ti zvuci nisu razdraživali, već su pružali užitak ljudima.

- Trebalo bi na teritoriju parcela ući - iz nekog razloga je tiho, kao da se boji da će nekoga uznemiriti, izgovorio predsednik komisije.

Visoki činovnici su hodali po stazici prve parcele ka kućici-ćeliji. Mala drvena kućica bila je smeštena iza metalne ograde. Ali, to se moglo primetiti samo prišavši vrlo blizu. Izdaleka je bila nalik na zeleni brežuljak. Obavijena različitim rastinjem, okružena cvetnim gredicama, ona je skladno utonula u okolno prostranstvo.

Kod ulaza u kućicu, leđima okrenut pridošlicama, stajao je čovek u beloj sportskoj majici. Zatvorenik je podmazivao metalnu rezu, energično je pomerajući napred-nazad. Reza je jedva popuštala i zanet poslom čovek nije odmah primetio ljude koji su se približavali.

- Zdravo, Harlamiću! - pozva ga Nikolaj Ivanović - Dočekaj goste, predstavi se.

Čovek se hitro okrete, ugledavši pridošlice malo se zbuni, ali se brzo sabra i predstavi se:

- Zatvorenik Harlamić, osuđen po 102 članu krivičnog zakona Ruske federacije na dvanaest godina. Izdržavao kaznu u ćeliji šest godina. U novoj zoni se nalazim pet godina.

- Šta ste radili malopre sa svojim vratima? - upita zatvorenika predsednik komisije.

- Podmazivao sam spoljnu rezu, građanine načelnice. Zapinjala je, metal je lošeg kvaliteta, rđa brzo.

Predsednik komisije priđe vratima koja su vodila u ćeliju, zatvori ih i pokuša da navuče rezu. Nije iz prve, ali je ipak uspeo. Tada se okrenuo i značajno pogledavši u načelnika uprave generala Pasoškova, upita:

- Znači, vi tvrdite da se, navodno, svi propisi o držanju zatvorenika poštuju. Znači li to da posle završetka poslova, sve zatvaraju u ćelije?

Načelnik uprave je ćutao. Svima je bilo jasno - metalna reza se teško zatvarala, zato što naprosto odavno nije korišćena.

Zatvorenik Harlamić je shvatio da je doveo u nepriliku svoju upravu.

Proletele su mu misli kroz glavu:

»Trebalo je odavno tu prokletu rezu da sredim. Kako da objasnim tim ljudima da ta reza uopšte nije potrebna? Niko i ne pomišlja da napusti zonu i ostavi svoju parcelu. Zašto? Kuda bi išao? Ovde je njegovo, Harlamićevo, rodno mesto, ovde je njegov Zavičaj. Ovde ga svako jutro dočekuje ptičiji poj, a grane, njegovom rukom posadenog drveća, mašu mu u znak dobrodošlice svako jutro. I kozicu je stekao - Nikitu, i desetak koka-nosilja, i dve košnice. Drugi isto imaju svoje, malo drugačije, ali - svoje. Postalo je vlastito domaćinstvo, teritorija. I evo, doveo je u nepriliku načelnika tom prokletom rezom«.

Uzrujao se Harlamić istinski, progovorio je brzo, uznemireno:

- Mrcina sam ja poslednja sa tom rezom, građanine načelniče. Nikakvog pomilovanja nema za mene, ako bedu mojim drugarima natovarim na vrat. Samo razumite, dozvolite da poslednju reč kažem. Evo... Reći ću. Ceo život mi se izmenio... Štaviše, nije se promenio, život je ovde tek i započeo. Ovde je moja sloboda. A tamo, iza kapije - nije sloboda, tamo je - pakao istinski. Eno, na kulama vojnici stoje, kao anđeli su oni za nas. Molimo se da ne dozvole anđeli da se uvuku ovamo gadovi svakojaki...

Napukao od jada glas zatovrenika Harlamića i smisao izrečenog, neobično su delovali na stojeće pred njim ljude. Žena - deputat Državne Dume, u sastavu visoke državne komisije, odjednom isto tako uznemirena, ispali:

- Ma, šta ste se za tu nesrećnu rezu zakačili. Zar ne vidite, kišica je noćas padala? Raspala se.

Predsednik komisije pogleda na metalnu rezu, na ženu, pa prasnu u smeh:

- Raspala se? Kako se toga ranije nisam setio. Kišica je padala, a ona zardala... A na kulama, znači, anđeli stoje? - okrenuvši se ka zatvoreniku Harlamiću, ponovo upita predsednik komisije.

- Anđeli - odgovori Harlamić.

- Kada vam ističe kazna?

- Za jedanaest meseci i sedam dana.

- Kako dalje nameravate da živite?

- Molbu sam napisao, da mi se kazna produži...

- Šta? Kako to, produži? Zašto?

- Zato što nema tamo slobode. Na toj slobodi nema reda. Nema slobode bez zemlje.

- A ko vas sputava da izašavši na slobodu, uzmete zemlju i stvorite isto ovakvo domaćinstvo, samo na slobodi? Osnujete porodicu?

- Eh, građanine načelniče, eto i ja nikako da shvatim: ko u Rusiji sprečava da se svakom Rusu dodeli po hektar zemlje? Nikako ne mogu da razumem: Rusima ruska zemlja pripada ili ne-Rusima?

- Sada, saglasno zakonu prihvaćenom u Državnoj Dumi, zemlju može da kupi svaki čovek - saopštila je žena - deputat.

- A ukoliko nemam toliko novca da kupim samo jedan hektar zemlje, znači, ni Zavičaj nemam? Tako proizlazi - nemam i neću imati!? A ako je Rusija - moja Domovina, od koga treba da je kupim? Ispada da je neko prigrabio celu moju Domovinu, celu, do poslednjeg hektara, i sada od svakog Rusa otkupninu zahteva. Banditske se igre nekakve dešavaju. I nije po zakonu to, niti dopire do mozga. Eto vi, građanine načelnice - obrati se Harlamić predsedniku komisije - general ste, po lampasima vidim. Oslobodite našu Domovinu od onoga ko ju je oteo i otkup zahteva. Ili ćete i vi takođe platiti otkup za svoj komadić Domovine?

- Zatvoreniče Harlamiću, prekinite razgovor - umeša se Nikolaj Ivanović.

Ugledao je kako se zacrveneo ožiljak na obrazu nekadašnjeg ratnog generala, kako su se stegle pesnice. Koraknuo je general prema zatvoreniku. Stoje oni i gledaju u oči jedan drugoga. Gledaju se i čute. Potom blago reče general:

- Pokaži gazdinstvo svoje, Rusu... - i dodade, sasvim tiho, kao za sebe - ...svoje parčence Zavičaja iza bodljikave žice.

Harlamić je pokazivao članovima komisije mladu baštu sa zametnutim plodovima na granama, pogostio ih ribizlama, malinama; gredice sa paradajzima, a više od dva ara je bilo zasejano Harlamićevom rukom krastavcima. Veštačko jezerce je, iskopano lopatom, pokazao. Pored veštačkog jezerceta - uredno poslagane bačvice.

- A evo i glavnog Harlamićevog »znam kako« - objasnio je članovima komisije Nikolaj Ivanović pokazujući na bačvice. - Stotinu pedesetolitarskih burića krastavaca on svake godine usoli. Izvanredna mu je turšija, nenadmašna. I čuvanje je originalno osmislio. Bure napuni krastavcima preliveanim slanom vodom i začinima, hermetički ga zatvori i u jezero, pod vodu. Tako mogu da se očuvaju do proleća. Čim kupci iz restorana moskovskih stignu, Harlamić led lomi i vuče buriće do kontrolne kapije. Prodajemo po petsto rubalja bačvicu. Dvesta pedeset Harlamiću pripada - kako je red, a ostatak - za potrebe zatvorske.

- Koliko vašoj ustanovi prihoda donosi svako gazdinstvo? - upita jedan od članova komisije.

- Prosečno sto hiljada na godinu - odgovori Nikolaj Ivanović - ali polovina, kako je po ugovoru, onima koji rade na parcelama odlazi.

- Sto hiljada? - iznenadio se član komisije. - Ukupno imate sto osamdeset hektara, što znači da je od njih svake godine čisti prihod oko devedeset miliona?

- Da, toliko dobijamo.

- Znači, i zatvorenici po pedeset hiljada godišnje dobijaju?

- Da, tako izlazi.

- U našoj državi je više od milion građana u zatvorima. Kad bismo sve na takvo isplaćivanje naveli, takav bi dohodak državni bio, da bi i kriminalaca, po svemu sudeći, bilo neuporedivo manje.

- Navesti... Sve? - uključi se u razgovor drugi član komisije - Ovde se drugačije pitanje postavlja: da se ova zona ne prikriva!? Zašto su nas ovamo uputili? Da istražimo. Neobičnosti se nekakve događaju - zatvorenici u boljim uslovima žive od slobodnih ljudi. A ovi zatvorenici su, kako god da se izrazimo - kriminalci. I, šta ćete raditi, Nikolaj Ivanoviću, kada tim ljudima isteknu zatvorske kazne?

Načelnik kolonije ne oklevajući odgovori:

- Ako bi bilo po mojoj volji, onda bih posle oslobađanja svakome od njih ostavio njegovo gazdinstvo. Žicu bih uklonio i na novo mesto je preneo, novu zonu stvarajući.

Pri podnošenju izveštaja u ministarstvu, članovi komisije su saopštili da nikakvo kršenje propisa o držanju zatvorenika nisu ustanovili.

- A otkud onda izveštaji da kriminalci žive u boljim uslovima nego mnogi slobodni građani? - upitao je ministar.

- Život slobodnih građana treba poboljšati - primeti predsednik komisije - zemlju ljudima treba dati. Ne na rečima, već stvarno.

- To nije u našoj nadležnosti - izvlačio se ministar - hajde da se držimo teme.

- U suštini evo šta je: neophodno je uvesti ovaj, u praksi sproveden ogled, u svim poverenim nam ustanovama - odlučno je izjavio predsednik komisije.

- I ja se s tim slažem - podržala je predsednika žena-deputat Državne Dume, i dodala: - Čvrsto sam odlučila da ću predati Dumi na razmatranje zakonski projekat o dodeli svakoј ruskoј porodici koja to želi, na doživotno korišćenje po hektar zemlje, zbog stvaranja na njemu svog zavičajnog imanja.

*****

Duma je usvojila zakon. U zajedničkom porivu, milioni ruskih porodica su počeli da sade vrtove i šumarke na svojoj rođenoj zemlji. Procvata je Rusija...

Koje se godine to dogodilo? Šta? Još se nije desilo? Zašto? Ko osujećuje? Ko ne dozvoljava procvat Rusije?

ZAKON ZA DEPUTATE, IZABRANE NARODOM

Shvatao sam: deka Anastasijin poseduje ne samo besprimerne psihoanalitičke moći, već i pravu informaciju o socijalnom uređenju različitih država. Ali, koliko zaista može znati o državnim institucijama? Jer, on živi u tajgi: radija, telefona, televizora ovde nema. Te otkud do njega može stizati informacija, recimo, o organima vlasti naše države? Niotkuda. Prema tome, stvarnu informaciju on ne poseduje. Ipak sam ga upitao:

- Vi znate da u našoj državi, u Rusiji, postoji takav organ, kao što je Državna Duma?

- Znam - stiže odgovor.

- A ko i kako u njoj radi, takođe znate?

- Da.

- O svakom deputatu znate?

- O svakom.

- I kakve zakone proglašavaju, takođe vam je poznato?

- Ne samo kakve zakone objavljuju, već i kakve će proglasiti - unapred mi je poznato. Ma, što se opet iščuđavaš, Vladimire? To je najprostiji zadatak za žreca, on ni interesovanje posebno ne pobuđuje.

- Ma, čudim se zato što mi nije jasno, na koji način možete znati i o svakom deputatu, i o tome kakvi će zakoni biti izglasani u Državnoj Dumi u skorije vreme? To je mistika neka nepojmljiva.

- Mistike nikakve ovde nema, a zadatak je najprostiji.

- Možete li mi pojasniti ovu pojavu? Ma, takvu obaveštenost.

- Mogu, svakako, sve je tu krajnje prosto. Slušaj.

Još pre pet hiljada godina, savet je kod faraona postojao. U Rimskoj imperiji je bio - senat. Bojarska дума* - kod careva. Pa, šta još reći. Nazivi su različiti, ali je suština uvek ista. Neće od naziva zakon zavisiti, već od toga kakvim uticajima je podvrgnut deputat. U kakvim se životnim uslovima nalazio i na kakvu je perspektivu osuđen. A svi uslovi su za njih isprogramirani odavno. Program taj poznajući, jednostavno je znati unapred: i šta, i kako će biti u stanju da odlučuju.

- Kakve veze imaju ovde zakon i deputatski način života? Kako može biti povezan sa globalnim programom? Uz to, šta vi možete znati o životu savremenog deputata?

- Ma, sve je vrlo prosto. Naravno, neću govoriti o tome kako spava, šta jede i šta oblači jedan, drugi ili treći deputat. Nije mi to potrebno, a i nezanimljivo je. Ali ću o značajnom reći.

Dolaze za deputate ljudi koji, kako pre, tako, uveren sam i sada, intrige savladavaju mnoge. To je prvo. Kada teže ka vlasti, mnogi postaju zavisni od onih koji imaju nad materijalnim vlast. Ali, i

---

----- *Bojarska дума - velikaška skupština u staroj Rusiji
prošavši sva iskušenja, oni se nalaze u mengelama. Od značajne za njih informacije pokušava da ih odvoji program - i uspeva.

Šta dobija deputat? Mislim, uveren sam da, kako ranije, tako i sada, on dobija kabinet poseban, stan novi, a sada, verovatno - i auto. Takođe i pomoćnika dva ili tri, a neko i više.

- Da, tako otprilike. I šta, sve se to podudara sa programom koji je razrađen pre mnogo hiljada godina?

- Razume se da je sve u saglasju. Samo sačekaj, dozvoli da kažem dalje. Proveri, da ne pogrešim u sadašnjosti. Nadalje mislim da, kao što svakoga dana mnogi ljudi rade, mora da radi i deputat. Na zasedanja da odlazi, zakone da prihvata.

- Da, tačno.

- I mandat je svakome od njih određen - četiri ili pet godina...

- Sada je četiri.

- Neka je četiri. Kad mandat prođe, on ponovo mora da bude biran. Ali, i pre novih izbora, svako razmišlja o njemu.

- Da, razmišlja.

- Stoj, stoj, otkud ti to znaš? Čudio si se kada sam ti rekao da mi je poznato kakvi će zakoni biti doneti. A sam, evo, tvrdiš, kao da znaš o tome, da razmišljaju deputati o budućnosti svojoj. Vidovnjak si možda postao? Ili prorok uvaženi?

- Ma, niko nisam postao. Ovo je i budali jasno. Ako su uskoro novi izbori, onda će svako ko hoće da bude ponovo izabran, o njima razmišljati i akcije preduzimati odgovarajuće.

- Samo ne žuri. Uoči, rekao si: »Razmišljaće o novim izborima«.

- Da, rekao sam.

- Ali, deputat mora da razmišlja o novim zakonima.

- Ma naravno, on istovremeno i o zakonima razmišlja.

- Kada? U koje doba dana? Uglavnom, veruj mi, za razmišljanje im program ne ostavlja vremena. Narod ne bira prvi put u ovom veku deputate, kako ti je poznato, a potom zakone mudre od njih očekuje. Narod samo ne shvata da program, osmišljen mnogo ranije, njima ne dozvoljava da misle.

Promisli sam jednoga dana o tome.

*****

Nisam se kasnije samo jednom zamislio nad tim stanjem. I zaista, uobičajena pravila o biranju i obavezama deputata počela su da mi se čine

kao potpune besmislice.

Hajde da pokušamo da ispitamo utvrđenu praksu: osrednje pametan čovek, štaviše tek malčice pametniji od drugih, odluči da postane deputat u Dumi. Da malko učestvuje u donošenju mudrih zakona koji pomažu da se uredi dobar život.

Dok on prolazi kroz žrvanj izborne kampanje, neko u većem ili manjem stepenu dospeva u zavisnost od kapitala. To nipošto ne znači da svakom kandidatu neko od bogatih iz sveta celog pruža finansijsku pomoć na račun budućih usluga. Dovoljno je videti kakve se sve poluge mogu staviti u pogon uz pomoć novca. Nama to pokazuju, i pričaju o takozvanim prljavim tehnologijama, u novinama i sa TV-ekrana. Ali mi posmatramo okolnosti očima nepristrasnih posmatrača. Čovek koji učestvuje u izbornoj kampanji - nije nepristrasni posmatrač. On oseća na sebi napade iz mraka u odnosima sa javnošću. A ko to nije doživeo lično, sasvim sigurno može da zamisli kakvo oružje može biti iskorišćeno protiv njega uz pomoć novca. Potpuno je prirodna zaštitna reakcija - neophodno je, po svaku cenu, obezbediti sebi leđa. A zaleđe je - krupni kapital. Znači, treba se priključiti nekoj finansijskoj luci. Ili, kako je sad prihvaćeno da se govori, oligarsima. Ili će zavisiti od neke partije. Nije važno kakve, ali je važno da se ta zavisnost mora posle odradivati.

A šta biva sa mudrim zakonima? Ma, ovako: za njihovo donošenje se naprosto nisu stekli odgovarajući uslovi!

Razume se, deputati imaju niz privilegija. Čak i deputatsku nepovredivost pred pravosudnim organima. Ali, problem ostaje. Ako stavimo na jednu stranu vage deputatima pružene pogodnosti, a na drugu - nervozu vezanu za njihov posao, neizvesno je šta će prevagnuti.

Ima još jedna nemoguća činjenica. U istoriji čovečanstva nije poznata ni jedna ličnost, ni jedan supermudrac, koji je bio u stanju da iz časa u čas, iz dana u dan, donosi isključivo mudre odluke. Čak su i najistaknutiji vladari, komandanti, kako je poznato, pravili greške.

Raspored rada deputata napravljen je tako, da oni svakodnevno moraju da zasedaju. Obratite pažnju, svakodnevno po nekoliko sati. Na svakom zasedanju treba da se usvoji po nekoliko zakonskih projekata, a pri tom, iz različitih oblasti života društva.

Ni teoretski, a kao što je pokazala istorija, ni praktično, donošenje mudrih zakona uz takvo radno vreme - nije moguće. Nemoguće je iz razloga nedostatka vremena za razmišljanje. Pa ipak, upravo takav apsurdni plan rada zakonodavaca, postoji u većini zemalja na različitim kontinentima sveta. Ko je to uveo? Ma, on se nekako sam uspostavio, pomisliće mnogi. Nije nekako, i nije sam. Isuviše je dobro promišljen i usmeren prema određenom cilju. A da pri tom nije, koliko-toliko, ozbiljno razmatran.

Može se beskrajno dokazivo govoriti o njegovoj pogubnosti. Može se dokazati ta štetnost naučno, uz pomoć psihoanalitičara. To je, naravno,

važno, ali nije najvažnije. Glavno je shvatiti - kakva je alternativa. Ali, u smislu alternative, ništa mi ne pada na pamet. A i ko treba da smisli, ako se poput zakona učvrstila ta praksa u skoro svim zemljama.

A ako je deka Anastasijin prvi progovorio o tom problemu, ako je on upoznat sa radom sličnim savremenoj zakonodavnoj skupštini tokom hiljada godina, moguće da će moći i da predloži alternativu. I ja upitah:

- Da li biste mogli da predložite svoj oblik izbora i kasniju organizaciju rada zakonodavaca?

Kao odgovor, čuh sledeće:

- O samim izborima je govoriti besmisleno, dok ne budu izmenjeni uslovi rada i života deputata.

- A kakvi, po vašem mišljenju, treba da budu uslovi rada i života?

- Pre svega, deputate je preko potrebno, barem delimično, izvući iz veštačkog informativnog polja. Obezbediti im hranu, koja može da potpomogne punovrednom radu mozga. Stvoriti predstavu koju će poštovati društvo, koja je kadra da povede za sobom svakog deputata.

- Šta znači - stvoriti predstavu?

- Sudeći po tome kako si pričao o deputatima, suština ukazuje na to da u narodu postoji nepovoljna predstava o činovniku uopšte, a o deputatima posebno.

- Da, sve u svemu, u narodu postoji nepovoljna predstava.

- To je veoma rdavo. Ljudi izgrađuju negativno mišljenje o deputatima, te ih prema tome, ono činjenički i pravi lošim. A predstava je - najmoćnija skoncentrisana energija misli mnoštva ljudi.

- A što bi ljudi morali da misle o njima pozitivno, ako se život ne popravlja?

- Eto vidiš, i nastao je zatvoreni krug. Birate vi svaki put, navodno, najbolje ljude, ali, čim ih izaberete, odmah ih označavate kao najlošije.

- A kako zaista izaći iz tog začaranog kruga?

- Boljeg načina od onog što je predložila Anastasija, nije bilo u proteklih pet hiljada godina, i ne predviđa se u doglednoj budućnosti.

- Šta imate u vidu?

- Zemlju.

- Ali, ona je govorila da treba davati zemlju, ne manje od jednog hektara, svakoj porodici koja to želi. Davati na doživotno korišćenje za stvaranje svog zavičajnog imanja. A za deputate ništa nije rekla.

- Da, tačno. Svakoj porodici koja to želi. Pa, zar deputati nemaju porodice?

- Imaju.

- Upravo tako. A da se, možda, započne od njih?

- Narod će reći: sasvim su se osilili, privilegija im je malo.

- Narodu valja objasniti zbog koga se to radi. Narodu je nužno objasniti u kom slučaju mogu da se pojave zakoni koje očekuje narod.

- A kako im davati zemlju, po zajedničkim principima ili privilegovano?

- Na zajedničkim, ali ne baš sasvim. Svaki deputat treba da dobije najmanje sto pedeset hektara zemlje, na kojima će biti stvoreno naselje novog tipa, zasnovano na principima o kojima je govorila Anastasija. Od sto pedeset hektara u doživotno vlasništvo može da bude dat jedan hektar, ukoliko mu porodica nije velika i njeno se uvećanje ne predviđa. Ako deputat ima decu koja su stvorila svoje porodice, a njihova deca žele takođe da osnuju sopstvena imanja, treba dodeliti po hektar i porodicama dece. Na taj način, deputat u vlasništvo može dobiti jedan hektar, tri ili pet, zavisno od veličine njegove porodice.

- A kome će otići ostali hektari? Govorili ste o sto pedeset.

- Trideset procenata preostalih, on može da iskoristi i podeli onima kojima poželi. Na ostalim moraju biti naseljeni ljudi iz različitih slojeva društva - vojnici, naučnici, umetnici, preduzetnici. Obavezno u svakom naselju, jedan ili dva hektara treba da budu ustupljeni deci iz doma za nahodčad, izbeglicama. Ali se u jednom naselju ne sme dati zemlja dvojici deputata.

- I...? Ako svaki deputat bude imao svoje zavičajno imanje, zakoni će se odmah popraviti?

- Svakako da će se popraviti. U zemlji će nastati najmudriji zakoni na svetu.

- Na račun čega?

- Sada deputati provode najveći deo vremena u svojim kabinetima i na zasedanjima, odvojeni od naroda. Sada oni ne dobijaju pohvalu za dobre zakone ili prekor za loše. Ovoga časa, vođeni prirodnom željom, oni nastoje da obezbede materijalno bogatstvo za svoju porodicu. Kada im se završi deputatski mandat, mogu da promene mesto stanovanja, preselivši se u drugi grad ili čak i zemlju, gde ih niko neće prekorevati ili progoniti u slučaju kršenja nekih opšte prihvaćenih normi. Promena mesta boravka ili zemlje, neće uticati na njihovo blagostanje. Posvuda, imajući novca, može se kupiti krov, namirnice, odeća. Ali je nemoguće kupiti novcem zavičajno imanje, Domovinu. Sada je pojam Zavičaja izopačen. Domovinom nazivaju nekakvim granicama uslovljenu teritoriju. A istinski, Domovina uvek nastaje od rođene zemlje i proširuje se u obimu tebi po duhu jednakim ljudima. Oni koji započnu da stvaraju svoja imanja, dobiće Domovinu i večnost. Gubitak zavičajnog imanja je - gubitak Zavičaja i večnosti. To je najveća tragedija za porodicu. Neće zakoni i moral zaštititi deputate od pogrešnih odluka, već zavičajno imanje. I novac će za ljude koji imaju Domovinu prestati da bude od prvostepene važnosti. Samo na zavičajnom imanju čovek može da dobije neophodni hranljivi kompleks, između ostalog i za rad mozga. Jer, to je veoma važno za ljude kojima predstoji da mnogo razmišljaju. Zasedanja Državne Dume moraju da se održavaju najviše tri puta nedeljno. Ostalo vreme deputati treba da provode na svojim zavičajnim

imanjima. Tamo će razmišljati. Tamo će se odvijati osnovni proces u stvaranju zakona. Žene deputata ne treba da rade kojekakve poslove koji nisu povezani sa delatnošću muža-deputata. Imanje zavičajno ograđivaće deputata barem na neko vreme od uticaja informacija licemernog sveta - lažnih informacija. Pomoći će misaonom procesu. U umovima genijalnih mudraca, rađale su se velike misli u uslovima samovanja, a ne u trenucima njihovih javnih istupanja.

- A ukoliko deo deputata neće da uzme zemlju, niti da stvara na njoj svoje zavičajno imanje?

- Eto, sad stigismo i do izbora narodnih izabranika. Ako neko od deputata neće da stvara zavičajno imanje, narod ne treba da ga bira u novom mandatu. On, iako ima državljanstvo zemlje u kojoj je bio biran, u stvari je - stranac. Njemu nije potrebna ta Domovina. I kakve se god lepe reči o njemu govore, on zapravo ništa dobro svojom delatnošću narodu neće doneti.

- Ali, znajući da će prednost birači davati kandidatima koji imaju svoja zavičajna imanja, neki deputati će uzeti zemlju, podićiće na njoj sebi kuće-dvorce, teniske terene, ograde od opeke, a neće šumu, vrt rasadivati, ni ogradu živu - kako je govorila Anastasija. Šta onda?

- Tada će oni pokazati svoju bit. Ljudi i u tom slučaju mogu da naprave pravi izbor. Očestvo - znaš li zašto se u Rusi kod svakog čoveka ustalilo? Od davnina u Rusi, imenujući sam sebe, čovek je govorio: ja, Ivan sa imanja Nikitinog, navodeći ime svoga oca ili dede - osnivača rodnog imanja. Znači, imanje je po nečemu čuveno bilo. Imenujući ga, čovek je najpotpunije govorio o sebi, svom karakteru i sposobnostima. Onaj, koji nije mogao sa gordošću da ukaže na svoje imanje, smatrao se izrodom.

Što je više pričao deka Anastasijin o zavičajnim imanjinama, sve se blistavije u mojoj spoznaji oslikavala radosna slika budućnosti zemlje. Samo zamislite. Zamislite! Trista šezdeset deputata uzima po sto pedeset hektara zemlje i uređuje trista šezdeset predivnih naselja novoga tipa. Svako od njih, ne samo na rečima, već i na delu pokazuje za šta je sposoban.

I pojaviće se u Rusiji prvih trista šezdeset oaza, u kojima će u ljudskim uslovima početi da žive Rusi. Kasnije će ti deputati početi da obnaroduju zakone. I prirodno, neće proći ni jedan zakon koji nanosi štetu ekologiji.

Napisaće zakone koji će zaista garantovati svakom građaninu pravo da dobije svoje maleno parčence Zavičaja. Oni će biti na straži takvog prava, zato što će i oni imati svoju Domovinu.

ČITAOCIMA
SERIJE KNJIGA
»ZVONEĆI KEDRI RUSIJE«

Moji uvaženi čitaoci!

Veliko vam hvala za razumevanje i moralnu podršku. Hvala svima onima, koji otvoreno iskazuju svoj stav u izjavama na Internetu i publikacijama u almanahu, pokušavajući da kroz štampu organizuju diskusiju o ideji, izloženoj u knjigama serije »Zvoneći kedri Rusije«.

Hvala vam, ruski naučnici. Pre svih, Borisu Minjinu, koji je otvoreno izašao na scenu Doma kulture »Podmoskovlje« i dao čestitu ocenu ideja Anastasijinih.

Posebna zahvalnost predivnom glumcu, zaslužnom umetniku Rusije, Aleksandru Mihajlovu, koji je uzeo učešće na konferenciji.

Hvala Viktoru Medikovu, doktoru ekonomskih nauka, koji je napisao i objavio ne jedan rad u istraživanju ideja prikazanih u knjigama.

Hvala Anatoliju Jeremenku, redovnom članu Akademije pedagoških nauka za predivne stihove.

BOŽANSTVU

Uprkos godinama, zdravlju i tromosti,
Spuštam se pred tobom na kolena,

Samo zato, što sam trijumf života
Otkrio u tebi. Ti - Božanstvo.

U trenu si razvejala himere,
U jurišu iz »mračne« polusfere,
Pomogla da moj bol zaboravim,
Spomenar budućih sećanja oslikavši.

U tebi sam spazio Čoveka,
Možda kraja sledećeg veka,
Kad unučići moji međ Boginjama
Postanu tvoja ovaploćenja.
Samo u duši prigovaram istiha
Rečima tvojim: »Ja postojim!«
Jer, o pojavi tvojoj nije greh
Govoriti i misliti pred svima.

Zato od srca svoj zračak
Upućujem tebi, viziji mojoj živoj,
A kao odgovor - u snu ili na javi -
U tajgi opaziću sen tvoju.

STARCIMA RUSIJE

Iskusni starci Rusije,
Zar ubogim nemate šta reći?
Jer oči, od plavetnila lepše,
Umoriti se neće nad svetom blistajući.

Neće se umoriti talasom ljudskim
Nerazumni rod budeći.
Kada prozboriti ne bude mogla,
Kedar će u delićima darivati.

I kao hranu nebesku tajno će,
U večnost odlazećim darivati,
Da nepojamnim nebeskim darom
U budućnost sve nas dozove.

Da se podignemo sa kolena,
Da leđa ispravimo smesta,
Da se od kolebanja i lenjosti

Otrgnemo ne sutra - već sad.

Da čujemo glas stoletni,
Što je nad nama se vinuvši, šaptao:
»Vi - prirode jedina deco,
Smrt i pogrebna gozba za vas nisu kraj.

Nisu kraj ni domovi razrušeni,
Nije bezizlaz ni močvarni mulj,
Svima što znamenje je Učenje živo,
Biće od pomoći sa prirodom spoj.

Imaće moć val nebeski -
I zemnih i nebeskih Bogova -
Nama rukom dato bestelesnom,
Da ljubav oživi u srcima.

Da mi, kao braća jedina,
Strune duša zategnemo u luk,
Prihvativši svakog raširenih ruku,
I svoj blistavi pošaljemo zrak.

I tada će nad zemljom prolećnom
Bljesnuti beli vrtovi višnjika,
I za nova ljudska pokoljenja
Neće ostati više nedaća«...

Mudri starci Rusije,
Pohitajte, barem slovce kažite,
Nek radost žive Nastasije
Plavetnilom nebeskim zablista.

Hvala Garkavcu Viktoru Pavloviću - načelniku uprave prosvete grada Harkova, pedagogima, zaposlenima i administraciji fabrike traktora tog ukrajinskog grada, u kom je bio organizovan predivan susret sa čitaocima.

Hvala svim organizatorima čitalačkih konferencija u drugim gradovima.

Hvala ruskim emigrantima u Nemačkoj i Kanadi.

Hvala bardima, koji su napisali već više od pet stotina pesama, slikarima, koji šalju svoja platna. Već su raspoređena na sajtu www.Anastasiya.ru, a najbolja će biti objavljena u almanahu "Zvoneći kedri Rusije". Jedan od tih radova smešten je na originalu korica ove knjige.

Hvala desetinama hiljada ljudi koji su iskazali svoj stav prema mojim knjigama u iskrenim i nadahnutim pismima.

Hvala vam za otvorenu podršku, bez koje bi mi bilo mnogo teže da pišem!

Ipak, želim da podelim sa vama, posebno sa javnim ličnostima, koje se tek spremaju za istupanja, u znak podrške idejama Anastasijinim, sledeća shvatanja.

Treba da shvatite da postoji i suprotstavljanje tim idejama. Ono je isplanirano i organizovano. Nije još sasvim jasno ko se konkretno i uz pomoć kakvih poluga bavi širenjem lažnih glasina.

Morate da znate to, da biste sami sa sobom mogli da odmerite: vredi li da otvoreno podržavate ideje, iznesene u knjigama.

Po sebi znam koliko su neprijatne klevete i provokacije, ali je meni mnogo teže kada su usmerene protiv vas - mojih čitalaca. Još više, kada su one konkretne i skoncentrisane, na primer, protiv dece i pedagoga škole akademika Šćetinjina.

Ne bih želeo da se i drugi izlažu sličnim napadima.

Ja nisam samo ubeđen, sad već i znam apsolutno tačno: snaga ideja izloženih Anastasijom je takva, da ih je nemoguće okaljati. Može se, svakako, privremeno usporiti njihova materijalizacija, ali će one svejedno ponovo oživljavati u ljudima novom i sve većom snagom.

Po mom mišljenju, danas je najpotrebnije i najvažnije sledeće:

Prvo: Organizacija škola, kurseva, seminara u mestima. Treba adaptirati zajedničke projekte zavičajnih imanja i naselja za određena mesta.

Nužno je proučavati lekovita svojstva trava i bilja, koje rastu neposredno u vašoj oblasti. Neophodna su znanja, kakvo baš povrće i plodovi mogu da rastu u prirodnim uslovima vaše klime.

Neophodno je pripremiti, do najsitnijih detalja konkretizovane, radne projekte svojih zavičajnih imanja i naselja.

Drugo: Treba uključivati u rad na stvaranju programa razvitka Ruske države naučnike koji shvataju suštinu onoga što se dešava. To treba da bude sveobuhvatan program, u kom će kroz ideju stvaranja imanja, biti rešeni problemi dece-siročadi, izbeglica, siromašnih porodica; u kom će kroz srećno življenje svake porodice biti stvorena napredna država u celini.

Svoju viziju treba konkretizovati u detaljima, tada će se i ovaplotiti ona neizostavno.

Neka svaki čovek učini u tom pravcu sve što može, polazeći od svojih sposobnosti.

Treba da nastanu desetine, stotine projekata zavičajnih imanja i

naselja. Projekti ekonomskog, ekološkog i duhovnog razvitka pojedinačnih oblasti i cele države.

Znate, kada sam prvi put ugledao Anastasiju, ona je stajala na obali sibirske reke Ob. Bila je odevena u dugačku staru suknju, topli prsluk, zavijena u maramu i obuvena u gumene kaljače na bosc noge. Tiho i usamljeno delovala je tada usamljenica iz tajge.

A sada se stiče utisak da je to - naša Rusija stajala u sibirskoj zabiti u gumenim kaljačama na bosim nogama. To je naša vizija budućnosti usamljeno stajala na pustoj obali sibirske reke. A danas - ona je u nama!

Svakako će nastupiti vreme, kada će u prekrasnoj balskoj haljini, slobodna i otvorena poleteti naša vizija po celoj Rusiji, i ne samo po Rusiji.

Najveličanstvenija energija u toj viziji je -
ENERGIJA ŽIVOTA!

Nastavak sledi...

Za stihove, želje...

Za stihove, želje...

Za stihove, želje...

SADRŽAJ

<i>Stvaralačka</i>	
<i>misao</i> -----	5
<i> Nevesta engleskog</i>	
<i>lorda</i> -----	7
<i> Tvoja sudbina tobom</i>	
<i>stvorena</i> -----	11
<i> Misao na</i>	
<i> dubrištu</i> -----	13
<i> Žena -</i>	
<i>Boginja</i> -----	
<i>-15</i>	
<i> Čime je obuzeta sada vaša</i>	
<i>misao?</i> -----	19
<i> Razgovor sa dekom</i>	
<i>Anastasijinim</i> -----	21
<i> Hvala</i> -----	
-----	23
<i> Božanska</i>	
<i>vera</i> -----	28
<i> Brzina</i>	
<i>mišljenja</i> -----	
<i>-31</i>	

<i>Treniranje</i>	
<i>misli</i>	33
<i>Najzabranjenija</i>	
<i>tema</i>	36
<i>Božanska</i>	
<i>ishrana</i>	40
<i>Društvo</i>	
<i>šizofrenika?</i>	49
<i>Suprotstavljanje</i>	
	53
<i>Ka Judejcima, hrišćanima i ne samo njima</i>	63
<i>U dubinu</i>	
<i>istorije</i>	
	68
<i>Skinite sa krsta Isusa</i>	
<i>Hrista</i>	76
<i>Teror</i>	
	78
<i>Mnogobošci</i>	
	82
<i>Boj</i>	
	94
<i>Prekrasne svetkovine</i>	
<i>Vedrusije</i>	102
<i>Značajne</i>	
<i>knjige</i>	10
	6
<i>Vežba za</i>	
<i>teleportaciju</i>	110
<i>Dajte deci</i>	
<i>zavičaj</i>	114
<i>Zona</i>	
<i>budućnosti</i>	
	126
<i>Zakon za deputate izabrane narodom</i>	145
<i>Čitaocima serije knjiga »Zvoneći kedri Rusije«</i>	151

Zadnja strana korica

*Postoji u čoveku jedna energija,
svojstvena samo njemu -
ona se naziva »energija misli«.
Ako čovek spozna šta poseduje,
nauči da se služi njom u punoj meri,
postaće gospodar cele Vaseljene.*

ZVONEĆI KEDRI RUSIJE

Sedma knjiga

Begolli Zoja

Beograd, 4. 11. 2007.